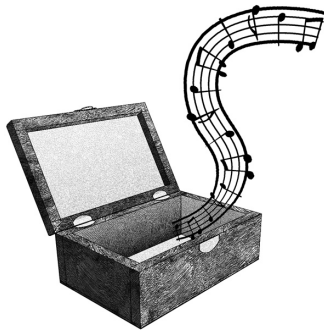

บทเพลงแห่งความทรงจำ

คีตกวีจาร์จ่า

จารย์ จดจารึกถ้อย	คีตา
จำ เรืองราวนานมา	เนิ่นแท้
จรด คำกล่าวอำลา	กวีร้าย
รัก มันมิเลือนแม่	ตราบสิ้นดินมลาย

ท้องฟ้าสีฟ้าสดใสตัดกับสีเหลืองทองของผืนทรายกว้าง
สุดลูกหูลูกตา สองมือหงายขึ้นสู่ท้องฟ้าเบื้องบน ศิลาขัดสามสีก้อน
ลอยไปตามแรงโยน บนหินเหล่านั้นมีอักขระรูnskักอยู่

ศิลาทกลงบนผืนทราย

ดวงตาสีน้ำเงินเข้มจ้องมองก้อนศิลา ใบหน้าที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุม
ป้องกันแสงแดดแผดเผาผืนไปยังเนินทรายซึ่งศิลาชี้แนวทาง

“ทิศตะวันตกหรือ”

ร่างนั้นบังคับสัตว์พาหนะที่มีรูปร่างคล้ายอูฐไปยังทิศทางดังกล่าว
ทิ้งรอยเท้าบนผืนทรายที่เพียงครู่เดียวก็ถูกสายลมชะไป กลายเป็นรอย
คลื่นอันงดงามบนแนวสันทราย

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้น

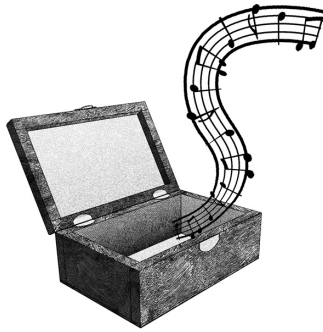
ตั้งคิตาที่ถูกขับขาน...

เรื่องราวของเจ้าหญิงโฉมงามกับทาสผู้ต่ำต้อย

บนดินแดนที่มีเพียงทรายและผืนฟ้า

บทเพลงก่อนแรก

พุ่มาเยื่อนจากตะวันออก

“เฮ้! ไหง่เนื้อเรื่องมันจริงจังแบบนี้ล่ะ” – วิญญาณที่ยังไม่มีบท
“อันที่จริงความจริงจังมันปนปี้หมดตอนเจ้าโผล่มานั่นแหละ”

– เด็กสาวชาวตะวันออก

นานมาแล้ว...บนดาวดวงหนึ่งซึ่งจันทราเทวีเป็นผู้รังสรรค์ขึ้น
ทางตอนเหนือของดวงดาวนี้หนาวเหน็บเสียจนถึงมีชีวิตที่มี
เนื้อหนังไม่อาจอยู่อาศัยได้ และเป็นที่พำนักของสิ่งมีชีวิตลึกลับเกิน
จินตนาการ บ้างว่าเป็นภูตจากโบราณกาล บ้างก็ว่าเป็นจิตวิญญาณอัน
ศักดิ์สิทธิ์ บริเวณแห่งนั้นถูกล้อมรอบด้วยภูเขาหิมะสูงเสียดฟ้า

ทางตอนใต้ของภูเขาหิมะเป็นดินแดนกว้างใหญ่ที่องค์จันทราเทวี
ประทานแก่สิ่งมีชีวิตที่พระองค์สร้างขึ้นจากก้อนดิน และมอบสรรพ-

วิทยาการให้ พวกเขาเรียกตนเองว่า มนุษย์

ดินแดนของพวกมนุษย์ถูกแบ่งออกเป็นสองฟากฝั่งโดยการเคลื่อนตัวของดวงอาทิตย์ เป็นดินแดนฝั่งตะวันออก และดินแดนฝั่งตะวันตก กล่าวกันว่าดินแดนตะวันออกอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพรรณธัญญาหาร ส่วนดินแดนตะวันตกนั้นตรงข้ามกัน...

บนดินแดนซึ่งตั้งอยู่ ณ ทิศที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้า มีเพียงผืนทรายอันแห้งแล้ง สิ่งที่ยักระหว่างดินแดนทั้งสองคือกำแพงสีขาวทอดยาวสุดลูกหูลูกตา

เหนือเนินที่มองลงไปเห็นแนวสันทรายสวยงามจากฝีมือรังสรรค์ของจิตรกรผู้มีนามว่าธรรมชาติ โอเอซิสขนาดใหญ่ตั้งอยู่พร้อมป่ายหินทรายป่าอาณาเขต

‘มาทรูชก้า’ คือนามที่ถูกจารึกลงบนแผ่นหินดังกล่าว

ดินแดนทางตะวันตกมีแคว้นใหญ่เพียงแคว้นเดียวคือมาทรูชก้า ผู้คนส่วนใหญ่อาศัยอยู่บริเวณนี้ ส่วนที่เหลือเป็นชนเผ่าเร่ร่อนกระจัดกระจายอยู่ในทะเลทรายซาคามันด์ซึ่งเป็นพรมแดนทางธรรมชาติที่ยักระหว่างดินแดนตะวันออกกับตะวันตก

หากล่องเข้าอาณาเขตเบื้องหลังศิลานี้ไป ก็จะเข้าสู่แคว้นมาทรูชก้าโดยสมบูรณ์

มาทรูชก้าคือดินแดนไร้สายฝนซึ่งเหล่าภูตปฏิเสทที่จะย่างกราย

**ห้องฟ้าสีฟ้าสดใสไร้หมู่เมฆ ทำให้แสงแดดแรงกล้าสามารถ
สาดส่องลงมาได้อย่างเต็มที่**

นี่เป็นเวลาหลับใหลของชาวมาทรูชก้า

ในโลกที่มีเพียงผืนทราย ชาวมาทรูชก้าจะเข้านอนในยามกลางวัน และใช้ชีวิตในยามค่ำคั่นท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ

ในช่วงเวลาที่ผู้คนส่วนใหญ่ล้วนเข้าสู่นิทรากรรมนี้ สายตาคู่หนึ่งจับจ้องมายังโอเอซิสขนาดใหญ่ที่อยู่เลยหลักบอกเขตแดนไปเล็กน้อย ร่างในชุดคลุมที่ปิดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเพื่อป้องกันความร้อนแรงของเปลวแดดยืนอยู่ใต้ร่มเงาของต้นปาล์ม

ฝูงกิ้งก่าทะเลทรายซึ่งผ่านวันเวลาแห่งความโหดร้ายจนวิวัฒนาการเป็นสัตว์กินเนื้อมองผู้มาเยือนด้วยดวงตากลุกวาวจากใต้เนินทราย ร่างนั้นมีกลิ่นอายของสายน้ำชุ่มฉ่ำที่พวกมันไม่ได้ประสบมาเป็นเวลานานไม่รู้กี่รุ่น

ฝูงกิ้งก่าที่หิวกระหายบุกจูโจมเหยื่ออย่างรวดเร็วและเงียบงัน ทว่า ในวินาทีที่นั่นเหล่าทะเลทรายจะสัมผัสสฤกร่างนั้น ฝูงทรายรอบๆ ก็ตลบกลืนร่างของพวกมันไปจนสิ้น รวบรวมมีสายลมแรงพัดผ่านมา

การมาของบุคคลนั้นจะเปลี่ยนชีวิตของเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง

ผู้คนเรียกขานเขาว่า ‘แซมผมแดง’

เส้นผมของเด็กหนุ่มเป็นสีแดงเหมือนสีของพระอาทิตย์
ยามโผล่พ้นขอบฟ้า อันเป็นเวลาเช้านอนของชาวมาทซูก้า ดวงตาเป็นสีส้มอมเหลืองเช่นเดียวกับสีของผลึกอำพันที่ร้อยอยู่รอบคอ

บนผลึกสลักหมายเลขสามชุดเอาไว้

ชุดแรกหมายถึงมาโป ชุดที่สองหมายถึงรุ่นในตระกูล และเลขชุดที่สามคือหมายเลขประจำตัว

เลขสามชุดนี้ติดตัวเขามาตั้งแต่ถือกำเนิด

แซมเป็นทาส

ชื่อของแซมได้มาจากทาสหนุ่มคนหนึ่งที่มีนามเดียวกัน เขาตั้งชื่อแซมด้วยชื่อของตัวเอง เช่นเดียวกับปู่ ทวด ปู่ทวด สืบขึ้นไปยังต้นตระกูลของเขา เด็กผู้ชายล้วนชื่อแซม

แต่แถมกับทาสคนนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด แคมเองยังจำใบหน้าของทาสคนนั้นได้เลือนราง เขานึกออกเพียงรอยยิ้มสดใสราวกับโลกนี้ไม่มีเรื่องเศร้าหมองใดๆ

ชายผู้นั้นตายเพราะถูกโบย ส่วนสาเหตุที่ถูกโบยไม่มีใครสนใจจะจดจำ หรือหากพูดให้ถูกต้อง ไม่มีใครจำได้ด้วยซ้ำว่าทาสหนุ่มที่มีรอยสักเต็มตัวชื่ออะไร

ทาสถือกำเนิด ทำงาน ให้กำเนิดทาสรุ่นต่อๆ มา แล้วก็ตายจาก...ไม่มีผู้ใดใส่ใจทาสคนหนึ่งที่ยาไป

ชื่อจึงไม่มีความสลักสำคัญอันใด

คำเรียกขาน แคมผมแดง มีขึ้นหลังจากนั้น เพราะในหมู่ทาสมีแถมหลายคนเหลือเกิน

เขาเป็นหนึ่งในบรรดาทาสของมาโป นายทาสชาวมาทรูซก้านอกจากเส้นผมสีแดงแล้ว แคมไม่มีอะไรโดดเด่นนัก เขามีร่างกายเช่นเดียวกับทาสวัยเดียวกัน คือผอมแห้งจนเห็นกระดูกโปนออกมาจากเนื้อ ผิวของเขาขาวเช่นเดียวกับชาวมาทรูซก้าทั้งหลายที่แทบไม่เคยต้องแสงแดด นับตั้งแต่จักรวรรดิในอดีตล่มสลายไปพร้อมกับพายุทราย

ทว่า ในยามที่แสงแดดแรงกล้ากำลังแผดเผาผิวกายของเด็กหนุ่มเรื่องราวได้เริ่มต้นขึ้น

ดวงตะวันเริ่มโผล่พ้นขอบฟ้า ทาสเช่นแคมไม่ได้รับอนุญาตให้นอนหลับจนกว่าจะทำงานที่ได้รับมอบหมายสำเร็จ งานในวันนี้คือการลำเลียงน้ำใส่ภาชนะบรรจุและปิดผนึกด้วยตราสัญลักษณ์ของมาโป

นอกเหนือจากการค้าทาส ความร่ำรวยของมาโปเกิดจากการเป็นนายหน้าค้ำน้ำ

น้ำเป็นสิ่งสำคัญต่อบรรดาผู้คนที่ย้ายอยู่ในทะเลทราย

โอเอซิสแห่งนี้มีศิลาเวทก้อนหนึ่งที่เรียกว่า ‘พยุหาวรี’ กล่าวกันว่า มันถูกฝังไว้มาเป็นเวลานานด้วยวิทยาการของคนโบราณเพื่อให้มีที่พักสำหรับนักเดินทางที่ต้องการข้ามทะเลทรายซาคามันด์ ในสมัยก่อนทะเลทรายแห่งนี้มีอาณาเขตเพียงแค่นึ่งในสิบของปัจจุบัน การเดินทางข้ามทะเลทราย ขอแค่มือน้ำเพียงพอและอุฐูเป็นพาหนะสักตัวก็สามารถทำได้ไม่ยาก

เดิมทีบรรพบุรุษของมาโปเป็นชนเผ่าเร่ร่อนที่มาปักหลักอาศัยอยู่ในโอเอซิสแห่งนี้ พวกเขาไม่เคยใส่ใจคุณค่าของศิลาเวทในครอบครอง เพราะในตอนนั้นสายน้ำยังคงไหลให้ความชุ่มชื้นแก่ดินแดนทางตะวันตก

ผู้ที่ประดิษฐ์มันขึ้นมาคือเจ้าชายมาทรูช จอมเวทสายวารีแห่งแคว้นฮาเดย์

ทว่า วันหนึ่งก็เกิดพายุทรายที่เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่าง

เม็ดทรายอันกราดเกรี้ยวถมทับนครหลวงและเมืองสำคัญๆ ไปจนถึง รวมถึงแหล่งน้ำ ผืนแผ่นดินฝั่งตะวันตกของทะเลทรายซาคามันด์ ถูกพายุทรายทำลายล้างจนเหลือเพียงซากปรักหักพัง ไม่มีบันทึกประวัติศาสตร์เล่มใดเหลือรอดมาได้เลย

เกิดความเปลี่ยนแปลงชั่วอำนาจของหลายแคว้น บ้างล่มสลาย บ้างลดบทบาทกลายเป็นเพียงแคว้นเล็กๆ เมื่อทะเลทรายซาคามันด์ขยายอาณาเขตเพราะพายุทราย ทำให้การแบ่งเขตแดนของแต่ละแคว้นเป็นเรื่องยากลำบาก กลายเป็นชนวนสงคราม จนกระทั่งสงครามสงบลงเพราะเหล่าทหารเหนื่อยล้าเกินกว่าจะสู้รบต่อ พายุทรายกลบฝังแหล่งน้ำ ผู้คนเรือนแสนล้มตายทั้งจากความร้อนและการขาดน้ำ เกิดโรคระบาด...

เจ้าชายมาทรูชทวงสร้างพยุหาวรีขึ้นอีกครั้งด้วยการหิบบิยืมศิลาก่อนต้นแบบจากโอเอซิสของบรรพบุรุษมาโป แต่น่าเสียดายที่วัดฤติบ

ของพยุหวาริซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้เปิดเผยมีเพียงพอจะสร้างแหล่ง
กำเนิดน้ำสำหรับเมืองใหญ่ได้แค่เมืองเดียว ประชาชนที่เหลือรอด
ทั้งหมดจึงรวมตัวกัน ร่วมแรงร่วมใจสร้างเมืองขึ้นมาอีกครั้งบนพื้นทราย
เกิดเป็นแคว้นมาทรูชก้า ซึ่งตั้งตามพระนามของเจ้าชายมาทรูชผู้ได้รับ
การสถาปนาเป็นราชา

มีนักเวทมากมายพยายามเลียนแบบ บ้างก็ทำสำเร็จเป็นศิลาวาริ
จำแลง ซึ่งสามารถผลิตน้ำได้ในปริมาณน้อย และบางครั้งกลายเป็น
ยาพิษหากใช้ส่วนผสมที่ผิดพลาด

ฝ่ายบรรพบุรุษของมาโปีให้ความช่วยเหลือในการสร้างพยุหวาริ
ได้รับปูนบำเหน็จมากมาย หัวหน้าตระกูลผู้มีหัวคิดกว้างไกลทูลขอพระ-
ราชานุญาตครอบครองพยุหวาริก่อนต้นแบบ และสิทธิ์ในการค้าขายน้ำ
ที่เกิดจากอำนาจของพยุหวาริ ซึ่งพระราชาทรงอนุญาตตามนั้น

ศิลาเวทกลับสามารถสร้างน้ำขึ้นมาได้ด้วยพิธีกรรมบางอย่าง
ที่มาโปไม่เคยบอกใคร มันเคยถูกขโมยออกจากโอเอซิสแห่งนี้หลายครั้ง
ทว่าผู้ที่ได้ไปไม่เคยมีใครเข้าถึงความลับนั้น

ในปัจจุบัน มันถูกเก็บรักษาไว้ในถ้ำวงกตใต้ดิน ลือกันว่าบรรพ-
บุรุษของมาโปลงทุนหาอสุรกายหลายตนมาเลี้ยงเพื่อให้เฝ้าถ้ำวงกตไว้
ส่วนแผนที่นำทางอยู่บนแผ่นอกของมาโปซึ่งเมื่อยังเยาว์ถูกบิดาใช้เหล็ก
เผาไฟนาบจนเกิดรอยแผลเป็นที่ไม่มีวันลบเลือน

แซมซึ่งเป็นเพียงทาสต่ำต้อยก็ไมรู้เรื่องของพิธีกรรมเช่นกัน เขารู้
เพียงว่าตนต้องทำงานที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จ เมื่อเสร็จงาน ทาสจะ
ได้รับอนุญาตให้ทำอะไรตามใจชอบจนกว่าจะถึงเวลาเที่ยงวัน

เด็กหนุ่มกำลังนั่งยองๆ เบื้องหน้าชายสวมเสื้อคลุมสีขาวปิด
ตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ข้างยังสวมหมวกปีกกว้างประดับรูปดาวสีทอง
เล็กๆ ที่ปีกหมวก และสวมหน้ากากสีเงินมันปลาบปิดบังใบหน้า มองเห็น

เพียงดวงดาวับาว

กล่าวกันว่าสี่ขาเป็นสี่ของกวี กวีไม่นับถือจันทราทวี ไม่นับถือสุริยเทพ พวกเขาเชื่อแต่ดาราลิขิต...กวีจะเดินไปตามเส้นทางแห่งดวงดาว เพื่อตามหาเรื่องเล่าใหม่ๆ จากนั้นก็นำมาถ่ายทอด

ตามประสงค์แห่งดวงดารา...คือสิ่งที่กวีมักเอ่ย

กวีจากดินแดนตะวันออกเริ่มเล่าขานนิทานก่อนนอนให้บรรดาชาวมาตุรุกข์ในโอเอซิสแห่งนี้ แสมนั่งฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ เขารักเรื่องเล่ารักโลกภายนอกที่ไม่เคยมีโอกาสดูเห็น เด็กหนุ่มเจียดเงินเก็บที่ได้รับจากมาโปมอบให้กวีเร่ร่อนผู้นี้ทุกครั้งที่เขาเดินทางผ่านมา

ทาสหลายคนรู้เรื่องนี้หัวเราะเยาะแหย่ แต่ถึงกระนั้น เด็กหนุ่มก็ยังทำสิ่งที่ตนปรารถนา

“ท่านกวี วันนี้เป็นเรื่องอะไรขอรับ”

“ราชาเสียวงเดือนดำ”

ปลายนิ้วของกวีขยับอย่างรวดเร็วไปบนเครื่องสาย เสียงของเขาทุ้มต่ำ กังวานชวนฟัง

กวีชาวตะวันออกเล่าถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของราชาผู้สังหารผู้คนนับหมื่น แต่ไม่อาจหลั่งน้ำตาเพื่อหญิงผู้เป็นที่รักในยามที่นางจากไปได้ เขาได้แต่คุกเข่ากุมมือบอบบางของนางไว้ จากนั้นก็จุ่มพิตแผ่วเบา...

เพื่อย้ำคำมั่นสัญญาว่าเขาจะรักนางไปตลอดกาล

“วันนี้มีแก่นหรือขอรับ” แสมมองเขาตาแป๋ว เขาได้ยินนิทานเพลงเรื่องนี้มานับครั้งไม่ถ้วน แต่ถึงอย่างนั้นแสมก็ยังยินดีจะฟังซ้ำแล้วซ้ำอีก

กวีมีสีหน้าครุ่นคิด ก่อนจะพรมนิ้วลงบนเครื่องดนตรี และเริ่มขับขานบทเพลง

เขาเล่าถึงเจ้าหญิงสามองค์แห่งดินแดนตะวันออก
 ว่ากันว่าดินแดนตะวันออกอุดมสมบูรณ์ มีดอกไม้ มีทุ่งหญ้า
 เขียวขจี มีสายน้ำ มีขุนเขา

เจ้าหญิงองค์โตมีเส้นผมสีดำดูขมุกขมู้น้ำ ดวงตาสีน้ำเงิน
 งดงาม นางถูกเรียกขานว่า ‘ธิดาเพลิงหิมะ’ เพราะมีผิวขาวผ่องดุจหิมะ
 หากแต่นิยมแต่งกายด้วยสีแดงเข้มดุจเปลวเพลิง

“หิมะเป็นแบบไหนหรือขอรับ” แชมถาม เด็กหนุ่มไม่เคยเห็น
 หิมะมาก่อน

“มันขาวและเย็น” กวีเอ่ย

“เย็นขนาดไหนหรือขอรับ เท่ากับอากาศตอนกลางคืนหรือเปล่า”

“เย็นเยียบเสียดแทงกระดูก”

แชมคิดว่าคงคล้ายกับยามราตรีกาลของดินแดนแห่งทะเลทราย
 เขาจึงพยักหน้า

จากนั้นกวีก็เล่าต่อ เอ่ยถึงเจ้าหญิงองค์ที่สองผู้มีเส้นผมสีเขียว
 อ่อน ดวงตาสีเหลืองทองคมกรับตาของแมว ผู้คนเรียกขานนางว่า
 ‘ธิดาวิพารแห่งความเข้มข้น’ เพราะนางสามารถบังคับพืชพรรณได้

“แล้วเจ้าหญิงองค์สุดท้ายล่ะขอรับ นางถูกเรียกว่าอะไร” แชมถาม

“ศิลาฟ้าครามไร้ใจ” กวีเอ่ย

ว่าแล้วเขาก็เล่าถึงธิดาองค์สุดท้ายของราชาแห่งแดนตะวันออก
 เจ้าหญิงที่มักจะนั่งเสียบๆ เอาแต่ก้มหน้ามองพื้นปล่อยให้เกศาสีน้ำเงิน
 เข้มปกคลุมใบหน้า นั่งแข็งทื่อราวกับก้อนศิลา

“ทำไมถึงเป็นก้อนหินล่ะขอรับ”

“เพราะหินนั้นแข็งกระด้าง และเย็นเยียบ”

กวีรู้ดลปลายนิ้วไปบนสายพิณ เขาเล่าถึงบททดสอบแห่งราช-
 บัลลังก์ของดินแดนตะวันออก ราชาก็ต้องเป็นผู้ครอบครอง ‘ความ

อวรณ์’

“ความอวรณ์คืออะไรครับ”

“ความทรงจำที่มีต่อความปรารถนาอันแรงกล้า” กวีตอบ “เป็นความปรารถนาที่เข้มข้นยิ่งกว่าเลือด ไส้กระ้างยิ่งกว่าผืนน้ำ แล้วก็...มันคงยิ่งกว่าภูผา”

“แล้วการเป็นพระราชาต่างจากเป็นคนธรรมดาอย่างไรหรือครับ” แชมรู้เพียงว่า หากเป็นราชาย่อมมีราชินีผู้ดงามอยู่เคียงกัน แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น...เจ้าหญิงทั้งสามจะเป็นราชาไปทำไมเล่า

“ราชาคือ ‘นาย’ แห่งปวงชน” กวีเริ่มร้องเพลงอีกครั้ง เขาเล่าถึงสิทธิในบัลลังก์แห่งราชา นอกจากจะหมายถึงการเป็นเจ้าของแผ่นดินทั้งปวงแล้ว ธิดาทั้งสามต่างมีความปรารถนาต่างกันไป องค์แรกเพื่อครอบครองอำนาจ องค์ที่สองเพื่อความมั่นคงของวงศ์ตระกูล แต่สาม... ธิดาองค์ที่สามไร้ซึ่งความปรารถนา

“ทำไมล่ะครับ”

“เพราะศิลาอย่ามัวไร้ความปรารถนาใดๆ”

ทันใดนั้นเอง กล่าวถึงศิลา ศิลา ก็มา...

ในตอนที่แชมกำลังจะเอย่ถามเรื่องราวของเจ้าหญิงองค์สุดท้ายให้มากขึ้น อะไรบางอย่างก็ลอยหวิวมาจากที่ไกลๆ

หินก้อนหนึ่งตกใส่หัวของแชม

“โอ๊ะ!”

เด็กหนุ่มมองซ้ายมองขวาด้วยความงุนงง เขาก็มองเก็บหินขนาดเท่าฝ่ามือขึ้นมา มันเบากว่าที่เขาคิด หินสีขาวก้อนนั้นสลักลวดลายที่ไม่รู้จัก

นั่นคืออักษรธนู...อักษรเวทมนตร์ที่มักใช้ในการทำนายทายทัก บางครั้งก็แทนคำอวยพรหรือคำสาป

“ศิลาแห่งคำทำนาย” กวีเอ่ยชื่อของมัน เขายื่นหน้าเข้าใกล้ศิลา
ในอุ้งมือของเด็กหนุ่มด้วยความสนอกสนใจ

ในเวลานั้น เกราะของใครบางคนหยุดยั้งตรงหน้าแหลม บดบัง
แสงอาทิตย์จากบนท้องฟ้าไปจนสิ้น เสียงไฟเราะเอ๋ยถาม

“เจ้านะหรือ คือชะตาลิขิตของข้า”

แหลมไม่เข้าใจคำถาม เขาจึงไม่อาจตอบ

ส่วนกวีเข้าใจคำถาม เพียงแต่เขาไม่ใช่ผู้สมควรตอบ

คำตอบจึงไม่เคยถูกเอื้อนเอ่ย...

ภายในเรือนรับรองของพ่อค้าทาส

มาไปณูมือที่พราวด้วยแหวนไปมาอย่างที่ชอบทำเป็นประจำ
ระหว่างตอรองข้อขาย แม้ชายร่างอ้วนจะยินดีตื่นมารับรองลูกค้าได้ทุกเมื่อ
แต่ลูกค้าที่เป็นเพียงเด็กสาวร่างเล็กทำให้พื้นอารมณ์ของเขาไม่สู้ดีนัก

แหลมนั่งตัวลีบอยู่ข้างกายมาไป นางบำเรอคนหนึ่งลอบหลีวตาให้
เด็กหนุ่มที่หน้าแดงก่ำเมื่อเห็นอารมณ์บางเบาของสตรีเหล่านั้น

“ข้าขอซื้อเขา”

เด็กสาวเอ่ยเสียงเรียบ น้ำเสียงของเธอทรงอำนาจผิดกับร่างเล็ก
ภายใต้ผ้าคลุมสีน้ำเงินเข้ม มือที่โผล่พ้นจากผ้าคลุมแม้จะขาว แต่ก็ยัง
นับว่าคล้ำกว่าชาวมาตุภูมิทั่วไป ทำให้ทุกคนรู้ในทันทีว่าผู้มาเยือน
เป็นชาวตะวันตก...ดินแดนแห่งความเชี่ยวชาญ

สีหน้าของพ่อค้าทาสดีขึ้นเล็กน้อย แผ่นดินตะวันตกเป็นเพียง
ส่วนเดียวที่ยังคงความอุดมสมบูรณ์ไว้ได้ นั่นทำให้ผู้มาเยือนชาวตะวันตก
มีภาษีกว่าสำหรับมาไป

เด็กสาวเทวทูตที่แว่นข้างเอว เหยียดทองจำนวนมหาศาล
ร่วงลงบนพื้น นายทาสตาโตด้วยความตื่นตะลึง เขาค่อยๆ หยิบเหรียญ

ชั้นลูก ตัวอักษรบนตรงขอบเหรียญแสดงให้เห็นว่ามันเป็นของแท้

“ข้าน้อยสามารถหาหาสที่ดีกว่านี้ให้ท่านได้นะขอรับ” มาโปเอ่ยด้วยน้ำเสียงประจบ สีน้าของเขาเปลี่ยนไปทันที หากจะกล่าวกันแล้วนับเป็นโชคของเด็กสาวที่อย่างน้อยเขาก็น่าจะมีสักจะพอจะไม่ฆ่าเธอเพื่อชิงเงินทองอย่างที่พ่อค้าหาสคนอื่นๆ ยินดีกระทำโดยไม่ลังเล

‘จงอย่าโลภเกินตัว’ คือคติของชายร่างอ้วนที่สืบทอดกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ด้วยเหตุนี้ ตระกูลของมาโปจึงสามารถรักษาชื่อเสียงมาได้ยาวนานนับร้อยปี

ดวงตาสีน้ำเงินชวนให้รู้สึกถึงความหยิ่งผยองปรายตามองแซมเด็กหนุ่มยิ้มให้ ในใจนึกเสียดายเล็กน้อยที่เธอคงจะยอมรับข้อเสนอของมาโป ทว่าคำตอบของเด็กสาวทำให้ดวงตาสีอำพันของเขาเบิกกว้าง

“ข้าต้องการแค่เขา”

แซมจุนง ที่ผ่านมา แม้แต่หญิงผู้เป็นมารดายังปฏิเสธการมีอยู่ของเขา เดิมทีนางเป็นชนชั้นสูงของมาทรูซก้าที่ขบวนเดินทางถูกกลุ่มโจรแห่งทะเลทรายปล้นและถูกบังคับให้เป็นนางบำเรอ สุดท้ายก็ถูกขายทิ้งเป็นทาส

มีชนชั้นสูงคนหนึ่งถูกใจนาง เขายื่นข้อเสนอว่าหากนางให้กำเนิดธิดาแก่เขาได้ ก็ยินดีจะจ่ายเงินเพื่อไถ่ตัว เมื่อแซมถือกำเนิดขึ้นจึงถูกผู้เป็นมารดาโยนทิ้งอย่างไม่ใยดีตั้งแต่ยังเป็นทารกด้วยเหตุผลนี้

หาสหนุ่มที่ซื้อแซมเก็บทารกน้อยมาดูแล เด็กชายเป็นเพียงคนเดียวที่รอดชีวิตจากการถูกทิ้งราวกับสิ่งของ น้องชายอีกหลายคนสิ้นใจในอ้อมแขนของเขาโดยไม่เคยได้เห็นโลกใบเล็กที่ถูกโอบล้อมด้วยผืนทราย

จนกระทั่งวันหนึ่ง นางก็ให้กำเนิดบุตรสาวสนใจ

แซมเห็นใบหน้าบึ้งตึงของมารดาเปี่ยมด้วยความบໍ่ลื้มปีติ เป็น

ครั้งแรกที่เราได้เห็นรอยยิ้มของนาง

นางยกบุตรสาวตัวน้อยให้ชนชั้นสูงคนนั้น เขามอบเงินจำนวนหนึ่งให้เป็นค่าไถ่ตัว หญิงสาวยอมรับด้วยความยินดี จากนั้นก็จากไปทิ้งแซมไว้ในคอกลิ้มโป๊ไปแคบๆ

น่าแปลกที่เด็กหนุ่มจดจำมารดาได้ดี โดยเฉพาะดวงตาสีเหลืองอำพันที่จ้องมองด้วยความเกลียดชังนับตั้งแต่เขาถือกำเนิด จนถึงวินาทีที่นางเดินจากไป แซมไม่เคยได้ข่าวคราวของนางอีกเลย

ลึกลงไป เด็กหนุ่มเคยหวังว่ามารดาจะกลับมา

แซมไม่เคยรู้ว่าชนชั้นสูงผู้มั่งคั่งเป็นบิดาของเขามอบเงินค่าไถ่ที่มากพอจะไถ่ตัวเขาไปด้วยให้นางพร้อมทุนรอนสำหรับเดินทาง แต่มารดาของแซมไม่เคยคิดจะนำเขาซึ่งเป็นรอยแผลในอดีตของนางกลับไปด้วย

เช่นเดียวกับที่แซมไม่รู้ว่่า น้องสาวร่วมมารดานั้นถือกำเนิดมาเพื่อถูกยกให้เป็นอนุภรรยาของเสนาบดีชาวมาทรุชก้าคนหนึ่งเป็นการเพิ่มฐานอำนาจของบิดา...ชายผู้นั้นมีลูกชายมากพอแล้ว และรู้ดีว่าตนเองไม่อาจหักใจส่งบุตรสาวที่กำเนิดจากภรรยาสุดที่รักไปได้ จึงหาหญิงสาวสักคนที่รูปร่างหน้าตางดงามมาตลอดบุตรสาวแทน

เขาจึงได้เด็กหญิงที่สืบทอดสายเลือดของตน เด็กหญิงที่ไม่จำเป็นต้องมอบความรักให้

เรื่องบางเรื่อง การไม่รู้ย่อมเจ็บปวดน้อยกว่า...

แซมไม่เคยได้รู้เรื่องราวเหล่านี้ ตราบจนลมหายใจสุดท้ายหลังจากฟังสิ่งที่เด็กสาวประกาศจบ มาโปก็อึ้งไปครู่หนึ่ง

“ชะ...เช่นนั้นก็ได้ขอรับ ตามที่ท่านปรารถนา” มาโปตบมืออวบอ้วนครั้งหนึ่ง “เด็กๆ พาสินค้าของเราไปขัดสีฉวีวรรณหน่อย”

ในทะเลทราย น้ำเป็นสิ่งล้ำค่า ทาสอย่างแซมจึงไม่ค่อยได้อาบน้ำ

เนื้อตัวของเขามีแต่ทรายและคราบเหงื่อไคล เด็กสาวผิวพรรณผุดผาด
สองคนดก น้ำที่มึกลื่นหอมแปลกๆ ราวลงบนเนื้อตัวเปลือยเปล่าของ
แซม

เด็กหนุ่มผอมจนแทบมีแต่หนังติดกระดูก ท้วมทั้งร่างมีแต่รอย
แผลเป็น บ้างก็ถูกตี บ้างก็ถูกโบย บ้างก็ถูกรังแก

ทว่าใบหน้าของเด็กหนุ่มยังคงมีแต่รอยยิ้ม เช่นเดียวกับบุรุษที่
มอบชื่อให้เขา

นี่เป็นครั้งแรกที่แซมได้ยินใครสักคนบอกว่าต้องการตัวเขา

เด็กหนุ่มจึงสาบานกับตนเอง ณ วินาทีนั้น

...หากท่านต้องการข้า ข้าก็จะอยู่เพื่อท่าน

นั่นเป็นคำสาบานทั้งดงาม และจะคงอยู่นานเท่าจำนวนเม็ดทราย
ทั้งหมดในผืนทะเลทราย

หลายคนเรียกช่วงเวลาเช่นนั้นว่า ‘นิรันดร์กาล’

ตะวันเริ่มคล้อย ย่างเข้ายามราตรีกาลอีกครั้ง ท้องฟ้ามืด
ราวถูกปกคลุมด้วยผืนผ้าหมสิดำ

กลางผืนทรายที่อากาศเริ่มเย็นลง ร่างของคนสองคนยืนอยู่ใต้
เงาหินซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโอเอซิสของมาโปนัก หินเหล่านี้เป็นภูเขาหิน
เดี่ยวๆ ที่โผล่พ้นทะเลทราย ครึ่งล่างเคลือบด้วยทองคำซึ่งไม่มีใคร
สามารถลอกหรือขุดออกมาได้ หลายคนใช้มันเป็นเครื่องนำทางสู่
โอเอซิสของมาโป

พวกเขากำลังจะออกเดินทาง

แต่จุดหมายปลายทางนั้น มีเพียงเด็กสาวที่รู้

แซมถูกจับหิวผมให้เรียบร้อย สวมเสื้อใหม่ที่นุ่มและอุ่นสบาย
เขาได้รับอนุญาตให้เก็บข้าวของซึ่งมีเพียงผ้าคลุมทอมือเก่าๆ สีนํ้าตาล

และยามใบหนึ่ง

เด็กหนุ่มเพิ่งเคยออกมานอกอาณาเขตโอเอซิสเป็นครั้งแรก

ภายในคอกลิบบิโป้แคบๆ แสมเฝ้าใฝ่ฝันที่จะได้เห็นโลกภายนอก
แม้จะรู้ว่ามันเป็นเพียงฝันร้ายอันว่างเปล่า ถึงกระนั้นก็ยังอยากเห็น

เขารู้สึกว่าลำคอเบาหวิวเมื่อผลึกอำพันที่เป็นทั้งตรวนและ
สัญลักษณ์ของทาสถูกปลดออก นึกสงสัยเล็กน้อยว่าเจ้านายคนใหม่
ของเขาจะใส่อะไรให้แทน เด็กหนุ่มได้แต่หวังว่าจะไม่โดนลักับนโปหน้า
เหมือนทาสของพ่อค้าทาสที่เป็นเพื่อนสนิทของมาโป

เด็กสาวปลดผ้าคลุมศีรษะออก เผยให้เห็นเส้นผมสีน้ำเงินเข้ม
เช่นเดียวกับสีของดวงตา

“นายท่านขอรับ” แสมค้อมศีรษะให้เธออย่างนอบน้อม

“ข้าชื่อแมรี” เด็กสาวเอ่ยสั้นๆ “เรียกข้าว่าแมรีเถอะ”

“ท่านแมรี” แสมเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

แมรีนึกเกลียดรอยยิ้มนั้น

ลมหนาวยามราตรีพัดมาวูบหนึ่ง แมรีห่อไหล่เล็กน้อย แสมรีบ
ปลดผ้าคลุมเก่ามอซอของเขาให้ในทันที “ใช้ผ้าคลุมของข้าเถอะขอรับ”

ดวงตาสีน้ำเงินตวัดมองเขาวูบหนึ่ง “ไม่จำเป็น”

เด็กหนุ่มชักมือกลับไปอย่างเก้อเขิน เขามองผ้าเนื้อหยาบที่เพื่อน
ฝูงทนายของตนแล้วนึกสงสัยใจที่จะนำของเช่นนั้นคลุมร่างผู้เป็นนาย

“ให้ข้าหมด เจ้าจะหนาวแย่”

แมรีเอ่ยต่อ ก่อนจะดึงนกหวีดเหล็กที่ห้อยคอออกมาเป่า

เมื่อได้ยินเสียงของนกหวีด ร่างหนึ่งก็พุ่งตรงเข้ามาหาทั้งคู่ แม้จะ
รวดเร็วแต่ฝ่าเท้ากลับไม่ทำให้เกิดฝุ่นทราย มันคือลิบบิโป้ สัตว์ที่ดูคล้าย
อูฐยักษ์ แต่หนักทั้งสองสูงกว่าและมีขนดกหนาที่ได้ท้อง

เด็กหนุ่มพุ่งตัวเข้าไปบังร่างของเจ้านายทันทีตามสัญชาตญาณ

แต่แม่รีเตะไล่เขาอย่างเบามือ “นี่คือคียา”

เจ้าลิมโปไปร้องรับราวกับเข้าใจคำพูดของเธอ

“คียา?” แชมเห็นว่ามันมองเขาด้วยดวงตาสนอกสนใจ จากนั้นก็คิดบางอย่างขึ้นมาได้ จึงรีบคว้าตัวลงทันที “กรุณาใช้ข้าเถอะขอรับ”

เด็กหนุ่มเห็นทาสของมาโปทำเช่นนี้ พวกเขาจะคว้าตัวลงเป็นแน่ ให้เจ้านายเหยียบ แม้แชมจะยังตัวเล็กเกินไปสำหรับหน้าที่นี้ แต่การทำให้เจ้านายพึงพอใจย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับทาสเช่นเขา

ทว่าแม่รีเพียงร้องเรียกชื่อของมันเป็นเบาๆ เจ้าลิมโปไปก็คว้าตัวลงทันที แชมตกใจเล็กน้อยเมื่อมันเอื้อมมือมาเลียใบหน้าของเขา น้ำลายของมันมีกลิ่นหอมเย็นๆ ชวนให้รู้สึกขนลุก

เด็กสาวเดินผ่านร่างของแชมและขึ้นนั่ง เธอตัวดีผืนผ้าสีน้ำเงินเข้มคลุมหน้าคลุมตาอีกครั้ง เสียงอู้อี้ดังผ่านผืนผ้า “เจ้าก็ขึ้นมาสิ”

“อะ...ข้าไม่บังอาจขนาดนั้นหรือขอรับ”

“แล้วเจ้าจะเดินตามข้าหรือไง เราต้องเดินทางอีกไกลนะ ขึ้นมาเถอะ”

เพราะท้ายประโยคมีหางเสียงคล้ายคำสั่ง เด็กหนุ่มจึงป็นขึ้นไปบนหลังลิมโปไปทันที ขนของมันนุ่มลื่นชวนให้สัมผัส ผิดกับลิมโปไปของมาโปที่เขาอาศัยคอกอยู่ คียาร้องในลำคออย่างมีความสุข มันเริ่มออกวิ่งไปบนผืนทรายกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตา

ผืนทรายกว้างใหญ่ พวกเขาออกมาไกลจากหินประหลาดก้อนนั้นทุกที...ทุกที

เด็กสาวชาวตะวันตกออกแหงนมองผืนฟ้าซึ่งเต็มไปด้วยดวงดาวระยิบระยับ

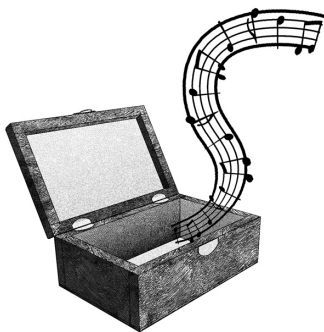
“อะ...ขออนุญาตถามนะขอรับ คือ...เราจะไปไหนกันหรือขอรับ” แชมเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงกลัวๆ กลัวๆ

แม่รีหันมามองเขา แสงจากดวงจันทร์กลมโตที่อยู่ด้านหลังทำให้
 ใบหน้าของเธอปกคลุมด้วยเงาดำชวนให้แชนรู้สึกเยือกในอก ดวงตา
 สีนํ้าเงินเข้มคล้ายเรื่องรองในความมืด ในมือของแม่รีมีแหวนสีขาว
 สะอาดวงหนึ่ง เด็กสาวยกมันขึ้นส่อง กลุ่มดาวบนฟากฟ้าเรียงตัวกัน
 เป็นรูปดอกชงโคและหญิงสาวซึ่งกำลังถือกิ่งไม้ชี้ตรงไปยังทิศตะวันตก
 ที่มีเพียงฝันทรายและความมืด

“ตามหาวิญญาณ”

บทเพลงก่อนที่สอง

ละครเพลงวิทยานาน

“ตกวิทยานานนี่เหมือนตกปลาใหม่” – วิทยานานที่กำลังจะมีบท
“เอ...ข้าว่าก็คล้ายๆ นะขอรับ มีทั้งเบ็ด ทั้งเหยื่อ โอ๊ย! ท่านแม่รี
ตีข้าทำไมขอรับ” – แซม

...ตามหาวิทยานาน

คำว่า ‘วิทยานาน’ ไม่นับว่าถูกนัก ในสายตาของเหล่าปราชญ์
พวกเขาพอใจจะเรียกบุคลิกหนึ่งที่ตกค้างของสิ่งมีชีวิตที่สิ้นอายุขัยว่า
‘เจตจำนงแห่งจิตวิทยานาน’ หรือ ‘ตะกอนแห่งความรู้สึกล้นแรงกล้า’
มากกว่า

แต่ถึงจะเรียกแบบไหนก็คือการพูดถึงจิตสำนึกสุดท้ายของสิ่งมีชีวิต
ที่ติดอยู่ดี

ยามสิ้นอายุขัย สิ่งมีชีวิตทุกชนิดจะถือกำเนิดใหม่ บางครั้งอาจ
อยู่ในภพภูมิเดิม เผ่าพันธุ์เดิม บางครั้งก็ต่างออกไป จากมนุษย์เป็นสัตว์
เดียรัจฉาน จากภูตพรายเป็นมนุษย์...ทุกชีวิตล้วนเวียนว่ายในวัฏสงสาร
เพื่อชดใช้กรรมที่เคยก่อ ทว่าเจตจำนงอันแรงกล้าของพวกเขาจะตก
ตะกอนอยู่ในรูปของร่างโปร่งใสที่ถอดแบบมาจากสิ่งมีชีวิตนั้นตอนตาย
พลังลึกลับที่ก่อร่างของพวกเขาขึ้นมาส่งผลให้วิญญาณมีความสามารถ
หลากหลาย

วิญญาณจึงไม่ได้หมายถึงวิญญาณมนุษย์ แต่เป็นตะกอนความ
ปรารถนาอันแรงกล้าของสิ่งมีชีวิต ตะกอนของความอาวรณที่ดำดิ่ง
อยู่ในกระแสแห่งความทรงจำ

ทว่าจะนำความสามารถมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อวิญญาณตนนั้นทำ
สัญญากับมนุษย์ และต้องเป็นมนุษย์เพศชายเท่านั้นจึงจะสามารถ
ควบคุมวิญญาณได้ เพราะสำหรับเพศหญิงแล้ว การรับวิญญาณเข้าร่าง
ไม่ต่างอะไรกับการตั้งครรภ์ ซึ่งเป็นการตั้งครรภ์ที่ปราศจากร่างเนื้อ
ทำให้วิญญาณของพวกเขาสูญหาย และตายในที่สุด

ดังนั้นผู้ใช้วิญญาณจึงมีแต่บุรุษ
และนั่นคือบทบาทของแซม

สิบวันนับตั้งแต่ออกจากโอเอซิสของมาโป

แมรีและแซมอยู่บนหลังคียาเป็นส่วนใหญ่ เจ้าลิมโปไปพาพวกเขา
เดินทางข้ามทะเลทรายร้อนอบอ้าวในเวลากลางวัน และหนาวจัดในเวลา
กลางคืน นานๆ ครั้งจึงจะหยุดพักให้คียาได้นอนหลับหรือกินอาหาร
บ้าง แต่โดยส่วนใหญ่แล้วไม่มีความจำเป็นต้องทำแบบนั้น

แต่เดิมลิมโปไปเป็นอูฐธรรมดา จนกระทั่งนักเวทชาวบรัทเซีย
ปรับปรุงพันธุ์จนได้อูฐยักษ์ที่บรรทุกคนได้ถึงสามคน นอกของมันถูก

ปรับให้มีรูปทรงเหมาะกับสรีระของผู้ใช้ อย่างก้าวรุ่มนวลไม่โคลงเคลง และกระเป๋าน้ำท้องยังเก็บรักษาเสบียงอาหาร ถนอมความสดได้นานนับเดือน

เขาทำให้เกิดลิมโปไปปันธุ์ต่างๆ มากมายจนไม่สามารถนับได้ด้วยนิ้วมือและนิ้วเท้าของตนเอง สุดท้ายก็เลยต้องไปยืมนิ้วมือของเพื่อนบ้านมานับ และจบลงด้วยการถูกตบด้วยหนังสือเล่มยักษ์ จับมัดถ่วงน้ำหายไป...

แท้จริงแล้วนักเวทผู้นี้แค่พยายามแก้อาการเมาสุราของตนเท่านั้น...และเหล่าปราชญ์ผู้เขียนตำรากังใจเหม็นเหตุผลนี้ไปเสีย แต่ถึงพวกเขาจะไม่เหม็น ตำราหนาเตอะจนตบคนตายได้ก็ไม่ชวนให้ใครอยากอ่าน แม้แต่หนึ่งในปราชญ์ที่ร่วมกันแต่งตำรายังเอามันไปรองขาโต๊ะเลยด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับการเดินทางของแซมแม้แต่น้อย หลังจากเดินทางร่วมกันหลายวัน แซมก็รู้จักเจ้านายใหม่ของเขามากขึ้น

แมรีเป็นเด็กสาวที่ไม่ค่อยพูด ใบหน้าของเธอมักราบเรียบราวกับรูปสลักหิน ไม่สะท้อนอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ส่วนแซมเป็นพวกช่างซักช่างถาม เด็กหนุ่มไม่ได้รับการศึกษา โลกของเขามีเพียงโอเอซิสและคอกลิมโปไปป์อันขึ้น จึงมีเรื่องที่สงสัยมากมาย อย่างเช่นวิญญูณคืออะไร แล้วทำไมต้องไปจับวิญญูณ ทว่าเขาก็รู้ฐานะของตนดีพอที่จะไม่ถามซอกแซกมากเกินไป

ในคำคืนหนึ่ง เสียงเพลงหวานหูดังไปทั่วผืนทราย

ครั้งหนึ่งยังมี แผ่นดินเขียวขจีกว้างไกล...

“นั่นคืออะไรหรือขอรับ ท่านแมรี”

เด็กหนุ่มเอย่ยามขึ้นด้วยเสียงอันแผ่วเบา นึกแปลกใจเมื่อเห็น
สัตว์รอสูรตนหนึ่งบนเนินทราย มันมีรูปร่างท่อนบนเป็นหญิงสาวเปลือย
เปล่า เส้นผมสีดำลัดกับผิวขาวซีดไร้สีเลือด ดวงตาเป็นสีอำพัน
คุ่นตา แต่ช่วงล่างกลับมีรูปร่างคล้ายงู

สัตว์รอสูรบร้องบทเพลงกล่าวถึงผืนดินอุดมสมบูรณ์ที่เปี่ยมด้วย
รอยยิ้ม

“ภูตพิทักษ์แห่งทะเลทราย” แมรีเอย์

แซมรู้สึกหัวใจของตนเต้นแรงทุกครั้งที่ได้เห็นใบหน้าของ
เด็กสาวในยามกลางคืน แสงจันทร์ทำให้เธอดูงดงามและลึกลับราวกับ
นางพรายในคณะละครสัตว์เร่ร่อนที่แวะพักยังโอเอซิสของมาโป

ดวงตาสีเหลืองอำพันของภูตพิทักษ์แห่งทะเลทรายวาวโรจน์ใน
ความมืด มันเหลือบมองพวกแซมเพียงชั่วขณะ จากนั้นก็ร้องเพลงต่อ

ข้าปรารถนารักจากฟากฟ้า

หยาดน้ำตาแทนถ้อยกระซิบสู่แผ่นดิน

เนื้อเพลงราวกับความฝันเลื่อนลอยของผืนทรายที่ปรารถนา
ความชุ่มชื้น ดินแดนไร้น้ำอันวอนขอฝนจากฟากฟ้าที่มีเพียงดวงตะวัน
ร้อนแรง

หากแซมเป็นเด็กหนุ่มผู้ได้รับการศึกษาตามมาตรฐานของ
สมาคมปราชญ์คงร้องด้วยความตื่นตันที่ได้เห็นภาพดังกล่าว แต่เดิมคำ
ว่า ภูตพิทักษ์แห่งทะเลทราย ใช้เรียกขานกลุ่มภูตที่คอยปกป้องรักษา
ทะเลทรายซาคามันด์ ซึ่งเชื่อว่าเป็นดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในยุคบรรพกาล
ทว่าตั้งแต่ทะเลทรายแผ่ขยายอาณาเขต เหล่าภูตต่างปฏิเสธดินแดน
ตะวันตก ภูตพิทักษ์จึงเหลือเพียงตนเดียว...

ภูตที่เฝ้าร้องเพลงราวกับจะขอความเห็นใจจากผืนฟ้า

กล่าวกันว่าร่างของมันเป็นสะท้อนสิ่งที่อยู่ในจิตใจของมนุษย์
ผู้พบเห็น

“เจ้าเห็นอะไร” แมรีเอ่ยถามลอยๆ

แซมอธิบายภาพที่เห็น พร้อมส่ายหัวว่า

“ซ้ำว่าใบหน้าของนางคันทา...บางที่...อาจเป็นเพราะดวงตาคู่นั้น
คล้ายแม่ของข้าขอรับ”

อนิจจา เด็กหนุ่มไม่รู้จักความนัยที่ซ่อนอยู่ในรูปลักษณะของภูต
พิทักษ์

ร่างของมันเป็นกระจกสะท้อนเงามีในหัวใจของมนุษย์

แมรีมองร่างที่ขับร้องบทเพลงได้แสงจันทร์รา ดวงตาสีน้ำเงินฉาย
แววเย็นชาขึ้นมาดูบหนึ่ง ก่อนจะหลับพั้ม

เสียงเพลงอันเศร้าสรว้อยและหวานนุ้ยยังคงขับขาน กล่อมเด็กสาว
ให้เข้าสู่ในราตรีอันเย็นเยือกกลางทะเลทราย

ช่วงเวลากลางวัน แซมมักจะผล็อยหลับไปตามความเคยชิน
แรกๆ เด็กหนุ่มตกใจจนลนลาน เขาพร่ำขอโทษแมรีซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่า
เธอกลับเอ่ยสั้นๆ ว่า

“เจ้าเฝ้ายามให้ข้าตอนกลางคืนก็แล้วกัน”

แซมรับปากด้วยความแข็งขัน ยามกลางคืนมักมีผู้มาเยือนที่ไม่ได้
รับเชิญ เช่นโจรทะเลทรายหรือสัตว์ร้าย วิธีที่ปลอดภัยที่สุดคือการถือ
คบเพลิงสมุทร เปลวเพลิงไร้สีและแสง แต่จะปล่อยกลิ่นที่ขับไล่สัตว์ร้าย
และช่วยกำบังตนจากพวกโจร

แซมถือคบเพลิงให้แมรีตลอดทั้งคืน เขาเฝ้ามองเด็กสาวหลับใหล
และยิ้มออกมาอย่างมีความสุข

เด็กหนุ่มนึกดีใจที่ได้เจ้านายดี เขาหวาดกลัวอนาคตมาตลอด
เพราะโดยส่วนใหญ่ทางที่เข้าวัยฉกรรจ์ ถ้าไม่ถูกขายให้กองทหารของ

นครหลวง ก็จะถูกขายให้กลุ่มโจรทะเลทราย อย่างดีก็อาจถูกนำไปจับไป
ฝึกเป็นทหารยาม เป็นกรรมกรแบกหาม หรืออย่างเลวร้ายก็จะถูกขาย
อวัยวะให้บรรดาจอมเวทมนตร์ดำ

“เป็นโชคดีของข้าจริง” แชมพืมพำ

“เจอแล้ว” แมรีลืมหาดไฟลงขึ้นมา

แชมถึงกับผงะไป หน้าของเขาแดงก่ำด้วยความเขินอาย

“อะ...อะอะไรหรือขอรับ”

เด็กสาวหันมองเขา มีรอยยิ้มน้อยๆ ประดับที่มุมปาก

“สระแห่งวิญญาณ”

สระแห่งวิญญาณ

มันเป็นสระน้ำที่ผุดขึ้นตามสถานที่ต่างๆ ส่วนมากจะมีระยะเวลา
ที่แน่นอน สามารถคำนวณได้โดยการอ่านวงแหวนดารา และมองหา
เส้นตัดระหว่างกลุ่มดาวซงโคกับกลุ่มดาวดรุณีแห่งพงไพร ด้วยเหตุนี้
สัญลักษณ์ของบรรดานักจับวิญญาณจึงเป็นรูปเทพธิดาถือดอกซงโค
ดอกไม้ห้ากลีบที่มีเกสรยาว

หน้าที่ของสระแห่งนี้ก็ตรงตามชื่อ คือเป็นที่กักเก็บตะกอนแห่ง
ความทรงจำ หรือเจตจำนงอันแรงกล้าของผู้ล่วงลับ ว่ากันว่ายิ่งมีความ
รู้สึกที่รุนแรงและเข้มข้นมากแค่ไหน ตะกอนยิ่งขุ่นและนอนก้นมาก
เท่านั้น

แมรีเองก็อาศัยการอ่านวงแหวนดาราจนมาถึงเนินทรายที่เต็ม
ไปด้วยผู้คนในชุดแปลกตา พวกเขาล้วนเป็นนักจับวิญญาณที่มารอให้
สระแห่งวิญญาณปรากฏ คนเหล่านี้จะกวาดตะกอน คัดเลือก และจับ
วิญญาณชั้นสูงไปขายให้แก่ผู้มีอันจะกินอย่างคหบดี ไปจนถึงราชา

การมาของแมรีและแชมเรียกความสนใจจากดวงตาหลายคู่ แต่

สิ่งแรกที่สะดุดตาแซมกลับเป็นบุรุษร่างกำยำผู้หนึ่ง ชายหนุ่มมีผิวคล้ำ เล็กน้อย เส้นผมสีน้ำตาลเข้มตัดสั้น ดูเฉินๆ ไม่ต่างอะไรจากชาวตะวันตกทั่วไป ที่อกเสื้อของเขาประดับตราดอกชงโคสามดอก ทว่าดวงตาสีฟ้าคู่นั้น...ไม่สิ กลิ่นอายแหลมคมที่แผ่ออกมาจากชายผู้นั้นทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกขนลุกขนพอง

ไม่รู้ทำไมชายร่างสูงใหญ่ผู้นี้จึงให้ความรู้สึกไม่ดีเอาเสียเลย

แม้หลังจากหลังของคิยาด้วยท่วงท่าสง่างาม แซมหลุดจากภวังค์และรีบกระโดดตามลงมา เด็กหนุ่มจูงคิยาเดินตามแม่ที่ก้าวอย่างเข้มแข็ง เด็กสาวเดินผ่านดวงตาแสดงความอยากรู้อยากเห็นหลายคู่ จนไปหยุดตรงหน้าชายร่างสูงใหญ่ที่ดึงดูดความสนใจของแซม จากนั้นก็ถอนสายบัว

“คารวะท่านผู้นำ”

ที่แท้ชายผู้นี้ก็คือผู้นำทางดวงวิญญาณ หรือหัวหน้าสมาคมนักจับวิญญาณ สมาคมเดียวที่ครอบครองสิทธิ์ในการซื้อขายดวงวิญญาณ

เมื่อเข้าใกล้จนมองเห็นใบหน้าได้ชัดเจน จึงพบว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่หล่อเหลา จมูกคม กรามได้รูป ทรงผมตัดสั้นทำให้ใบหน้าดูโดดเด่น แต่ดวงตาสีฟ้าที่ไร้ประกายแห่งความอ่อนโยนกลับทำให้แซมยังรู้สึกขนลุก...

...นั่นเป็นดวงตาของฆาตกร ลางสังหรณ์ของทาสที่อยู่ท่ามกลางความไม่แน่นอนมาทั้งชีวิตร้องบอกเด็กหนุ่ม

ฝ่ายนั้นแปลกใจเล็กน้อย “คุณหนู เจ้าแน่ใจได้ยังไม่ว่าข้าคือผู้นำทาง”

เด็กสาวยิ้มน้อยๆ และชี้สัญลักษณ์ดอกชงโคของเขา

“มีเพียงผู้นำทางจึงจะได้รับอนุญาตให้ใช้ตราสามบุปผาได้ และที่สำคัญ ท่านยังดูงามสง่าที่สุดในที่นี่ค่ะ”

คำตอบนั้นเรียกรอยยิ้มจากผู้นำทาง เขาหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะ
โน้มตัวเข้าไปใกล้เด็กสาวที่มองเขาด้วยดวงตาสีน้ำเงินอันเยือกเย็น

“ฉันมีอะไรให้ซำหรับใช้หรือขอรับ คุณหนู”

“ข้าต้องการเข้าร่วมการจับวิญญาณค่ะ”

“มาแล้ว ท่านผู้นำ!” ใครบางคนร้องตะโกน ไม่มีใครให้ความสนใจผู้มาเยือนอีกต่อไป สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องที่แสงเรืองรองบน
ผืนทรายเบื้องหน้า

ณ ใต้จุดตัดของกลุ่มดาวชงโคและกลุ่มดาวตุรุษแห่งพงไพร
ที่ทอประกายอย่างน่าประหลาด เกิดเส้นแสงเรืองรองพุ่งตรงสู่ท้องฟ้า
มืดทึบรายค่อยๆ ลอยตัวขึ้นราวกับถูกพลังที่มองไม่เห็นดึงดูดไว้

ทันใดนั้นเอง ลำแสงสีขาวก็แตกกระจาย...เกิดแสงส่องสว่าง
ไปทั่วผืนฟ้ายามราตรี เจิดจ้าเสียจนแม้หลับตาก็เห็นแสงลอดผ่าน
เปลือกตาเข้ามา แสงได้ยินเสียงเคลื่อนไหวของน้ำ

...น้ำ?

เด็กหนุ่มนึกประหลาดใจ นอกจากเสียงน้ำแล้วยังมีเสียงกระซิบ
แผ่วๆ เสียงครวญครางโหยหวน...

แล้วแสงสีขาวก็ค่อยๆ จางหายไป เมื่อแสงลึมตาขึ้นมามากครั้ง
ผืนทรายเบื้องหน้าก็กลายเป็นสระน้ำขนาดใหญ่ ผิวน้ำสะท้อนเงา
ดวงจันทร์จนดูราวกับถูกแก้วสีขาว เสียงที่ได้ยินเมื่อครู่เงียบหายไป
อย่างน่าประหลาด

สายลมเย็นยะเยือกพัดผ่าน แสงใช้ร่างของตนเองกันลมให้
เจ้านายที่ยังคงมีใบหน้าสงบนิ่ง

น้ำเสียงของแม่น้ำเรียบและทรงอำนาจ ดูเหมือนว่าภาพตรงหน้า
ไม่ทำให้เธอนึกแปลกใจสงสัยเลย เด็กสาวเอยกับชายร่างสูงใหญ่อย่าง
เยือกเย็นและสุภาพ

“ท่านผู้นำ ข้าต้องการเรือของท่านสักลำค่ะ”

ชายหนุ่มร่างใหญ่เบือนหน้ามามองเด็กสาวและระเบิดเสียงหัวเราะ “คุณหนู เจ้าแน่ใจแล้วหรือ”

“ข้าแน่ใจค่ะ”

เสียงโห่ฮาแสดงความขบขันดังมาจากบรรดานักจับวิญญาณโดยรอบ ตามปกติหากไม่ใช่คนของสมาคมแล้ว การจะร่วมจับวิญญาณต้องผ่านขั้นตอนมากมาย พวกคหบดีหรือเหล่าชนชั้นสูงจึงยินยอมทุ่มเงินไม่อั้นเพื่อซื้อวิญญาณที่ถูกจับขึ้นมาโดยคนของสมาคมแทน

“แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าปกติแล้ว ถึงดาวนำทางจะปรากฏ แต่บางทีก็ต้องรอ...อาจจะสามวัน ห้าวัน หรือเป็นเดือน” ชายผู้นั้นเอ่ยถาม ก่อนชี้นิ้วไปยังเหล่าลูกน้องด้านหลัง “เจ้าพวกนี้เองก็ต้องแย่งชิงกันแทบตายกว่าจะได้มารอที่นี่พร้อมข้า...เจ้าถือว่าโชคดีมากที่เมื่อมาถึง สระก็ปรากฏขึ้น”

“ข้าทราบค่ะ”

“อย่าบอกนะว่าเจ้ามาหาวิญญาณที่เหมาะสมกับพ่อหนูน้อยด้านหลัง” คำพูดนี้เขาหมายถึงแซม ซึ่งเมื่อเทียบกับชายร่างใหญ่แล้วจะนับว่าเป็นหนูน้อยก็ไม่ผิดนัก ดวงตาคมดัดกับรอยยิ้มจ้องมองเด็กหนุ่มซึ่งสะดุ้งเล็กน้อย

“ถูกต้องค่ะ” แมรีตอบโดยไม่ลังเล

แซมได้แต่ยิ้มค้าง ดวงตาทะลึงทลึงๆ เขายังไม่เข้าใจสิ่งที่แมรีเรียกว่าวิญญาณนัก แม้จะเคยเห็นว่ามาไม่มีสิ่งที่ถูกเรียกขานเช่นนั้น และที่ยังไม่เข้าใจว่าทำไมเจ้านายใหม่ของเขาจึงไม่จับวิญญาณเพื่อตัวเอง

ใบหน้าหล่อเหลาของผู้ชายยิ้มอย่างพึงพอใจ ทว่าดวงตาคู่นั้นกลับฉายแววที่แซมไม่เข้าใจ

“คาซิม! หาเรือให้คุณหนูสักลำสิ!”

“ท่านผู้นามมม!” คนสนิทของชายหนุ่มถึงกับร้องเสียงหลง “เราจัดเวอร์กันไว้แล้วนะขอรับบบ!”

“เรือจับวิญญาณทุกลำเป็นกรรมสิทธิ์ของข้า เจ้ารีบไปเลย”

ชายหนุ่มผู้ถูกสั่งได้แต่อ้าปากพะงาบๆ อย่างยอมจำนน หยิบรายชื่อของคนที่ได้รับสิทธิ์ในการจับวิญญาณครั้งนี้ขึ้นมา ก่อนจะหันไปหาเหล่านักจับวิญญาณที่มีสีหน้าอยากจะถูกบีบคอเขา

“เฮ้อ!...เอายังไงดี จับสลากไหม”

ครู่ใหญ่ ชายชื่อคาซิมที่หน้าบวมปูดก็ลากเรือและหยิบเสื้อคลุมกันน้ำส่งให้แซมกับแมรีพร้อมสอนวิธีใช้ชูชีพ “ห้ามตกลงไปในสระเด็ดขาด รู้ไหม เพราะเจ้าจะถูกละลายทั้งเลือดเนื้อ กระดูก ไปจนถึงวิญญาณ”

แม้ลูกน้องจะเอ่ยเรื่องน่าสะเทือนขวัญ แต่ใบหน้าของผู้นำทางดวงวิญญาณยังคงประดับด้วยรอยยิ้มจนแซมรู้สึกขนลุก

“ต้องการคนพายเรือด้วยไหม คุณหนู”

ชายหนุ่มเอ่ยถาม แมรีส่ายศีรษะ เธอก็มองลงบดินกำหนึ่งขึ้นมา เปา...ก้อนดินหลอมรวมกันกลายเป็นตุ๊กตาขนาดเกือบเท่าตัวคน มันค่อยๆ ขยับเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่ว เด็กสาวคลี่ยิ้มดังงาม

“ข้าไม่ไว้ใจคนของท่านค่ะ”

ชายร่างใหญ่ผิวปากหิวและหัวเราะหึๆ อย่างอารมณ์ดี มือหนึ่งยกห้ามลูกน้องอารมณ์ร้อนที่ทำท่าจะพุ่งโจมตีแมรีที่พยายามพวงเขา ดวงตาสีน้ำเงินเข้มของเด็กสาววัดมองคนผู้นั้น

“ข้าไม่อยากถูกผลักดันไปในสระแห่งวิญญาณแล้วสลายไม่เหลือ แม้แต่กระดูก แบบที่พวกท่านเคยทำกับนักเดินทางคนอื่นหรือกนะคะ”

เรื่องนี้เป็นที่โจษจันในหมู่ชาวบ้าน กล่าวกันว่าพวกนักจับวิญญาณรังเกียจคนนอกที่จะมาแย่งส่วนแบ่ง บางครั้งพวกเขาจึงลอบผลักดัน

พวกนั้นลงไปในสระแห่งวิญญาน

คำกล่าวนี้ทำให้ผู้นำทางดวงวิญญานเพียงยิ้มน้อยๆ แต่ไม่ปฏิเสธ

ถึงจะฟังดูโหดร้าย แต่บางครั้งการเดิม ‘สารอาหาร’ จำพวกแร่ และวิญญานของคนเป็นก็ช่วยให้สระแห่งวิญญานคงความใสกระจ่างไว้ได้ ผู้นำทางดวงวิญญานอาจจะยินดีให้นักเดินทางยืมเรือแลกับคำตอบแทนบางอย่าง แต่ไม่เคยหยิบยื่นความปลอดภัยให้

‘ถ้าจมลงไปก็ถือว่าเจ้าโง่เขลาเอง’

ถ้อยคำอันแสนเย็นชานี้เคยหลุดออกมาจากปากของผู้นำทางร่างสูงใหญ่ เมื่อนักเดินทางคนหนึ่งที่ถูกฉกฉกตกระพายยามจะตะเกียกตะกายเกาะเรือของเขาด้วยมือที่เนื้อหนังลอกจนเหลือเพียงกระดูก

“โฮ! นับว่าคุณหนูศึกษามาดี”

เด็กสาวเพียงยิ้มเย็นๆ

เหล่านักจับวิญญานมองเธอด้วยสายตาแตกต่างกัน บ้างนับถือ บ้างนี้รังเกียจ บ้างหวาดกลัว แต่พวกเขารู้สึกตรงกันอย่างหนึ่งว่า เด็กสาวผู้นี้มีอะไรมากกว่ารูปลักษณะภายนอก เห็นได้ชัดจากทาสรับใช้หุ่นดินที่ถูกเรียกมา ซึ่งมีเพียงนักเวทอัญเชิญระดับมาสเตอร์คลาสเท่านั้นจึงจะทำได้

นักเวทมาสเตอร์คลาส...ระดับที่ทุกคนรู้กันว่ายังรักชีวิตอยู่ก็อย่าได้เอาคอตัวเองไปพาดเชิงให้ถูกเชือดเล่น

ฉะนั้นทุกคนจึงปิดปากเงียบ ไม่มีใครกล้าโต้เถียงอีกต่อไป

ผู้นำทางดวงวิญญานมอบพื้นที่ส่วนริมสระฝั่งเหนือให้แม่รี เพื่อใช้สำหรับจับวิญญาน

เรือลำน้อยต่อจากไม้ของมาตุกำส ปาศักดีสิทธิ์ที่อยู่ติดกับภูเขา
หิมะทางตอนเหนือของแผ่นดิน กล่าวกันว่ามันเป็นไม้ชนิดเดียวที่การ
โจมตีใดๆ ทั้งทางกายภาพและเวทมนตร์ก็ไม่สามารถทำลายได้ จึงเป็น
วัสดุที่เหมาะสมแก่การต่อเรือสำหรับจับวิญญาณที่สุด

เพียงแต่การจะได้ไม้ของมาตุกำสมาต่อเรือนั้นยากแสนยาก บน
โลกนี้จึงมีเรือจับวิญญาณอยู่ไม่ถึงยี่สิบลำ และทุกลำล้วนอยู่ในครอบ-
ครองของสมาคมนักจับวิญญาณ เป็นสาเหตุให้พวกเขาถือสิทธิ์ขาดใน
เรื่องวิญญาณมาจนถึงทุกวันนี้

“ถือนี่เอาไว้” แมรีส่งของชิ้นหนึ่งให้แซม มันเป็นตุ๊กตาดินปั้นที่
ดูคล้ายสัตว์บางอย่าง “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามปล่อยมือนะ”

แซมพยักหน้ารับ ทว่าสีหน้าดูเป็นกังวล

“ท่านแมรี จะไม่เป็นอะไรหรือขอรับ”

ดวงตาของเด็กหนุ่มจับจ้องที่ชายหนุ่มชุดขาวซึ่งยืนอยู่บนเรือที่
อยู่ห่างไปพอสมควร ผู้นำเหล่านักจับวิญญาณที่มีดวงตาขาวนี้รู้สึก
ขนลุกขนพองผู้นั้นทำให้แซมนึกเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอก...”

แมรีเอ่ยเนิบๆ เด็กสาวหยิบสร้อยคอเส้นยาวออกมาจากถุง
สัมภาระ สายสร้อยที่ร้อยจากโลหะเงินเส้นเล็กๆ ห้อยจี้ทองคำทรง
ข้าวหลามตัด

แซมมองการเคลื่อนไหวอย่างคล่องแคล่วของแมรีแทบไม่ทัน
แต่แล้วเด็กสาวก็หันมาหาเขาและสั่งสั้นๆ

“ขอเลือดของเจ้าหน่อย”

“...เอ!”

“ขอมือของเจ้าหน่อย” เด็กสาวถอนใจ แซมส่งมือให้เธอด้วย
อาการลนลาน

“อะ...ขอรับ”

“เจ็บหน่อยนะ” แชมหลับตาปี๋ แมรีลากปลายแหลมของจี้ทองคำไปบนอุ้งมือของแชม เกิดบาดแผลที่มีเลือดไหลซึม จี้ทองคำสับเลือดทั้งหมดไปอย่างรวดเร็วเสียจนไม่ทิ้งร่องรอยใดๆ

“ปกติแล้ววิญญาณกับเจ้านายมักจะมีนิสัยใจคอหรือลักษณะเด่นบางอย่างที่คล้ายคลึงกัน...เขาเรียกอะไรนะ อ้อ! ความเข้ากันได้... ดังนั้นจึงต้องใช้เลือดเป็นสื่อกลาง”

เดิมทีแชมกำลังจะหัวเราะแห้งๆ แล้วเอ่ยว่าไม่เป็นไร ทว่าคำอธิบายของแมรีทำให้เด็กหนุ่มรู้สึกแปลกใจ

“วิญญาณกับเจ้านายหรือขอรับ”

แล้วทำไมต้องใช้เลือดของเขาด้วยเล่า

“ใช่” มือขาวเนียนกุมจี้ทองไว้แนบอก จากนั้นแมรีก็เริ่มท่องคาถา เกิดแสงสีขาวนวลโอบล้อมมือของเธอเอาไว้ เด็กสาวตะระริมฝีปากลงบนจี้ทอง “ข้าต้องการให้เจ้าครอบครองดวงวิญญาณ... เพราะข้าเป็นสตรี จึงไม่สามารถครอบครองมันได้”

แชนึกอยากถามว่าทำไม แต่อีกฝ่ายชิงตอบขึ้นมาเสียก่อน

“ข้าปรารถนาจะหาคำตอบของคำถามข้อหนึ่ง” ดวงตาสีน้ำเงินเข้มทอประกายประหลาด

เด็กหนุ่มผงะไม่ได้ถามอะไรอีก เขาเฝ้ามองแมรีร้อยสายสร้อยเข้ากับนิ้วมือและพันทบหำหกรอบบนฝ่ามือ จากนั้นก็หย่อนจี้ลงไปในน้ำ

เกิดควั่นเล็กๆ และเสียงดังฟู่ตอนที่จี้ทองสัมผัสผิวน้ำ แต่เพียงครู่เดียวมันก็ดิ่งสายสร้อยยาวเหยียดให้คลายออกเป็นเส้นตรง รวากับมือที่มองไม่เห็นดิ่งจี้ลงไป สร้อยเงินรัดมือของเด็กสาวจนเป็นรอยลึก

แชมมองภาพนั้นอย่างกังวลใจ แต่สีหน้าของเจ้านายทำให้เขารู้ว่าไม่ควรขัดให้เธอเสียสมาธิ

แมรี่นี่ รอเวลา สายลมเย็นเยือกพัดเอาผ้าคลุมศีรษะหลุด
เส้นผมสีน้ำเงินปลิวสยายราวกับนางพรายน้ำ เด็กสาวเหงาหน้า
ดวงตาจ้องมองท้องฟ้า

ฝ่ายผู้นำทางวิญญาณที่อยู่บนเรือลำไม่ห่างกันนักนิคม
เด็กสาวร่างเล็กผู้นี้

“ใช่ได้เลยนะนั่น”

“...ถ้าหมายถึงหน้าตาของท่านละก็ ข้าว่าไม่นะขอรับ” คนสนิท
ของเขาที่กำลังทำชั้นตอนคล้ายๆ กับแมรี่ตอบด้วยน้ำเสียงเปื้อๆ ทำเอา
หัวหน้าหันมาค้อนปะหลับปะหลือก

“โหม่งมันโยงเข้าเรื่องหน้าตาของข้าได้! ข้ากำลังชมคุณหนูคนนั้น
ต่างหาก”

คาซึมิโนมองตามคำบอกก่อนจะส่งเสียงตอบรับในลำคอ เขายัง
คงเคืองอยู่น้อยๆ ที่ต้องถูกพวกพ้องรุมยำเพราะคำสั่งของหัวหน้า
“ปกติถ้าท่านไม่ชมตัวเอง ก็เอาแต่บังคับให้คนอื่นชื่นชมท่านนะสิ
ขอรับ”

เจ้าหนุ่มผู้ทำหน้าที่แจวเรือกลั่นหัวเราะเสียจนหน้าแดงก่ำ นิสัย
หลงรูปตัวเองถือเป็นปัญหาอย่างหนึ่งของหัวหน้าของพวกเขา แกรมยัง
โด่งดังเสียจนเหล่านักเดินทางที่ปรารถนาจะมีวิญญาณเป็นของตัวเอง
สักตนยังรู้ว่า ‘ถ้าคิดจะได้เรือจับวิญญาณ ต้องชมเจ้าของเรือเข้าไว้’ ใน
เอกสารยื่นเรื่องขอร่วมจับวิญญาณยังเว้นที่ว่างไว้ให้เขียนชื่นชมท่าน
ผู้นำสุดหลงตัวเองเลย

“ใช่ นับว่าเธอมีความรู้เกี่ยวกับการจับวิญญาณดีทีเดียว” คน
เป็นนายตัดสินใจตอบรับเอาเองโดยไม่ใส่ใจคำพูดจิกกัดของลูกน้อง
ใบหน้าหล่อเหลาคลี่ยิ้ม “ใกล้จะได้เวลาแล้ว”

“ถามจริงเถอะ คิดอะไรของท่านนะขอรับ”

คาซึมาหมายถึงการให้คนนอกยืมเรือจับวิญญาณอันแสนมีค่า
นายของเขายิ้มเย้นๆ บรรยายกาศของชายหนุ่มที่เล่นหายไป

“วิญญาณที่จับโดยนักจับวิญญาณเดิมๆ ก็ได้แต่ลักษณะเดิมๆ
ลองเปลี่ยนคนจับบ้าง เจ้าว่าไม่น่าสนุกหรือไง แม่หนูนั่นดูแล้วน่าจะมี
ของดีนี่นา...”

“ท่านมันชั่วร้าย” คนฟังว่าพลางส่ายหน้าบวมๆ ไปด้วย

“ทำไมดูสนุกจัง เนย์”

เสียงใสๆ ถามขึ้น เกรว้างเลือนรางค่อยๆ รวมกันเป็นเด็กชาย
ตัวน้อยในชุดสีน้ำเงินขลิบส้มที่มีแขนเสื้อยาวรุ่มร่าม ดวงตาสีน้ำเงิน
โปร่งใสราวกับน้ำแข็งจ้องมองผู้นำทางดวงวิญญาณด้วยความแปลกใจ

“โอ้! ฟาอิส แปลกจริง ปกติเจ้าเกลียดการจับวิญญาณนี่นา”
ผู้นำทางวิญญาณร้องทักเด็กน้อยด้วยน้ำเสียงสนิทสนม เหล่าคนสนิท
ของชายหนุ่มพากันปิดปากเงียบ ส่วนเด็กน้อยที่ถูกทักทำกำบัง

“ฟาฟาไม่ชอบนี่ เนย์สนใจคนอื่นมากกว่า”

เด็กชายตัวน้อยผู้นี้เป็นวิญญาณคุ้มครองแห่งดาวเมฆป้องกันซึ่ง
สามารถอ่านดวงดาวได้แม่นยำ พลังที่โดดเด่นคือการสาปแช่ง โดยเฉพาะ
ใครก็ตามที่บังอาจมาเกาะเกาะเจ้านาย วิญญาณแห่งดาวเมฆป้องกันนี้
จะสาปอย่างไม่ลังเล เป็นเหตุให้บรรดาลูกน้องผู้รักชีวิตพากันหุบปาก

เพราะแต่ไหนแต่ไรมา เมฆป้องกันคือสัญลักษณ์แห่งความน่าสะพรึง
กลัว แม้เป็นเพียงสัตว์ตัวจ้อยแต่พิษสงกลับร้ายกาจ ชาวมาทรุชก่า
ในสมัยโบราณจึงนิยมวาดสัญลักษณ์ของเมฆป้องกันคู่กับคำสาปแช่ง

ฝ่ายที่ถูกตัดพ้อได้แต่ยิ้มแห้งๆ โดยเฉพาะตอนที่เห็นคนสนิทซึ่ง
มือถือรอกสาววิญญาณกระตุกหน้อยๆ

“งั้นทำไมวันนี้ถึงออกมาล่ะ”

“ได้กลิ่นละ” เด็กชายเอ่ย

“กลิ่นนั้นรี?”

“อ้อ กลิ่นของจอมเวท” ดวงตากลมโตหริ่งเล็กน้อย “ไม่ชอบเลย”

คำพูดนี้ทำเอาคนสนิทของผู้นำเหล่านักจับวิญญาณกระเถิบตัวออกห่างจากเจ้านาย เพราะวิญญาณนิสัยเอาแน่เอานอนไม่ได้ตอนนี้ชอบเที่ยวสาปคนอื่นให้ตายแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว

บางทีคาซิมก็อดคิดไม่ได้ว่าช่างเหมือนกันอะไรเช่นนี้ เจ้านายของเขาเองก็เอาแต่ใจน้อยเสียเมื่อไร ฉะนั้นปราชญ์หน้าไหนที่บังอาจเถียงว่าทฤษฎี ‘ความเข้ากันของตะกอนแห่งความทรงจำและผู้ทำสัญญา’ เป็นเรื่องไม่จริงละก็ เขาจะเชิญให้มาดูตัวอย่างแถมนี้ซะเลย!

“อ๊ะ!” จู่ๆ วิญญาณในคราบเด็กชายก็ตะโกนขึ้นมา ทำเอาคาซิมที่คิดอะไรเพลินๆ สะดุ้งโหยง เขาแอบเห็นว่าไอ้หนุ่มคนแจวเรือเองก็เหมือนกัน

“มีอะไรรี?” ผู้นำเหล่านักจับวิญญาณที่ลอบเข้าปฏิบัติของพวกลูกน้องมองตามไป

“กลิ่นของรุ่นละ”

นิ้วบ่อมชี้ไปยังเรือที่อยู่ห่างออกไปไม่มาก ซึ่งมีกระจกแสงลอยอ้อยอิงอยู่รอบโครงร่างของมนุษย์

“ดูเหมือนคุณหนูจะจับวิญญาณได้แล้ว”

ใบหน้าคมสันยิ้มเมื่อเห็นปลายนิ้วของแม่รีสะบัดไปบนอากาศ ดวงตาสีฟ้าดว้ดมองด้านข้าง ดูเหมือนนักจับวิญญาณคนอื่นๆ จะเตรียมตัว ‘ล่า’ กันแล้ว

บนเรือที่ลอยอยู่กลางสระแห่งวิญญาน

เวลาผ่านไปเนิ่นนานเสียจนแทบรู้สึกอึดอัด แต่ทันใดนั้นเอง บนท้องฟ้าสีดำว่างเปล่ากลับปรากฏดาวดวงหนึ่ง

เด็กสาวที่รอจังหวะนี้มาเป็นเวลานานหย่อนปลายเชือกที่รัดไว้กับขอนี้วกกลางลงไปใต้น้ำ จี๊ที่มีรูปร่างคล้ายลูกข่างหมุนวนไม่หยุด กลุ่มแสงที่ลอยปริมน้ำส่วนหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ บ้างก็ถูกผลักให้หายไป

แทบมองปรากฏการณ์นั้นด้วยความตื่นตะลึง น่าเสียดายที่เขาไม่ได้รับการศึกษาที่เหมาะสมจึงไม่รู้ว่าสิ่งที่แม่ที่กำลังทำคือ ‘พิธีกรรมหลอมตะกอน’

แม่ที่ใช้จั๊ตักดีส์ทีทึ่แทนแกนกลาง เรียกความทรงจำอันแรงกล้าที่กระจัดกระจายอยู่ในสระมารวมกัน ขึ้นต่อนี้กินเวลายาวนาน หากแกนกลางไม่ได้คุณภาพอาจต้องรอถึงสามวันสามคืน สระแห่งวิญญานอาจจะหายไปพร้อมกับกลิ่นกินแกนกลางไปดื้อๆ บางครั้งก็พ่นคืนมาด้วยซ้ำ กรณีหลังนั้นเคยทำเอาเจ้าหนูเม่ลูกเศรษฐีที่พ่อสั่งนักสั่งหนาให้จับวิญญานกลับมาให้ได้ถึงกับร้องไห้โฮ

ทว่าจี๊ของแม่เป็นสื่อนำชั้นเยี่ยม สิ่งที่ต้องทำจึงมีเพียงรอเวลา

จี๊ทองที่หมุนวนไม่หยุดลอกกลุ่มแสงให้พุ่งเข้าหาและหลอมรวมกันเป็นร่างที่ค่อยๆ ชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นเป็นเงาร่างของคนผู้หนึ่ง แม่ไม่แน่ใจว่าเป็นบุรุษหรือสตรี เพราะมองเห็นทั้งกล้ามเนื้อที่แสดงถึงความแข็งแกร่งของบุรุษ และโครงหน้างดงามเย้ายวนราวอิสตรี

ร่างนั้นค่อยๆ ถูกห่อหุ้มด้วยอาภรณ์ที่ดูคล้ายกระโปรงยาว สวมเสื้อคลุมประดับด้วยอัญมณีงดงาม ไข่มุกสองสายพันทบคล้องลำคอ ระหงที่มีตราบางอย่างประทับอยู่ แม่รู้ทันทีว่านั่นคือสัญลักษณ์ที่เรียกกันว่า ‘สลักผู้วายชนม์’

สลักผู้วายชนม์ เป็นสิ่งที่วิญญาณทุกคนจะต้องมี เพื่อให้สามารถ
แยกระหว่างวิญญาณมนุษย์ ทั้งวิญญาณคนเป็น วิญญาณคนตายที่ยัง
ติดในห่วง และวิญญาณที่เป็นเพียงตะกอนแห่งความทรงจำ

เมื่อเงานกอดตัวเป็นรูปร่างแล้ว จึงเริ่มปรากฏสีสัน

สีเขียวเหลืองเงินราวกับปีกแมลงที่โปร่งใสย้อมเรือนผมยาว
ประดับด้วยเครื่องทอง เส้นผมค่อยๆ พันเข้าหากันเป็นเปีย แพนตา
ยาววนค้อยๆ ขยับ เผยให้เห็นดวงตาสีเขียวอมเทาคล้ายสนิมทองแดง

เกิดเสียงโหยกเหวกโวยวายดังมาจากที่ไกลๆ ดูเหมือนเหล่า
นักจับวิญญาณจะพุ่งความสนใจมาที่เรือของแมรีและแซม เด็กสาวฟัน
ลมหายใจ

เร็วกว่าที่คำนวณไปหน่อย...

อันที่จริงเธอก็ไม่ไว้ใจเหล่านักจับวิญญาณพวกนี้อยู่แล้ว เด็กสาว
คาดการณ์ไว้แล้วว่าจะต้องมีพวกขวยโอกาสพยายามแย่งชิงวิญญาณ
ของพวกเขาไปอย่างแน่นอน

มนุษย์ตุ๊กตาดินที่ช่วยแจวเรือซึ่งเปรียบเสมือนตาอีกคู่หนึ่งของ
แมรีมองเห็นเรือสองลำเคลื่อนใกล้เข้ามาเรื่อยๆ อย่างน้อยการแสดงพลัง
ในฐานะจอมเวทชั้นมาสเตอร์คลาสก็ทำให้อีกฝ่ายระแวดระวังพอสมควร

แต่ปัจจัยที่ทำให้คำว่า ‘จอมเวทชั้นมาสเตอร์คลาส’ กระเด็นออก
จากสามัญสำนึกของนักจับวิญญาณพวกนี้คือการได้เห็นวิญญาณที่มี
ตะกอนหนาแน่น เพราะยิ่งตะกอนเข้มข้นเท่าไร ก็ยิ่งเป็นวิญญาณระดับ
สูงเท่านั้น

เงาร่างที่อยู่เบื้องหน้าแมรีมีสีฟ้าเข้มเหมือนสีของไพลิน

แค่นั้นก็พอแล้วที่จะทำให้ นักจับวิญญาณสักคนคิดอยากเสี่ยง
ตายเพื่อแย่งชิง

เรือลำหนึ่งพุ่งตรงมาพร้อมกับวิญญาณแห่งลมที่บินร่อนเหนือ

ผืนน้ำอย่างรวดเร็วจนเกิดรอยแยกกราวกับถูกเฉือนด้วยของมีคม

...มาแล้ววี่

“อย่าให้มันหนีไปได้!”

เสียงร้องเกรี้ยวกราดดังขึ้นผสมผสานกับเสียงลมหวีดหวิวของ วิทยุยานแห่งลมที่พุ่งตรงเข้ามา แม่รีสะบัดนิ้ว เกิดรอยกรีดสีขาวยาว ประหลาดขึ้นกลางอากาศ แล้วสายลมก็ถูกสกัดกั้น ร่างของวิทยุยาน แห่งลมแตกกระจาย

ฝ่ายนักจับวิทยุยานคนอื่นๆ เห็นว่าสหายของตนเริ่มเปลี่ยงพล้ำ จึงเข้ามาแทนที่ นัยน์ตาของพวกเขาขาวโรจน์ วิทยุยานสุนัขป่าสีดำตนหนึ่ง กระโจนลงมาบนเรือ แชนม์ร้องด้วยความตกอกตกใจเมื่อเห็นดวงตา สีเหลืองทองของมันทอประกายประหลาด

“อย่ามองตาของมัน” แม่รีร้องเตือน แชนม์หลับตาปี รับกำหนัดลง อย่างรวดเร็ว

มันคือวิทยุยานสุนัขปามายา ดวงตาสามารถสะกดผู้ที่มองให้ ปฏิบัติตามคำสั่ง มันพยายามสะกดแม่รีซึ่งไม่อาจขยับเขยื้อนไปไหนได้ มิฉะนั้นการตกวิทยุยานจะล้มเหลว

...เร็วเข้าสิ

...เร็วเข้า!

กลุ่มแสงสีน้ำเงินเริ่มเข้มข้นเรื่อยๆ ภายในนั้น แก่นกลางสีขาวยาว เต็มตุบๆ รวากับเสียงหัวใจเต้น

สุนัขปามายาขยับเข้ามาใกล้แม่รีทีละน้อย เด็กสาวรู้สึกราวร่าง ของตัวเองเริ่มชา ผู้ใช้วิทยุยานอีกสองสามคนหันหัวเรือมาทางพวกเธอ วิทยุยานของพวกเขาล้วนเป็นวิทยุยานระดับสูงทั้งสิ้น เป็นไปได้ว่า วิทยุยานที่แม่รีจับได้จะถูกนำไปกินเพื่อเพิ่มพลังมากกว่าใช้งาน

การเพิ่มพลังของวิทยุยานมีสองวิธี หนึ่งคือการใช้เวทเสริมพลัง

ซึ่งมีผลในระยะเวลาไม่นาน และสอง...กินวิญญาณตนอื่นเพื่อเพิ่มพูนพลังอำนาจ

“เดี๋ยวสิ นี่มันเหยื่อของข้านะ!” เจ้าของวิญญาณสุนัขปามายา
โวยวาย

สุนัขปาดัวใหญ่หันขวับไปยังทิศทางของเรือที่กำลังมุ่งหน้ามาตามคำสั่งของเจ้านาย ดวงตาสีเหลืองของมันทอประกายแจ่มจ้า มนตร์สะกดทำให้เรือสองลำหันหัวกลับ มีเพียงลำเดียวเท่านั้นที่มีดวงวิญญาณชั้นสูง การสะกดจิตจึงไม่ได้ผล อาชากระดูกที่มีขนาดใหญ่พอๆ กับเรือเปล่งเสียงร้องข่มขู่เจ้าสุนัขปาดัวจนกลัวหวด

การขัดแย้งขัดขากันเองในหมู่ผู้จับวิญญาณทำให้แม้จะมีเวลามากขึ้น เรอมองวิญญาณที่ตัวเองตกได้แล้วเร่งเร้าในใจ

...เร็วเข้าสิ

ก่อร่างเร็วเข้า!

วิญญาณอาชากระดูกเคลื่อนที่เข้ามาใกล้ทุกที แต่ในจังหวะที่กำลังจะกระโจนขึ้นมานบนเรือ กลับมีชนนกลีรูงพุ่งมาบักกร่างของมันจนกระเด็นไปนอนพังพาบอยู่บนเรือของผู้เป็นนายซึ่งเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“นาลูซ เจ้ามันไร้ยางอาย”

ชายชื่อนาลูซ ผู้ครอบครองวิหคร้อยสี่ที่โจมตีอาชากระดูกเมื่อครู่ แสยะยิ้ม “ผู้เข้มแข็งจึงจะอยู่รอด สหายเอ๋ย”

..เร็วเข้า

ในที่สุดวิญญาณที่ถูกตกขึ้นมาก็มีโครงร่างชัดเจน สีส้นค่อยๆ ปรากฏทีละเล็กละน้อย

“ส่งวิญญาณนั้นมาให้ข้า!”

ผู้ครอบครองวิญญาณวิหคร้อยสี่ตะโกน นกตัวใหญ่บินตรงมาทางแม่รี หมายจะพุ่งทะลุร่างวิญญาณให้กระจัดกระจายแล้วค่อย

สับสน ทว่าเจ้านกตนนั่นกลับถูกสกัดไว้โดยวิญญาณแห่งลมซึ่งกลับมา
รวมร่างได้อีกครั้ง ใบหน้าของมันแสดงความโกรธเกรี้ยว ไม่สนใจแล้ว
ว่าจะแย่งชิงเหยื่อมาได้หรือไม่

ผู้เป็นนายของมันพยายามร้องห้ามแต่วิญญาณไม่ฟัง สายลม
อันโกรธเกรี้ยวเฉือนร่างของวิญญาณวิหคร้อยสี่ขาเป็นชิ้นๆ ตกลงใน
สระแห่งวิญญาณ

เกิดเสียงดังตู! ก่อนที่วิญญาณจะถูกละลายหายไปในสระแห่ง
วิญญาณ สำหรับโจรในคราบนักจับวิญญาณพวกนี้ การเห็นคนถูก
ละลายทั้งเป็นในสระเป็นเรื่องปกติ เว้นแต่เหยื่อในคราวนี้กลับเป็น
วิญญาณในครอบครองของตน

ท่ามกลางความวุ่นวาย วิญญาณที่แมรีตกมาได้ก็สมประกอบ
ครบถ้วน เปลือกตาขยับราวกับจะพยายามลืมตาขึ้นให้จงได้

เรียบร้อย!

“แซม! จับเข้าไว้” เด็กสาวตะโกนเสียงดัง แซมคว้าแขนของเธอ
อย่างรวดเร็ว

แมรีตั้งสมาธิเพียงจุดหมายปลายทาง มือที่กุมสายสร้อยซึ่งยัง
เชื่อมอยู่กับวิญญาณตรงหน้ากำแน่น เด็กสาวกัดฟันกรอด จากนั้นก็
ใช้มืออีกข้างวาดสัญลักษณ์กลางอากาศ

“เออวอร์ช!”

เออวอร์ช คือสัญลักษณ์ของอาชา ความหมายของมันคือการ
เคลื่อนที่ หรือความเร็ว

ทว่าวิญญาณแห่งลมไม่ใช่วิญญาณชั้นต่ำ มันดุคกลืนวิญญาณ
ตนอื่นๆ เข้ามาหลอมรวมจนมีอำนาจเทียบเท่ากับวิญญาณลมระดับสูง
ที่แกนกลางของมันเองก็ได้รับการสลักรูนเออวอร์ชเช่นเดียวกัน

แต่ปลายนิ้วของแมรียังไม่หยุด เมื่อลากปลายหางของสัญลักษณ์

เออวอซ์จนสุด เธอก็ตัววัดมือขึ้นเฉยๆ และสะบัดไปมาคล้ายสายฟ้า
ฟาดเป็นอักษรอีกตัวหนึ่ง

“ไรโด!”

อักษรรุนแรงแสงสว่างจ้ามกลางอากาศ

สัญลักษณ์โดยนัยของเออวอซ์คืออาซา ไรโดคือเกวียน...ม้าลาก
เกวียนคือเวทเคลื่อนย้าย

ก่อนที่แซมจะทันรู้ตัว เขาก็ถูกกลืนหายไป

**เมื่อลืมนาทีขึ้นอีกครั้ง แซมพบว่าตนเองยืนอยู่บนเนินดิน
เล็กๆ ที่ปกคลุมด้วยหญ้า**

“สะ...สี่เขียว” เขามองภาพตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ
เพราะไม่เคยเห็นทุ่งหญ้ามามาก่อน

อันที่จริงต้องบอกว่าเด็กหนุ่มไม่เคยพบสภาพแวดล้อมแบบนี้เลย
ทั้งสิ่งที่คุณสูงคล้ายภูเขาปกคลุมด้วยสีเขียว ลำธารที่มีน้ำใสสะอาด
ไหลริน สิ่งมีชีวิตหลากหลายสีสันบินอยู่เหนืออะไรที่ดูคล้ายซอโบไม้หลากสี
เสียงร้องของนกตัวเล็กๆ จากบนต้นไม้ที่ดูแปลกจากต้นไม้ที่แซมเคยเห็น
เมื่ออาศัยอยู่ในโอเอซิสของมาโป

ต้นไม้ในทะเลทรายนั้นปรับรูปร่างของใบและลำต้นเพื่อให้
สามารถอยู่รอดท่ามกลางความแห้งแล้งได้ มีหน้าซ้ำ น้ำที่หล่อเลี้ยงก็
ไม่ใช่ฝน จึงทำให้รูปทรงของมันบิดเบี้ยว...ผิดกับต้นไม้ที่แซมเห็นตอนนี้

เด็กหนุ่มค่อยๆ ก้มลงแตะเจ้าสิ่งที่ดูคล้ายเข็มสีเขียวเล็กๆ ที่ทาง
ขึ้นมาจากพื้นด้วยความตื่นเต้น มันนุ่มกว่าที่เขาคิด และสัมผัสชวนให้
จิกจี้เล็กน้อย

แมรี่ยืนตัวขึ้น เธอมองผลงานของตัวเองด้วยความพึงพอใจ

“แซม ตู๊กตาตินของข้าล่ะ”

“อะ...เอ้อ นี่ขอรับ” เพราะแซมกลัวจะทำหาย เขาจึงกำมันไว้แน่น จนดินมีรอยยุบเล็กน้อย “หว่า! ขออภัยขอรับ”

“ไม่เป็นไร แก่นข้างในไม่เสียก็ใช้ได้” แมรีรับมันมาแล้วपालมใส่ เบาๆ ก้อนดินแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยกลางอากาศ จากนั้นก็ รวมตัวกันกลายเป็นร่างที่เด็กหนุ่มคุ้นเคย

“ศียา!” แซมเรียกชื่อของเจ้าลิมโปไปด้วยความตื่นเต้น มันยื่น คอยาวๆ มาถูแก้มเข้ากับศีรษะของเขาและเริ่มเลีย

แมรีหันมาให้ความสนใจวิญญาณตนที่ตกมาได้ ดูจากลักษณะ ของเสื้อผ้าและเครื่องประดับแล้วคงเป็นชนชั้นสูง โดยเฉพาะกำไล ต้นแขนซึ่งสลักลวดลายที่เด็กสาวรู้สึกคุ้นตา

วิญญาณตนนั้นคล้ายชื่อๆ จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ทำให้แมรี สามารถตัดสินใจได้ในที่สุดว่าเขาเป็นบุรุษเพศ

“สวัสตี ยินดีที่ได้รู้จัก”

แซมยิ้มให้เขาแบบเก๋อเขิน เด็กหนุ่มตื่นเต้นที่ได้เห็นวิญญาณ เป็นครั้งแรก

“ละ...สวัสตีขอรับ”

ปลายนิ้วเรียวยาวของวิญญาณชี้เข้าหาตัว จากนั้นเขาก็ถาม ด้วยน้ำเสียงสุตสนจะใสชื่อว่า

“พวกเจ้ารู้ไหมว่าข้าเป็นใคร”

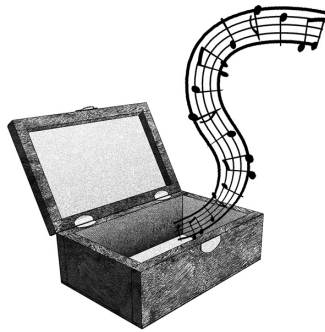
“...”

“อ้อ! อีกอย่าง ทำไมข้าเข้าถึงลอย แถมตัวโปร่งๆ ใสๆ แบบนี้ล่ะ”

แยละ!...แมรีคิด

บทเพลงก่อนที่สาม - ช่วงต้น

ความทรงจำ

“ข้าจำได้ว่าท้องฟ้าต้องมีสีฟ้า ภูเขาต้องมีสีเขียวละ” - วิญญาน
ที่มีบทแต่จำชื่อตัวเองไม่ได้

“ข้าก็จำได้ว่าตัวเองนี่ก็เสียใจแค่ไหนที่ตกเจ้าขึ้นมาจากสระ” -
แม่รี

ท่ามกลางทุ่งหญ้าสีเขียวขจี นกกระจอกพากันส่งเสียงเรียก
เหล่าญาติให้ชะเง้อคอบอกมามองดูโลกภายนอก ไกลออกไป ญาติไปไม่
เห็นเด็กหนุ่มสาวคู่หนึ่ง

‘ข้าว่านั่นดูคุ้นๆ ชอบกลนะ’

ญาติตนนั้นหันไปกระซิบกระซาบกับญาติอีกตนที่ยังละลឹกละลือ
จากนั้นเหล่าญาติไปไม่กี่พักก็หันยื่นหน้ามาดู จนในที่สุด ผู้เฒ่าที่กำลังนอน

หลับสบายก็ต้องลุกออกมาดูด้วยอีกตน...ตามวิสัยของภูตจอมอยากรู้
อยากเห็น

‘ไอ้ นันมัน!’

ผู้เฒ่าชี้ไม้เท้าไปยังร่างโปร่งแสงที่ลอยอยู่ข้างเด็กหนุ่มและเด็กสาว
เสียงสั้นระริกยามเอ่ยคำเรียกขานถึงวิญญาณที่แต่งกายคล้ายชนชั้นสูง
ตนนั้น

‘ราชาไร้ตัวตน’

ย้อนกลับมาที่กลุ่มคนและวิญญาณที่ถูกกล่าวถึง

แม้รู้ใช้อำนาจเวทมนตร์ของตัวเองพาวิญญาณและแซมย้าย
สถานที่หนีพวกนักจับวิญญาณมา บนแขนของเด็กสาวปรากฏรอยดลหาย
ที่ลามจากข้อมือขึ้นไปเรื่อยๆ เป็นการแสดงถึงขีดจำกัดในการใช้คาถา
จากอำนาจของรุ่น ในวันหนึ่งนักเวทชั้นมาสเตอร์คลาสสามารถใช้ฐานได้
เพียงห้าตัว และการใช้ฐานติดต่อกันที่เดียวถึงสองตัวก็กินพลังมาก

แต่สาเหตุของความเหนื่อยล้าของเธอไม่ใช่เวทมนตร์หรอก เป็น
คนกับวิญญาณคู่หนึ่งที่เอาแต่ร้อง ‘ทำไมอย่างนั้น’ ‘ทำไมอย่างนี้’ มากกว่า

“ข้าทำอะไรไม่ได้เลยแฮะ” วิญญาณตนนั้นหัวเราะเหะๆ แสง
ยามกลางวันทำให้ร่างกายของเขาดูโปร่งใสจนบางครั้งต้องเพ่งมอง

“หว! น่าสงสารจังเลยนะขอรับ” แซมเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายจะ
ขอโทษวิญญาณ

แม้ที่ทอดถอนใจ เธอค่อยๆ กระตุกสายสร้อยที่โยงตนเองไว้กับ
ดวงวิญญาณ เงินถักเส้นเล็กละเอียดค่อยๆ ถูกดึงออกมาจากร่างนั้น
ทั้งจี๋ทองซึ่งใช้แทนแกนกลางไว้ภายในร่างของวิญญาณซึ่งบิดตัวไปมา
แล้วส่งเสียงหัวเราะ

“จี้จี้ชะมัด”

แมรีเริ่มนับหนึ่งถึงสิบ

“ฮะ! จะว่าไป ที่นี้ที่ไหนหรือขอรับ ท่านแมรี” แซมหันมาถาม
โบหน้ามีรอยยิ้มสดใส

“ดินแดนตะวันออก” เด็กสาวตอบ

“ว้าว! แล้วเขียวๆ นี่คืออะไรหรือขอรับ”

แซมชี้ต้นหญ้าที่เอนลู่ไปตามสายลมอ่อนสบายของดินแดนที่ได้ชื่อว่า ดินแดนแห่งความเขียวขจี ที่อาศัยของเหล่าภูตมาตั้งแต่โบราณกาล ตลอดจนภูตที่หนีมาขอลี้ภัยจากภัยพิบัติพายุทรายทางตะวันตกเมื่อหลายพันปีมาแล้ว จนปัจจุบันพวกเขาหลอมรวมกันเป็นชนเผ่าเดียว ยากจะแยกออก

ในขณะที่ดินแดนฝั่งตะวันตกกลายเป็นทะเลทรายไร้ฝนที่กำลังถูกความตายกลืนกินไปอย่างช้าๆ ดินแดนตะวันออกกลับงดงาม มีดอกไม้ผลิบาน สายธารเย็นชื่นไหลมาจากยอดเขาที่ยังเต็มไปด้วยสีเขียวขจี บางครั้งในวันที่อากาศดี ๆ เหล่าภูตอาจจะออกมาเริงระบำปรากฏกายให้เห็น

“ขำๆ มันคือหญ้าละ” เจ้าวิญญาณลอยตัดหน้าแมรี เขาโบกท่อนแขนที่ปกคลุมด้วยผ้าพลิ้วไปมา

“ว้าว! ท่านนี่ยอดเยี่ยมนะขอรับ!” ดวงตาของเด็กหนุ่มผมแดงแสดงความนับถืออีกฝ่ายจากใจจริง จากนั้นทั้งคู่ก็หัวเราะ

แมรีเริ่มนับหนึ่งถึงยี่สิบ

“ว่าแต่ เจ้านี้คืออะไรนะ” วิญญาณขึ้นมาทางคิยาที่พยายามจะเลียเขาแต่ไม่สำเร็จ

“มันเป็นลิมโปไปขอรับ ชื่อว่าคิยา” แซมตอบด้วยรอยยิ้ม

“ข้าเพิ่งเคยเห็นตัวแบบนี้ครั้งแรกนะเนี่ย”

“ข้าเห็นพวกมันตั้งแต่ยังเด็กเลยขอรับ”

เด็กหนุ่มอธิบายด้วยน้ำเสียงใสซื่อ เขาอาศัยอยู่ในคอกลิมโปโปมานานับตั้งแต่จำความได้ เพราะทาสผู้ให้ชื่อและดูแลเขามีหน้าที่ดูแลลิมโปโปของมาโป

“โอ้! ทั้งเจ้าและข้าต่างก็มีสิ่งที่รู้และไม่รู้เนอะ” วิญญาณเอ่ยยิ้มๆ แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะอีกครั้ง

แม้เริ่มนับหนึ่งถึงร้อย

“ว่าแต่ ทำไมต้องฟ้าถึงสว่างล่ะขอรับ ข้าจำได้ว่าเมื่อกี้ยังมีดอยู่แท้อยู่” แชมมองไปรอบๆ อย่างแปลกใจ ท้องฟ้าเบื้องบนเป็นสีฟ้าสดใส มีปุยเมฆสีขาวลอยเอื่อย

“เจ้าอาจจะจำผิดก็ได้มั้ง”

“นั่นสินะขอรับ แหะๆ” แชมทำท่าสำนึกผิด ขณะที่วิญญาณร่วมหัวเราะไปด้วย

แม้เริ่มนับหนึ่งถึง...ถึงจุดที่เธอหมดความอดทน

“พอชะที! ฟังข้า!” ...เจ้าพวกปัญญาอ่อน! เป็นคำที่เด็กสาวจงใจละไว้ไม่ให้เสียน้ำใจกันจนเกินไป

ทั้งสองหนุ่มพากันยืนตัวตรงแนวดอรับขาดาน

“ขอรับ!”

แม้ถอนหายใจอีกครั้ง เป็นครั้งที่เท่าไรของวันที่ชี้เกียจจะนับแล้ว

“ข้าต้องการให้พวกเจ้าทำสัญญากัน” เด็กสาวเข้าเรื่องโดยไม่สนใจอารมณ์บท

การทำสัญญาในที่นี้คือการที่วิญญาณและมนุษย์เพศชายแลกเปลี่ยนพันธะทางวิญญาณซึ่งกันและกัน โดยวิญญาณจะอาศัยพลังชีวิตส่วนหนึ่งของมนุษย์ในการคงเจตจำนงของตนและรูปร่างไว้เช่นเดียวกับมนุษย์ที่อาศัยอำนาจติดตัวของวิญญาณ

“อะ...เอ้!” แชมและวิญญาณมองหน้ากันเล็กน้อย

แม้รู้เล้าถึงพื้นฐานของวิญญาณและการทำสัญญา เด็กสาวใช้เวลา
นานเสียจนผู้เฒ่าภูตไปไม่แอบจับลับทั้งๆ ที่ดวงตายังเบิกโพลง
จนกระทั่งคนสนิทไปแอบจุ่มน้ำมูกที่พองเป็นลูกโป่งของท่านนั้นแหละ
จึงจะตื่น

เมื่อฟังจนจบ ทุกคนทั้งวิญญาณต่างก็อ้าปากค้าง ส่วนคียา...
ลิมโปไปไม่ต้องทำสัญญา มันจึงหลับไปเรียบร้อยแล้ว

“เข้าใจแล้ว” วิญญาณหนุ่มรูปงามพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะ
ปิดท้ายประโยคว่า “...มั้งนะ”

“เข้าใจแล้ว” วิญญาณหนุ่มรูปงามพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะ

แม้สีหน้าจะยังคงเรียบเฉย แต่ในใจแมรี่นี่ก็โหมตัวเองที่เชื่อถือ
ก่อนหันทำนายไม่กี่ก่อน...

นำทางไปหาชะตาชีวิตอะไรล่ะ!

‘ศิลาเหล่านี้จะช่วยนำทางเจ้า’ คือคำพูดของมารดาผู้ใกล้สิ้นลม
ศิลาเย็นเยียบที่สลักอักษรรุนแรงแห่งคำทำนายถูกวางลงบนมือของบุตร
‘จงเชื่อ เช่นเดียวกับที่แม่เคยเชื่อ’

เชื่อว่าชะตาชีวิตนำท่านมาสู่ความตายอันโดดเดี่ยวเช่นนี้นะหรือ!
แมรี่อยากกรีดร้อง แต่คำถามนี้ไม่เคยได้รับคำตอบ เธอจึงได้แต่เดินทาง
ตามหาชะตากรรมของตัวเอง

จนมาพบกับแซมมแดง

เด็กสาวพยายามเริ่มนับหนึ่งถึงเท่าไรไม่รู้ไปเรื่อยๆ เพื่อให้จิตใจ
สงบ จากนั้นก็จิกยิ้มเยือกเย็น

“งั้นก่อนอื่น พวกเจ้าทั้งคู่แลกนามแท้ของกันและกันซะ”

ไม่ว่าจะเป็นชาวตะวันตกหรือตะวันออก ผู้คนล้วนเชื่อในอำนาจ
ของ ‘นามอันแท้จริง’ หรือนามแท้ทั้งสิ้น เด็กทุกคนต้องมีนามแท้ที่ตั้ง
โดยนักบวชศักดิ์สิทธิ์ เป็นการแสดงให้เห็นว่าทารกนั้นได้รับการอำนวยพร

จากจันทร์หาเทวี

“นามแท้?”

สองหนุ่มพูดพร้อมกัน ด้วยสีหน้าแบบเดียวกันชนิดที่แม่น้ำกอยาก
โมให้ขึ้นมาอีกแล้ว

“ข้าจำอะไรไม่ได้เลย จะไปจำนามแท้ของตัวเองได้ยังไงกัน”
ใบหน้านางดงามของวิญญานทำปากย่นแบบที่เห็นแล้วยิ่งเพิ่มระดับความ
โมโหของแม่น้ำให้สูงขึ้น ดวงตาสีน้ำเงินตวัดมองแซมในทันที

“อะ...เอ่อ นามแท้คืออะไรหรือขอรับ” แซมที่ถอยหลังกรูดไปโดย
อัตโนมัติเอ่ยเสียงอ่อย

สำหรับพวกทาส นามแท้มักจะได้รับจากพ่อแม่ และถูกทำพิธี
โดยนักบวชที่...ไม่ค่อยจะถูกเรียกลงท้ายว่า ศักดิ์สิทธิ์ เทาไร ซึ่งนักบวช
เหล่านี้จะอำนวยความสะดวกให้แบบสั้นๆ ง่ายๆ เข้าว่า เพื่อให้ไม่เสียเวลาทำมา
หากิน เช่น ‘หวังว่าองค์จันทร์หาเทวีจะคุ้มครองเจ้านะ’

ดังนั้นทาสที่มีความรู้พอจะตั้งนามแท้ให้บุตรได้ ส่วนมากมักเป็น
ทาสระดับสูงที่ทำงานในคฤหาสน์หรือพระราชวัง ส่วนบรรดาทาสของ
มาไปไม่มีเวลามาให้ความสนใจกับเรื่องหมุมหมิมเช่นนี้ ยามที่แซมถือ
กำเนิด มารดาที่ควรจะรู้เรื่องนี้ก็ไม่ได้ดีเขา เด็กหนุ่มจึงไม่มีนามแท้
แม่รีบอดหัวขึ้นมาทันที

ดวงตาสีน้ำเงินคู่สวยเหลือบมองเนินเขาที่อยู่ไกลออกไป หลัง
เนินเขานั้นเป็นเมืองหลวงของแคว้นลาร์เพย์ ซึ่งเป็นแคว้นสำคัญ
แคว้นหนึ่งในดินแดนตะวันออก...ที่ซึ่งพระราชวังสีขาวโอ่อ่าสร้างจาก
การสลักเจาะเข้าไปในเทือกเขา เปลี่ยนหินเย็นชืดให้กลายเป็นปราสาท
ดงงาม

แต่ถึงทำแบบนั้น ศิลาก็คือศิลปะ...แข็งแกร่งและเย็นเยียบ

“ช่วยไม่ได้” แมรีถอนหายใจเบาๆ “ข้าจะลองทำนายดู”

ว่าแล้วเด็กสาวก็หยิบศิลาแห่งคำทำนายมาวางไว้บนฝ่ามือ ศิลา
ชุดนี้เป็นชุดเดียวกับที่แม่รู้ใช้ตามหาแซม ลึกๆ ลงไปเธอจึงคลางแคลงใจ
ในความแม่นยำของมันเล็กน้อย

“โอ้ นี่เจ้าเป็นคนของเผ่าซาเกียอย่างนั้นรี” วิญญาณถามคำถาม
ที่ทำให้แม่รีชะงักมือ เผลอกัดริมฝีปากโดยไม่รู้ตัว

“ทำไมเจ้าถึงรู้จักชื่อนั้น”

“เอ... ข้าไม่รู้เหมือนกัน แต่ข้าจำได้... อันที่จริงข้าจำไม่ได้นี่นา...
อ้อ! เอาเป็นว่า ข้ารู้ว่าเผ่าซาเกียจะใช้หินขัดที่สลักอักษรรูนในการทำ
ทำนายชะตากรรมแล้วกัน”

ซาเกีย คือเผ่าพันธุ์โบราณซึ่งตำนานเล่าขานว่าอาศัยอยู่ใน
มาดุกัส ป่าศักดิ์สิทธิ์ พวกเขาสามารถเชื่อมจิตของตนเข้ากับวิญญาณ
ธรรมชาติและเหล่าภูตโบราณในดินแดนแห่งความหนาวเหน็บอีกฟากหนึ่ง
ของภูเขาน้ำแข็ง กล่าวได้ว่าจิตวิญญาณของพวกเขาอยู่สูงขึ้นไปอีกภพภูมิ
หนึ่ง... ใกล้เคียงกับภูตพรายมากกว่ามนุษย์

ไม่มีใครรู้ว่าเหตุใดพวกเขาจึงออกจากป่ามาอาศัยในดินแดน
เบื้องล่าง กลายเป็นชนเผ่าลึกลับที่เชี่ยวชาญศาสตร์หลายแขนง หนึ่งใน
นั้นคือการทำนายด้วยรูน

“แม่ข้าเป็นชาวซาเกีย” แม่รีตอบสั้นๆ จากนั้นก็หลับตาเพื่อตั้ง
สมาธิ

เด็กสาวตั้งคำถามต่อศิลา

‘ศิลาเอ๋ย หนทางที่นำไปสู่ความทรงจำอันสาบสูญ ควรเป็น
ทิศทางใด’

แล้วก็โยนมันขึ้นสู่ท้องฟ้า ศิลาสีขาวตัดกับสีของท้องฟ้าค่อยๆ
ร่วงหล่นบนพื้นหญ้า

“มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตก...” แม่รีพึมพำ

...สรุปว่าเดินไปเดินกลับหรือนี่

“แปลว่าเราต้องกลับไปอีกครั้งใช่ไหมขอรับ” แชมที่เมื่อยๆ มองๆ อยู่เอ่ยถาม บังเอิญว่าคำถามของเด็กหนุ่มผมแดงดันตรงกับสิ่งที่แมรีคิดด้วยความขุ่นเคืองใจพอดีพอดี สุดท้ายเธอก็เลยจัดการทุบเขาไปที่หนึ่ง

“โอ๊ย! ข้าขอโทษที่ถามชอกแซกขอรับ” แชมลูบหัวบ๊อยๆ

พอมองสีหน้าหงอยๆ เหมือนลูกสุนัขถูกเจ้าของดุของแชมแล้วแมรีก็ได้แต่ถอนหายใจ

“ถามได้ แต่เจ้าช่วย...เอ่อ คิดสักนิดหนึ่ง”

จะพูดว่าให้ช่วยใช้สมองอันน้อยนิดก็ดูจะโหดร้ายไปหน่อย

“ขอรับ” แชมคลี่ยิ้มอย่างเป็นสุข

แมรีนี่ก็อยากเขกหัวเขาอีกสักรอบ เธอเกลียดรอยยิ้มแบบนี้ของแชม

“ข้าขอขัดอะไรหน่อยนะ” วิญญาณที่มองทั้งสองได้ตอบกันมาได้พักหนึ่งทำท่ายกมือเป็นเชิงขออนุญาต พอแมรีพยักหน้าให้ เขาก็ถามทันที

“ที่ว่าตะวันตกตะวันออกเนี่ย มันคืออะไรนั่นหรือ”

เด็กสาวแปลกใจกับคำถามนั้น วิญญาณของชายหนุ่มผู้ดังถามผู้นี้แสดงออกหลายครั้งว่าจดจำเรื่องราวต่างๆ ไปที่ไม่ใช่ความทรงจำเกี่ยวกับตัวเองได้ แต่เขากลับไม่รู้ว่แผ่นดินถูกแยกเป็นแคว้นตะวันตกและตะวันออก

“เจ้าไม่รู้เรื่องที่ดินแดนถูกกันด้วยทะเลทรายซาคามันด์ จึงทำให้แบ่งออกเป็นฝั่งตะวันตกกับตะวันออกงั้นหรือ”

แมรีถาม วิญญาณมีสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะส่ายหน้า เส้นผมที่ถักเป็นเปียของเขาแกว่งไกวไปมา

“ข้ารู้จักทะเลทรายชาคามันด์นะ แต่เท่าที่จำได้มันเป็นทะเลทราย
ที่กั้นระหว่างแคว้นปาสทราล...อา! ข้านี้กกอกอย่างหนึ่ง ข้าเป็นชาว
ปาสทราลละ”

“เจ้าว่าอะไรนะ” เด็กสาวร้องอย่างประหลาดใจ

บรรดาญาติไปไม้ที่ลอบฟังการสนทนาอยู่ต่างหันไปมองหน้า
ผู้เฒ่าที่ทำท่ายืดอกเป็นเชิงภาคภูมิใจ

‘เห็นไหมละ ข้าบอกแล้ว’

‘ปาสทราลละ เขาพูดว่าปาสทราล’

‘ไม่น่าเชื่อ’

‘ไม่ได้ยินชื่อนี้มานานแล้วนะ’

‘จึ้นนั่นก็คือราชาไรต์วตนจริงๆ หรือขอรับ’

ญาติอีกตนถาม เขามองเงาร่างโปร่งบางของวิญญาณในรูปลักษณะ
ของมนุษย์ อารมณ์ที่สวไส่พลั่วไหวไปตามการเคลื่อนไหวที่ ดูราวกับ
ดอกไม้บานกลางผืนหญ้าเขียวขจี

ผู้เฒ่าซึ่งมีอายุยาวนานมาตั้งแต่สมัยที่ยังมีดินแดนนามว่า
ปาสทราล พยักหน้า

‘ไม่ผิดแน่ ใบหน้าดังแบบนั้น อีกทั้งพันปีข้าก็ไม่มีวันลืม’

ญาติทุกคนพากันจับจ้องผู้เฒ่าตาเขม็ง ญาติชราแขนงหน้ามอง
ท้องฟ้า ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงทอดยาว

‘แต่ไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นจะยังจดจำได้อยู่หรือเปล่า...คำสัญญา นั้น’

‘ท่านผู้อาวุโส ถ้าวรชาลืมนั่นที่ละก็ มังกรจะ...’ ญาติทั้งหลาย
ต่างหวาดหวั่น

‘...ดินแดนแห่งนี้ คงย่อยยับในพริบตา’

“ปาสทราลเป็นแคว้นโบราณที่ล่มสลายไปนับพันปีแล้ว”

แม่เริ่มอธิบายตรงหน้าอย่างพิถีพิถัน ในที่สุดเธอก็ निकออกมา
ตราพระอาทิตย์ที่แขนของเขาคืออะไร...สัญลักษณ์ราชวงศ์แห่งปาสทราล
อาณาจักรที่รุ่งเรืองในอดีตนั่นเอง

“เอ๋ นี่ข้าแก่งำขนาดนั้นเลยหรอ”

...นั่นใช่เรื่องที่เจ้าควรเป็นห่วงหรือไง

แม่เริ่มกอดลูกสาวใส่เขา เด็กสาวเหลือบมองศิลาแห่งคำทำนาย
อีกครั้ง “ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมศิลาถึงชี้ไปยังทิศตะวันตก”

ทั้งแซมและวิญญาณหนุ่มพากันมองแม่เป็นตาเดียว เด็กสาว
คลี่ยิ้มจางๆ

“เอาไว้ข้าจะค่อยๆ อธิบาย”

...ขึ้นนั่งอธิบายพวกเจ้าสองคน...เอ่อ หนึ่งคนกับหนึ่งตน วันนี้ข้า
ก็ไม่ต้องไปไหนแล้วละ

การเดินทางเริ่มต้นอีกครั้ง แม่ริ้วห่วงแหวนเวทย์ย้ายสถานที่
ไปยังประตูหน้าของแคว้นตะวันตก เธออธิบายสั้นๆ แคว้นนั้นถูก
ลงอาคมเอาไว้ให้เชื่อมถึงกัน

เบื้องหน้าของพวกเขาคือแนวกำแพงสูงชันทอดยาวสุดสายตา
มันคือกำแพงศักดิ์สิทธิ์ของแคว้นลาร์เพย์ที่กั้นอาณาเขตระหว่างดินแดน
ตะวันตกกับตะวันตก ว่ากันว่าในสมัยโบราณ แผ่นดินฝั่งตะวันออก
ของทะเลทรายซาคามันด์รอดพ้นจากการถูกพายุทรายกลืนกินได้เพราะ
กำแพงศักดิ์สิทธิ์นี้

ดินแดนฝั่งตะวันออกต่างจากตะวันตกตรงที่มีแคว้นต่างๆ เกือบ
สามสิบแคว้น มีความเจริญของภาษาและวัฒนธรรม จึงทำให้มีกวี
ผู้ขับลำนำอยู่มากมาย

แซมมองเห็นผู้คนในชุดสีสันสดใสแบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ปกติแล้วพวกทาสในโอเอซิสที่แซมอาศัยอยู่จะสวมเสื้อผ้าสีเข้มที่แม้จะดูความร้อนของแสงแดด แต่ก็ช่วยปกป้องผิวหนังได้มากกว่า นอกจากหญิงสาวที่เป็นนางบำเรอของมาโป ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้สวมชุดกระโปรงสวยงามและเปิดเผยเนื้อหนังต่อหน้าบุรุษ

เด็กหนุ่มผมแดงมองผู้คนเดินไปมาภายใต้ร่มเงาของต้นไม้สีเขียวชจี พวกเขาเหล่านั้นหัวเราะและนั่งดื่ม น้ำจากภาชนะที่มีลวดลายสวยงามติดกับถ้วยที่ทำจากหินของแซมลิบลิบ

...นี่หรือ โลกอีกฟากหนึ่งของกำแพงที่ท่านก็เคยเล่า

แซมนึกสงสัย แต่แล้วความสนใจของเขาก็กลับถูกดึงดูดโดยสิ่งอื่น

“ท่านแม่รี นกประหลาดละขอรับ!” เด็กหนุ่มเคยเห็นแค่นกหน้าตาบูดเบี้ยวที่นานๆ จะโฉบมาจับกิ่งก่าทะเลทรายเป็นอาหาร พวกมันมีขนสีน้ำตาลมอซอ ไม่เหมือนนกที่กำลังบินอยู่บนท้องฟ้าในตอนนี

สีแดง สีชมพู สีฟ้า สีส้ม สีเขียว สีเหลือง สีทอง...มีแต่สีสันสดใสละลานตา

แซมรู้สึกสับสนอย่างบอกไม่ถูก

“นั่นนกแก้วลาร์เพย์ เป็นนกที่พบได้แต่ในแคว้นลาร์เพย์เท่านั้น เพราะที่นี่มีศิลาจันทร์หาซึ่งเป็นอาหารของมัน” แม่รีอธิบายสั้นๆ เธอจ้องจ้ามความจริงที่ว่า นอกจากเป็นอาหารนกแล้ว ศิลาจันทร์หายังเป็นวัตถุ癖พื้นฐานที่สำคัญในการทำเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ของพวกนักบวช ตั้งแต่รองเท้ายันคทาประจำตำแหน่งของมหาสังฆราช

แม้ไม่คิดว่าเจ้าพวกที่อ้าปากหาวเพราะเห็นนกแก้วตัวเดียวจะสนใจว่า เหมือนศิลาจันทร์หาเป็นแหล่งรายได้สำคัญของแคว้นลาร์เพย์ ทำให้มีอำนาจในการต่อรองกับศาสนจักร จึงรักษาเอกราชมาได้จนถึงทุกวันนี้

แต่ถึงจะถ่วงดุลอำนาจจากศาสนจักรไว้ได้ รอบๆ ลาร์เพย์ก็ยังมี
แคว้นใหญ่อย่าง ทาลอน ซึ่งขึ้นชื่อเรื่องการค้าอัญมณี และ ลูสซาร์ ที่
เป็นศูนย์กลางการฝึกสอนอัศวินศักดิ์สิทธิ์ที่ใหญ่ที่สุด ซึ่งพร้อมจะขยำ
ลาร์เพย์ได้ทุกเมื่อ...

ในขณะที่ดินแดนอีกฟากหนึ่งกำลังจะตาย ผู้คนในดินแดนอัน
อุดมสมบูรณ์ต่างฆ่าฟันกัน

เด็กสาวนำพวกเขามายังบริเวณด้านหน้าประตูใหญ่ที่มี
รูปสลักจากศิลาดำของชายหนุ่มผู้หนึ่งตั้งอยู่ ใบหน้าคมสันและดวงตา
ที่จ้องมองไปเบื้องหน้าให้ความรู้สึกราวกับเขากำลังรอคอยอะไร
บางอย่าง

วิญญาณที่ลอยละล่องให้ความสนใจรูปปั้นเล็กน้อย

“ข้าว่าเขาหน้าตาคุณๆ จัง”

“เขาคือใครหรือขอรับ” แชมถาม พยายามมองตัวหนังสือที่สลัก
ไว้ แต่อ่านไม่ออกเพราะไม่เคยได้เล่าเรียนอะไรนอกจากหัดบวกลบเลข
อย่างง่าย ๆ

“นี่คือรูปสลักของปฐมราชาของลาร์เพย์” แมรีตอบเนิบๆ

“ลาร์เพย์?” ทั้งแชมและวิญญาณเอ่ยขึ้นพร้อมกัน

...แม้แต่แคว้นใหญ่ที่สุดของดินแดนตะวันออก พวกเขาก็ไม่รู้จัก
สินะ

แมรีนึกเหนียวใจเล็กน้อย แต่เมื่อคิดว่าคนหนึ่งเป็นทาสที่อยู่แต่
ในบริเวณโอเอซิส ส่วนอีกตนเป็นวิญญาณหงาเหิงอกที่ตายก่อนจะ
สถาปนาแคว้นลาร์เพย์กันด้วยซ้ำ เด็กสาวจึงยอมอธิบายแต่โดยดี

“ลาร์เพย์เป็นแคว้นใหญ่ที่สุดในดินแดนฝั่งตะวันออก และอยู่ติด
กับทะเลทรายซาคามันด์มากที่สุด...รวมถึงเป็นเจ้าของกำแพงศักดิ์สิทธิ์ที่

พวกเจ้าเห็นอยู่”

กล่าวกันว่ากำแพงที่ทอดยาวจนสุดขอบโลกนี้ถูกสร้างขึ้นในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี ตามรับสั่งของปฐมราชาแห่งลาร์เพย์

“อืม...ข้าไม่ยกคืบขึ้นเดียวแฮะ” วิญญาณบนพื้พำ

...แค่ชื่อตัวเองเจ้ายังจำไม่ได้เลยนี่นา แม่รีตอบเขาในใจ

“ว่าแต่...” ชายหนุ่มหมุนตัว หางเปื้อยสีเงินสะบัด ดวงตาของเขาจ้องมองผู้คนมากมายพร้อมกองคาราวาน เบื้องหลังของพวกเขาคือกำแพงสูงใหญ่ มีทหารสวมชุดเกราะเย็นประจำอยู่ด้านบน “กำแพงอย่างนั้นหรือ”

เด็กหนุ่มแหงนมองสิ่งก่อสร้างนั้น แสมรู้จักกำแพงนี้จากปากของพ่อค้าทาสที่รู้จักกับมาโป พวกเขาเล่าให้ฟังว่าหากคนตะวันตกก้าวข้ามกำแพงเมื่อไร จะถูกเผาทั้งเป็นในทันทีด้วยเวทมนตร์ที่สลักไว้

กล่าวกันว่า ในอดีต ชาวตะวันตกบางส่วนนึกแค้นใจที่ชาวตะวันออกได้รับการคุ้มครองจากกำแพง จึงหมายจะเข้ามาทุบทำลาย ครั้นนั้นเกิดสงคราม ผู้คนล้มตาย จนในที่สุดราชาแห่งแคว้นมาทรูซก็อ้างยอมลงนามในสนธิสัญญาสงบศึกว่า ประชาชนจากดินแดนตะวันตกจะไม่รุกรานแผ่นดินเบื้องหลังกำแพง

“อะ...เอ! ท่านแม่รีชอบ ข้าเป็นชาวตะวันตก แต่ทำไมถึงข้ามกำแพงศักดิ์สิทธิ์มาได้ล่ะชอบ” แสมถามด้วยความประหลาดใจ

“เพราะมีกฎที่ว่า ‘หากชาวตะวันออกยินดีต้อนรับแขกต่างแดน กำแพงจะไม่ปฏิเสธ’ นะ” เด็กสาวอธิบาย กฎดังกล่าวสร้างความไม่พอใจให้ชาวตะวันตกที่ต้องการลี้ภัยและถูกแคว้นลาร์เพย์เจ้าของกำแพงปฏิเสธ แต่พวกเขาก็ไม่สามารถทำอะไรได้

ลาร์เพย์จึงถูกเรียกขานว่า ‘ทวารบาลแห่งทิศตะวันออก’

ได้ฐานของรูปปั้นมักมีกวีแดนตะวันออกจากแคว้นต่างๆ ผลัด

เปลี่ยนหมุนเวียนกันมานั่งขับขานนิทานเพลง นอกจากนี้ยังมีบรรดาพ่อค้าแม่ขายทั้งชาวตะวันตกและตะวันออกนั่งเรียงกันมากมาย หลายคนให้ความสนใจไปร่ำงแสงที่ลอยตามพวกแมรี เด็กสาวจึงรีบยัดอะไรบางอย่างเข้าไปในร่างของวิญญาณ

“เฮ้! จักจี้ละ เจ้าทำอะไรซำนะ”

“พรางตัว...เจ้าเป็นวิญญาณไร้พันธสัญญา ถ้าถูกใครจับไปจะยุ่ง”
เด็กสาวอธิบายเนิบๆ

“ที่แท้เจ้าก็เป็นห่วงซำขนาดนี้” วิญญาณทำเสียงซาบซึ้ง
...ซำซี้เกียจไปหาวิญญาณตนใหม่ต่างหาก แมรีได้แต่คิด

เมื่อพ้นประตูเมือง พวกเขาจึงกลับมาอาศัยหลังของคียาอีกครั้ง
แมรีวัดวัดผ้าคลุมให้มิดชิดเพื่อป้องกันแสงแดด

“ท่านแมรี ถ้าเมืองตะวันออกมีน้ำเยอะขนาดนี้ ทำไมถึงไม่แบ่งให้เมืองตะวันตกบ้างล่ะขอรับ” แซมเอ่ยถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ
ตลอดทางเด็กหนุ่มเห็นผู้คนตมึ่น้ำกันโดยไม่จำเป็นต้องจิบทีละนิดเหมือนคนในโอเอซิสของมาไป

เด็กสาวถอนหายใจและตอบคำถามนั้น

“เพราะในรอบหลายร้อยปีมานี้ ไม่เคยมีขบวนขนน้ำข้ามฟากไปยังดินแดนตะวันตกได้สักครั้ง”

ครั้งหนึ่งราชินีแห่งคาร์เทียประทานน้ำปริมาณมากให้แก่ชาวตะวันตกพร้อมส่งจอมเวทสายวารีอีกห้าคนติดตามไปด้วย แต่คณะเดินทางไม่เคยส่งข่าวกลับมา และน้ำก็ไม่เคยไปถึงอีกฟากของทะเลทราย

มีสาสน์อันนวนอนขอลี้ภัยมากมายถูกส่งมายังดินแดนตะวันออก เช่นเดียวกับเสียงร้องเรียนจากประชาชนที่ปฏิเสธการลี้ภัย บ้านเมืองเกิดความระส่ำระสาย จนราชาของคหนึ่งของลาร์เพย์ตรากฎห้ามมิให้ชาวตะวันตกเหยียบย่างข้ามกำแพงมา แต่อนุญาตให้อยู่ในเขตที่จำกัด

ไว้ได้ เช่น หน้าประตู

แซมเหลียวกลับไปมองประตูที่ถูกสร้างขึ้นพร้อมกำแพงยาว เพื่อ
กั้นมิให้ชาวตะวันตกลอบเข้าไป ดวงตาของเด็กหนุ่มฉายแววผิดหวัง
ออกมาวูบหนึ่ง ก่อนจะกลับไปเป็นใบหน้าที่ยิ้มแย้มอีกครั้ง
และการเดินทางเพื่อตามหาความทรงจำก็เริ่มขึ้น

เหล่าภูตในดินแดนตะวันออกพากันกระจายข่าว จากต้นไม้
ต้นหนึ่งไปอีกต้นหนึ่ง จากใบไม้สู่ผืนดิน จากผืนดินสู่สายน้ำ จากหยดน้ำ
สู่มวลบุปผา มวลดอกไม้แอบกระซิบกับสายลม สายลมจอมนิทานเล่า
ให้เปลวเพลิงที่กำลังพัดไหม

พวกภูตพากันตื่นตื่นต่อการกลับมาของราชาที่หายตัวไป...

‘กลับมาแล้ว ราชาไร้ตัวตนผู้นั้นกลับมาแล้ว!’

เสียงนั้นดังไปถึงภูตผู้พิทักษ์แห่งทะเลทรายที่ร้องเพลงอย่าง
เหงาหงอยเพียงลำพังบนเนินทราย ความหวังซึ่งครั้งหนึ่งเคยดับวูบไป
พร้อมกับชีวิตขององค์ราชากลับมาอีกครั้ง เหล่าภูตพากันส่งเสียงร้อง
ด้วยความยินดี

‘ดาวดวงนี้ไม่จบสิ้นแล้ว!’

ณ ดินแดนกลางผืนทราย...ท้องฟ้าเริ่มไล่สีสวยงามจากสีฟ้า
อมเหลืองไปจนถึงสีดำสนิท

แม้เริ่มเล่าเรื่องที่พูดค้างไว้

เด็กสาวค่อยๆ อธิบายถึงดินแดนที่ถูกแบ่งแยก พายุทราย และ
ความเปลี่ยนแปลงโดยรวมที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น ตามด้วยคำอธิบายถึง
แคว้นที่เรียกว่า ปาสทราล

“ที่ศิลาขึ้นไปยังทิศตะวันตก ก็เพราะว่าพายุทรายทำให้ทะเลทราย

ชาคามันด์ชัยยาอาณาเขตมาทางดินแดนตะวันออกเล็กน้อย และส่วนหนึ่งครอบคลุมถึงแคว้นโบราณที่ชื่อปาสทราล”

ในอดีต ผู้คนไม่ได้แบ่งแยกตะวันตกหรือตะวันออก มีแคว้นเล็กๆ ตั้งกระจัดกระจาย โดยสามแคว้นใหญ่ในสมัยโบราณคือ ปาสทราล ทริช และบรันก็ ซึ่งปัจจุบันได้แตกย่อยเป็นแคว้นมากมายจนไม่อาจสืบกลับไปยังต้นตอได้ เพราะไม่มีตำราอ้างอิงหรือหลักฐานทางประวัติศาสตร์ใดๆ หลงเหลืออยู่ในดินแดนตะวันออก ส่วนทางดินแดนตะวันตกทุกอย่างถูกกลบฝังในฝันทราย

ดูจอดีตอันดำมืดที่ไม่ควรมีใครขุดขึ้นมา

“แปลว่าอะไรหรือขอรับ” แชมเอียงคอกพลางกะพริบตาปริบๆ ด้วยความงุนงง

“เราจะไปที่ที่เคยเป็นที่ตั้งนครหลวงของปาสทราล”

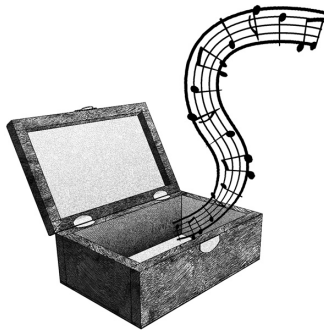
“อ้อ ไปทำไมหรือ” วิญญาณเอียงคอก

...ก็เพื่อวิญญาณกลวงๆ อย่างเจ้าจะจำอะไรขึ้นมาได้บ้างยังงั้นละ
แม้ร้อนหนายใจ ก่อนจะเรียบเรียงคำพูดให้สวยงามขึ้น

“เราจะไปตามหาความทรงจำของเจ้ากัน”

บทเพลงก่อนที่สาม - ช่วงท้าย

ปาสาธรา

“ปาสุ (แสงสว่าง) และทริลล (ท้องฟ้า) รวมกันเป็นปาสทราล (นครสุริยัน)” – แมรี

“ว้าว! ข้าเพิ่งรู้ละเนี่ย” – วิญญาณชาวปาสทราล

สำหรับวิญญาณซึ่งเป็นเพียงตะกอนของความทรงจำนั้น
การที่ความทรงจำขาดหายไปเทียบเท่ากับพลังความสามารถถูกลดทอน
ไปด้วย

แมรีต้องการวิญญาณที่สมบูรณ์

เพียงเพื่อตอบคำถามข้อเดียว

เช่นนั้นแล้ว การเดินทางสู่นครแห่งสุริยันจึงเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยง
ไม่ได้

ถึงจะพูดว่าเป็นอดีตเมืองหลวงของแคว้นปาสทราล แต่ก็เหลือเพียงซากปรักหักพังท่ามกลางกองทราย ท้องฟ้ามีดสนิท พวกเขาจึงต้องจุดคบเพลิงเพื่อความปลอดภัย แมรีฝั่งหินที่สลักอักษรรูน ‘อายวอช’ ฐานแห่งการคุ้มกันไว้

“แล้วเราจะเริ่มหาอะไรกันหรือขอรับ” แคมเอย์ถามขึ้น

เบื้องหน้าของพวกเขามีเพียงผืนทรายและซากเมือง เนื่องจากอยู่ห่างจากทะเลทรายซาคามันด์ไม่มากนัก แคว้นปาสทราลจึงได้รับผลกระทบเข้าเต็มๆ แม้แต่ซากร่างของชาวเมืองก็ถูกกลบฝังจนไม่สามารถนำขึ้นมาได้

แมรีเหลือบมองวิญญูณรูปงามลอยแว้งคว้างเหนือซากปรักหักพัง แม้จะไม่มีภาพทรวงจำเกี่ยวกับตัวเองหลงเหลืออยู่ แต่ความอาวรณ์ที่แผ่ออกมาทำให้รู้สึกตื้อในอก ภาพเลื่อนรางของนครที่เต็มไปด้วยผู้คนเดินขวักไขว่ ใบหน้ามากมายที่คุ้นเคยกำลังส่งยิ้มให้...ภาพความทรงจำปรากฏขึ้นมาราวกับตัวต่อภาพที่กระจัดกระจาย

เสียงกระซิบที่ได้ยินเป็นอย่างสุดท้ายคือคำอาลา...

“ลองดูนั่นก่อนเป็นไง” แมรีชี้ไปยังเสาซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ต้นหนึ่ง

จากสิ่งก่อสร้างทั้งหลายในอาณาเขตของแคว้นปาสทราล มีเพียงเสาต้นใหญ่สลักลวดลายของดวงตะวันเท่านั้นที่ยังคงอยู่ ไม่มีแม้แต่ร่องรอยบุบสลาย เสาดังกล่าวคือเสาหลักของแคว้น เปรียบเสมือนหมุดยึดที่บอกตำแหน่งใจกลางอาณาจักร

วิญญูณค่อยๆ ร่อนลงให้ปลายเท้าเปลือยเปล่าแตะผืนทราย ได้เสาหลักแห่งปาสทราลและลากปลายนิ้วไปรงใส่ไปบนเสา เขามองลวดลายที่สลักอยู่บนนั้นด้วยท่าทางเลือนลอย จนกระทั่งเสียงของแมรีดังขึ้น

“มีโพรงอยู่”

ดังที่เด็กสาวพูด ได้เสาะหาดันนั้นมิช้องว่างขนาดพอให้คนหนึ่ง
ลอดเข้าไปได้ ด้านในโพรงมีกล่องคล้ายโลงอยู่โลงหนึ่ง แม่รู้สัมผัสได้ถึง
เวทมนตร์จางๆ ผ่นออกมาจากข้างในนั้น

แซมเป็นฝ่ายอาสาเข้าไปในโพรงเพื่อตรวจสอบโลงดังกล่าว
เนื่องจากมีร่างกายค่อนข้างเล็ก จึงสามารถผ่านเข้าไปได้โดยง่าย เด็กหนุ่ม
ใช้สองมือตะกุยทรายออกและพยายามจะดันฝาโลง แต่เนื่องจากมันถูก
น้ำหนักของทรายกดทับไว้ จึงเปิดได้แค่ช่องแคบๆ พอให้สอดมือเข้าไป

“เป็นยังไงบ้าง” วิญญาณตะโกนถาม “เจอศพหรือเปล่า”

“ไม่มีขอรับ...ฮะ! ข้าเจออะไรบางอย่างขอรับ” แซมตะโกน
ข้างในโพรงค่อนข้างมืดทำให้ไม่แน่ใจนักว่าภายในโลงศพมีอะไรอยู่
เขาควานเปะปะไปมาจนกระทั่งปลายนิ้วสัมผัสกระดูกรอยสลักบางอย่าง
ทันใดนั้นก็เกิดเสียงดัง กรึก!

คว้นดำสายหนึ่งพวยพุ่งออกมา

จู่ๆ ร่างของแซมก็ลอยขึ้นสูงเหนือผืนทรายพร้อมโลงเปล่าใบหนึ่ง
เด็กหนุ่มเห็นใบหน้าของแม่และวิญญาณรูปร่างามองมาที่ตน จากนั้นก็
ตกกระแทกพื้นดังต๊อบ! โชคดีที่หล่นลงบนทรายจึงแค่รู้สึกยอกๆ เล็กน้อย
ไม่ถึงกับกระดูกหัก เศษโลงที่แตกกระจายเป็นชิ้นๆ ตกใส่ร่างกายของเขา

“ท่านแม่!” แซมร้องด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกเมื่อเห็นสิ่งที่ยืนอยู่
ต่อหน้าเจ้านาย

คว้นดำรวมตัวกันเป็นสุนัขป่าสีดำ ดวงตาสีทองจับจ้องเหยื่อด้วยความ
โกรธแค้น ขนของมันลุกชัน แม่รีพึมพำกับตนเองในขณะที่ตั้งท่า
รับการโจมตี เม็ดทรายใต้เท้าของเธอหมุนวนเป็นวงกลม

“วิญญาณผู้พิทักษ์”

วิญญาณผู้พิทักษ์คือวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ที่มีหน้าที่คุ้มครองบางสิ่ง
บางอย่าง และจะโจมตีสิ่งมีชีวิตที่อยู่นอกเหนือจากผู้ที่มันจดจำเอาไว้

ในแก่นร่างโดยไม่สนว่าเป็นใครหรืออะไรทั้งสิ้น แต่เพราะเป็นเวทมนตร์โบราณที่มีเงื่อนไขซับซ้อน หากไม่ใช่ของสำคัญจริงๆ จะไม่ใช้มนตราบนี่เป็นอันขาด

นั่นหมายความว่าสิ่งที่มันคุ้มครองอยู่ไม่ใช่ของธรรมดา

สุนัขป่าแยกเขี้ยวชาวสะอาด แต่แทนที่จะโจมตีแม่รี มันกลับพุ่งเข้าหาแฮมซึ่งดูอ่อนแอที่สุด เด็กหนุ่มหลบได้ฉิวเฉียด เขากลิ้งตัวไปบนผืนทรายระหว่างที่อีกฝ่ายกำลังเหลียวหลังกลับมา แฮมหลบการโจมตีอีกครั้ง แต่คราวนี้พลาดถูกกัดเข้าที่แขน

“แฮม!”

แม้จะสะบัดวิญญาณสุนัขออกไปได้ แต่สติสัมปชัญญะของแฮมกลับเริ่มเลือนราง เด็กหนุ่มคลำหารอยแผลที่ถูกกัดและกดเต็มแรงเพื่อให้ความเจ็บปวดคงสติเอาไว้ แฮมเจ็บจนแทบร้องออกมา แต่ก็กัดฟันอดทน เบี่ยงตัวหลบการโจมตีอีกครั้ง

แม้จะสะบัดมือ นิ้วทั้งห้าของเธอเรืองแสงสีน้ำเงิน ผุ่นทรายตลบขึ้นมารัดวิญญาณสุนัขป่าไว้ แต่แค่ชั่วประเดี๋ยวเดียว ร่างสีดำทะมึนก็กระโจนออกมาจากทรายและคำรามขู่

แฮมวิ่งกลับมาอยู่ข้างกายแม่รี ความคิดมากมายพรุ้งพฐในสมองของเด็กสาว มือที่กำลังจะร้ายเวทยกค้างกลางอากาศ เพราะอักษรวนไม่อาจใช้ได้กับวิญญาณผู้พิทักษ์ซึ่งได้รับการคุ้มครองจากจันทราเทวี และเวทมนตร์ทั่วไปก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผล

เจ้าสุนัขป่าจ้องมองพวกเขาด้วยดวงตากระเหยงเลือด ร่างผอมเพรียวเคลื่อนไหวไปมาราวกับจะรอจังหวะกระโจนใส่เหยื่อ แล้วก็พุ่งเข้าใส่แฮมอีกครั้ง!

“หยุดนะ!”

วิญญาณชายหนุ่มตะโกนออกไปโดยไม่รู้ตัว สุนัขป่าชะงักกลาง

อากาศ ร่วงของมันร้อนลงบนพื้นทราย ดวงตาสีทองจ้องมองใบหน้า
งดงามของดวงวิญญาณอยู่ครู่ใหญ่ร้าวรำลึกถึงความหลัง ก่อนจะเดิน
เข้าไปใกล้แล้วนั่งลง แลบลิ้นเลียปลายนิ้วของอีกฝ่ายเบาๆ รวากับ
จุมพิตแทนการแสดงความรัก

...ตามหา...บทเพลง

แล้วร่างของวิญญาณสุนัขป่าก็แตกกระจาย กลายเป็นลูกไฟ
ดวงเล็กๆ ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าสีคราม ส่วนที่เหลือตกตะกอนรวมกันเป็น
กลองไม้ใบหนึ่ง

แซมหยิบมันขึ้นมาและส่งให้แมรี เด็กสาวเพียงคนเดียวๆ แต่ไม่ได้
รับมาถือ มันเป็นกลองไม้ขนาดใหญ่ที่มีน้ำหนักพอดู บนฝากลองสลัก
อักษรไย้ที่แมรีอ่านไม่ออก ดวงตาสีสนิมทองแดงของวิญญาณจ้อง
กลองใบนั้นแข็ง

“ลองเปิดดูได้หรือเปล่า”

เด็กสาวจึงยื่นมือไปดึงสลัก กลองเปิดออกมาอย่างง่ายดาย ทว่า
ก่อนจะมองเห็นสิ่งที่ถูกบรรจุอยู่ภายใน คลื่นพลังรุนแรงก็พวยพุ่งออกมา
และกระจัดกระจายไปยังทิศทางต่างกัน เธอรู้สึกรวากับมีบางสิ่งบินหนี
ออกไป

กลุ่มแสงสีเขียวที่เหลืออยู่ค่อยๆ กลายเป็นรูปตัวอักษรโบราณสีขาว
บนวงกลมพื้นแดง ลอยค้างอยู่กลางอากาศ

“นั่นอะไรนะ” วิญญาณแห่งป่าสทาลถามด้วยเสียงตื้นๆ

“มีมนตร์โบราณบางอย่างถูกร่ายไว้บนกลองใบนี้ มันจะทำงาน
เมื่อมีใครมาเปิด” แมรีเอ่ยเนิบๆ

“ดูในกลองกันเถอะ”

ภายในนั้นมีของอยู่หกชิ้น จี๋ทองรูปจันทร์เสี้ยว ผ้าคลุมลูกไม้
ผืนบาง ขวดสีเงินใบเล็กๆ มีดสั้นประดับอัญมณี จอกเหล้าทำจากแก้ว

สี่เขียวอ่อน และกระจกประดับกรอบด้วยอัญมณี

เด็กสาวหยิบกระจกขึ้นมาส่องดูกับแสง ปรากฏลวดลายที่ดูคล้ายร่างของคนคนหนึ่ง อักษรที่จารึกเป็นภาษาโบราณเช่นเดียวกัน เดิมทีภาษาเหล่านี้เป็นสิ่งที่ถูกบังคับให้เรียน ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป ภาษาได้ตายลง จอมปราชญ์สูงสุดรุ่นก่อนจึงมีคำสั่งให้อาจารย์ทุกแคว้น ที่ขึ้นตรงต่อสภาปราชญ์ยกเลิกการสอนภาษานี้

“คุณรักมันหรือ”

แม่รีเพ่งมองลวดลายบนบานกระจก เมื่อใช้มือลูบก็รู้สึกถึงผิวด้านเล็กน้ย เป็นสัมผัสที่ชวนให้รู้สึกแปลกใจ

“ฝาแฝดต่างหาก” วิญญาณขัด ดวงตาของเขาดูเลือนลอย ปลายนิ้วเรียวยาวแตะลงบนบานกระจกแผ่วเบา “ข้า...และน้องสาว นี่คือการกระทำที่ท่านลุงชาวซาเกียทำให้ข้า”

ร่างของแม่รีกระตุกตรงคำว่าชาวซาเกียอีกครั้ง

วิญญาณยังคงเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงราวกับตกในห้วงภวังค์

“ชาวปาสทราลจะมีกล่องคนละใบไว้เก็บสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความจริงที่สำคัญ มันจะถูกฝังไปพร้อมกับเจ้าตัว...ยามตาย” เสียงของวิญญาณทอดยาว ดวงตาของเขาหริ่งเล็กน้อยราวกับรำลึกถึงอะไรบางอย่าง แล้วในที่สุดก็กลับมามีสีหน้าเซ่อๆ แบบเดิมอีกครั้ง เขาหันมองทั้งแม่รีและแซม จากนั้นก็คลิย้มกว้าง

“นี่ก็ออกแล้วละ!”

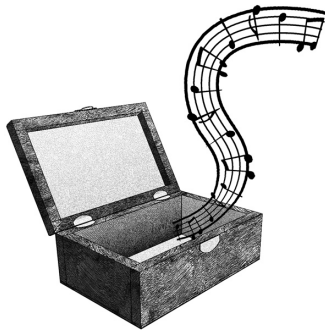
แม่รีถอนหายใจอย่างโล่งอก...ในที่สุด!

วิญญาณเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงร่าเริง

“ข้าชื่อเอเรียล ลู เอเบสซ่า เจ้าชายลำดับที่หกแห่งปาสทราล”

บทเพลงก่อนที่สี่

เอเรียล 1/6 : เจ้าชายแห่งปาสทราล

“...” – แมรี่

“อ้าว! หมดหัวข้อจะโจมตีข้าแล้วรี” – วิญญาณเจ้าชายเอเรียล

ข้าชื่อเอเรียล ลูก เอเบสชา เจ้าชายลำดับที่หกแห่งปาสทราล

ข้าเป็นเจ้าชายองค์ที่หกจากเจ็ดองค์ของราชาแห่งปาสทราลที่เกิดจากนางสนมชาวซาเกีย มีน้องสาวฝาแฝดคนหนึ่งชื่อ เลย์ว่า นางมีใบหน้าคล้ายข้า แต่เราไม่เหมือนกันเสียทีเดียว...

ดวงตาของข้าเป็นสีเขียวเหลือบเทา ดูคล้ายสีสนิมทองแดง แต่ดวงตาของเลย์ว่ากลับมีสีน้ำเงินสดใสเหมือนมรกต

“ข้าก่อน” แมรี่ก้มมือขัด “ใจคอเจ้าจะเล่าประวัติตัวเองเลยหรือไง”

หลังจากวิญญาณได้กล่อบรรจุความทรงจำของเขามา เจ้าของเสียงไฟเพราะก็เริ่มพูด พูด แล้วก็พูดไม่หยุด จนแม่ที่ตอนแรกตั้งใจฟังดีๆ ชักรู้สึกตึงตังๆ

“นี่เป็นเงื่อนไขในการทำสัญญาของข้า ไม่ฟังก็ตามใจเจ้านะ” ดวงตาคู่สวยของชายหนุ่มในร่างวิญญาณฉายประกายที่แม่รู้สึกรู้ว่าเขาคูณลาดขึ้นมา...นิดหนึ่ง

“เจ้าได้ความทรงจำกลับมาแล้วสินะ” เด็กสาวหรีตามองเขาเพ่งรู้ว่าความ ‘คูณลาด’ ของคนเราจะหายไปพร้อมกับทรงจำที่วันนั้นแหละ ถึงอย่างนั้นเด็กสาวก็ค่อยโล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย อย่างน้อยการพูดว่าเป็น ‘เงื่อนไข’ ในการทำสัญญา ย่อมแสดงถึงสำนึกซึ่งจะรู้ได้เฉพาะวิญญาณเท่านั้น เช่นเดียวกับคนที่ไม่อาจจดจำว่าเหตุใดจึงพูด เดิน หรือหัวเราะได้ วิญญาณเองก็รู้ว่าตนทำสัญญาได้ แต่ไม่เคยล่วงรู้สาเหตุ

“ก็ประมาณนั้น” วิญญาณอดีตเจ้าชายยกไหล่

“ท่านจำอดีตได้แล้วหรือ ยินดีด้วยนะขอรับ” แชนผู้ใส่ชื่อยิ้มกว้างด้วยความยินดี วิญญาณเจ้าชายมองเขาแล้วยิ้มบ้าง

“ถ้าเจ้ายอมฟังข้าเล่าจนจบทั้งหมด ข้าจะคุ้มครองเจ้านะ”

“คุ้มครองข้าหรือขอรับ” แชนชี้ที่ตัวเอง

“ใช่แล้ว ข้าจะยอมเป็นวิญญาณคุ้มครองเจ้า ดีไหม” ประโยคสุดท้ายวิญญาณปรายตามองแม่ เด็กสาวไม่ได้พูดอะไรออกมา

“ตะ...แต่ข้าไม่มีนามแท่นะขอรับ” แชนละล้าละลัก

“ข้าตั้งให้เจ้าก็ได้!” วิญญาณเสนอ เขาทำท่าทำสะเอว “ข้าตั้งชื่อเพราะนา...จะบอกให้”

“เดี๋ยวลี ปกติแล้วมีแต่นักบวชศักดิ์สิทธิ์ขึ้นไฮคลาสขึ้นไปถึงจะสามารถมอบนามแท่นได้นะ” แม่ชี้ขาด

ทุกอาชีพตั้งแต่พ่อค้ายันนักบวช หรือแม้แต่นักเวท จะถูกแบ่ง

ตามระดับความสามารถที่กำหนดร่วมกันโดยสภาปราชญ์กลาง

ระดับชั้นถูกแบ่งเป็น นอร์มอล มิต-ไฮ ไฮ พรีเมียม มาสเตอร์
และรอยัล ตามลำดับจากต่ำไปสูง

ดวงตาคมๆ ของวิญญาณที่มองแม่ริ่เปี่ยมด้วยชัยชนะ

“ข้าเป็นนักบวชชั้นรอยัลคลาส!”

เด็กสาวเบิกตาด้วยความประหลาดใจ

ที่ประหลาดใจไม่ใช่การพบเห็นนักบวชศักดิ์สิทธิ์ชั้นรอยัลคลาส
ซึ่งถือเป็นชั้นที่สูงที่สุด แต่เป็นการที่เจ้าวิญญาณคู่อื้อๆ นี้จำคัมภีร์
ทั้งหมดไปสอบเลื่อนชั้นได้ต่างหาก

ว่ากันว่าการจะสอบชั้นรอยัลคลาสได้ นักบวชต้องจดจำรายละเอียดในคัมภีร์ความเชื่อประมาณเก้าหมื่นม้วนได้ทั้งหมด!

“...เจ้าไม่ได้แอบโกงข้อสอบใช่หรือเปล่า?”

“เสียมารยาท! ข้าต้องสอบปากเปล่าต่อหน้าหน้านักบวชศักดิ์สิทธิ์
นะ...ก็แค่แอบจดอะไรนิดหน่อยที่ชายผ้าคลุมเท่านั้นเอง” ประโยค
สุดท้ายหลุดออกมาเมื่อเห็นสายตาเทิดทูนของแซม

“แบบนั้นเขาก็เรียกว่าโกงนั่นแหละ!” แม่ริ่เอ่ยด้วยเสียงดังกว่าเดิม
เล็กน้อย เด็กสาวมองการแต่งกายที่คงจะเป็นเครื่องแบบนักบวชชั้นสูง
ซึ่งประกอบด้วยผ้าพลั่วๆ รวากับสวมกระโปรงหลายสิบชั้นแล้วก็ทอด
ถอนใจ...มันมีพื้นที่มากพอจะจดคัมภีร์เข้าไปสอบจริงๆ นั่นแหละ

“เออละ ช่างเรื่องเก่าๆ เกอะ” มือที่อยู่ใต้ชายแขนเสื้อยาวโบกไป
โบกมา

...แต่เจ้าเป็นนักบวชศักดิ์สิทธิ์ ควรจะมีความซื่อตรงสิ! แม่ริ่แย้งเขา
ในใจ

“ข้าเล่าต่อละนะ” วิญญาณเจ้าชายยกมือด้วยท่าทางคึกคัก

“เดี๋ยว...คียา!” แม่ริ่ตะโกนเรียกเจ้าลิมโปไปที่รีเข้ามาหาอย่าง

รวดเร็ว ปากของมันกำลังเคี้ยวซากเสาทีที่เป็นส่วนหนึ่งของนครโบราณ
“นั่งตรงนี้นะ นั่นแหละ เด็กดี”

“เรียกคียามาทำอะไรหรือขอรับท่านแม่รี” แซมถามด้วยความ
ประหลาดใจ

“ฟังหลัง”

...เพราะเรื่องของเจ้าชายนี้ท่าทางจะยาว แม่รีปรายตามอง
วิญญาณผู้ดงาม จากนั้นก็หันไปหาแซม

“เจ้าก็มานั่งด้วยกันสิ”

“ตะ...แต่ทาสแบบข้า”

“นั่งเถอะ” แม่รีเอ่ยเสียงเรียบ แซมจึงค่อยๆ นั่งลง เว้นระยะห่าง
จากเจ้านายพอสมควร จากนั้นดวงตาของทั้งคู่ก็จ้องเขม็งที่วิญญาณ
ซึ่งลอยไปลอยมาอย่างรำเริง

แล้วเอเรียล ลู เอเบสซ่า เจ้าชายอันดับที่หกแห่งปาสทราลจึงเริ่ม
เล่าเรื่องของเขาคือ

ข้าเป็นเจ้าชาย แม้จะเป็นเพียงบุตรของพระสนมลำดับรองๆ แต่
ก็ยังถือว่าเป็นผู้มีสิทธิ์เป็นรัชทายาทลำดับที่หก

ยามถือกำเนิด เด็กชาวปาสทราลทุกคนจะได้รับคำทำนายและ
คำอวยพรจากนักบวช รวมถึงนามแท้

ชาวปาสทราลทุกคนจะมีนามส่วนต้น นามสร้อย และนามส่วนท้าย
...ซึ่งนามส่วนต้นผู้ตั้งคือบิดา นามสร้อยคือวันที่ถือกำเนิด และนาม
ส่วนท้ายคือส่วนที่มารดาเป็นผู้มอบให้ กระทั่งที่เจ้าเห็นนี้เรียกอีกอย่าง
ว่า เอเบสซ่า...เช่นเดียวกับนามส่วนท้ายของข้า

เสด็จแม่ของข้าเป็นชาวซาเกีย...

เอเบสซ่าในภาษาของชาวซาเกียหมายถึงผู้ขับขานบทเพลง

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นขึ้นในวันที่ข้าได้รับกระจกบานนี้จากท่านลุง
ชาวซาเกีย ในพิธีรับสมณคนใหม่ของเสด็จพ่อ นางเป็นเจ้าหญิงแห่งแคว้น
ลูเมนลูเน่...หรือแคว้นจันทรา แคว้นที่อยู่ใกล้กับทะเลทรายซาคามันด์

“เอเรียล เจ้าจะทำอะไรนะ”

เลยร่ำร้องอย่างตื่นตระหนกเมื่อเห็นข้าวิ่งไปยังระเบียง น้องสาว
ฝาแฝดของข้ามีนิสัยเรียบร้อยและอ่อนหวาน นางมักจะเรียกข้าด้วย
น้ำเสียงตกใจเกินเหตุแบบนี้เสมอเวลาที่ข้าทำอะไรนอกกรอบไปบ้าง

“ข้าจะดูขบวนส่งเจ้าสาว”

“เดี๋ยวสิ พระชายาเอรินบอกให้เจ้าอ่านหนังสือให้จบก่อนนี้
เอเรียล! หยุดนะ!”

ข้าไม่สนใจเสียงเรียกของน้องสาวฝาแฝด แต่แทรกตัวเข้าไปในหมู่
นางกำนัลผู้อยากรู้อยากเห็นเพื่อมองขบวนเจ้าสาวจากต่างแคว้น

ข้าได้เห็นนยูักษ์สีดำ...

สีดำเป็นสีของชาวลูเมนลูเน่ ข้ารับใช้ในขบวนทุกคนจึงสวม
เครื่องแบบสีดำสนิท พวกเขาเดินแถวเป็นระเบียบ ดูจากด้านบนคล้ายงู
ตัวใหญ่

ข้าพยายามมองหาเจ้าสาว แต่เห็นเพียงรถเทียมม้าที่มีตราราชวงศ์
ปาสทราล พี่ชายคนโตและคนรองขี่ม้าขนานอยู่ข้างรถม้าคันนั้น

“เจ้าชายหก!”

เสียงแหวกๆ ดังขึ้นในอากาศ บรรดานางกำนัลที่ร่วมวงมุงดูพากัน
วิ่งหายไปอย่างรวดเร็วจนข้าได้แต่อ้าปากค้าง เพิ่งรู้ว่าพวกนางวิ่งกันได้
พลั้วขนาดนี้เนี่ยแหละ

พอไม่มีกำแพงมนุษย์คอยกำบัง ข้าก็เห็นผู้อัถุมณีเคลื่อนที่...ไม่สิ
พระชายาเอริน ชายาของเสด็จพี่คนที่สาม นางเป็นหญิงเจ้าเนื้อที่ชอบ
แต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีสันสดใสเหมือนนกแก้ว แถมยังประดับอัถุมณี

ส่องแสงพราวระยับชวนให้เวียนหัว นางทำหน้าที่ดูแลพวกข้าตาม
บัญชาของเสด็จพ่อ

“หม่อมฉันบอกไว้ว่าอย่างไรเพคะ”

...อ่านหนังสือเข้าไป เด็กแบบเจ้าอย่าเที่ยวสอดรู้สอดเห็นเรื่อง
ชาวบ้าน! หรืออะไรทำนองนี้แหละ แต่ขึ้นตอบแบบนี้มันมีหวังไม่ได้กิน
ข้าวเย็นแหมงๆ

“ชะ...ขอภัยขอรับ พระชายา” อันที่จริงข้าควรเรียกนางว่าเสด็จพี่
หญิงหรืออะไรทำนองนี้มากกว่า ในฐานะที่นางเป็นพี่สะใภ้ แต่เพราะข้า
เป็นเจ้าชายเล็กๆ เกิดจากสนมเล็กที่ไม่มีความหมายเท่าไรในราชวงศ์
จึงต้องพยายามทำตัวสงบเสงี่ยมเอาไว้

หลังจากนั้นข้าก็ถูกทำโทษให้อดข้าวเที่ยง เลยรำหัวเราะสมน้ำหน้า
ข้าได้สักพักก็แอบแบ่งข้าวมาให้พอประทังความหิว ข้าได้แต่อดทนให้ถึง
งานเลี้ยงในตอนเย็น...

“เจ้าช่วยเข้าเรื่องงานเลี้ยงตอนเย็นสักที่ได้ไหม ไหนว่าเรื่อง
เริ่มจากตรงนั้นไป” แมรีชัดขึ้นมามากครั้ง วิญญาณที่กำลังมันปากถึงกับ
ทำแก้มปอง

“ข้ากำลังป่วนให้อยู่ที่นี่ เวลาเข้าเรื่องจะได้ไม่ง!”

แมรีไม่ต่อปากต่อคำ เธอแค่เหลือบมองแซมที่นั่งอยู่ข้างกัน
ครอก...พี่...

เด็กหนุ่มหลับอ้าปากหวอไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“ได้ไงกัน!” วิญญาณโวยวาย

แซมสะดุ้งตื่นขึ้นมาทันที เขามองไปรอบๆ ด้วยความงุนงง จาก
นั้นก็ขอโทษขอโพย

“ขอโทษนะขอรับ ข้าเผลอหลับไป อ้าว!...จบแล้วหรือขอรับ”

“ยัง!” ใบหน้างดงามของวิญญาณมีสีหน้าปวดใจ เขาเหลือบมองเด็กสาวที่ยิ้มเยาะขึ้นมา แคมยังส่งเสียง “หิ!”

เอเรียลนึกอยากจะร้องตะโกนออกมาดังๆ ด้วยความคับแค้น แต่พอมองรอยยิ้มซื่อๆ ของแซมแล้ว เขาก็ได้แต่เก็บความหงุดหงิดเอาไว้

“ก็ได้ๆ ข้าข้ามไปตอนเย็นเลยก็ได้!”

แม้รอยยิ้มให้แซมที่ยังคงทำหน้างวย

“เจ้าทำได้ดีมาก”

“อะ...เอ! ข้าทำอะไรหรือขอรับ”

เจ้าชายเอเรียลเริ่มเล่าต่อ โดยข้ามไปยังงานเลี้ยงในตอนเย็น

เพราะเป็นพิธีมงคล ข้าจึงถูกบังคับให้สวมชุดทางการ บุรุษชาวปาสทราลจะมีเครื่องแต่งกายบังคับคล้ายๆ กันคือชุดสีฟ้าหม่น ส่วนสตรีได้รับอิสระให้แต่งกายตามชอบใจ แต่ต้องละเว้นสีเข้มๆ อย่างดำ ม่วง น้ำเงิน และน้ำตาล

เลียร์าถูกพระชายาเอรินซึ่งเป็นผู้ดูแลพวกข้าที่กำพร้ามารดาบังคับให้สวมชุดกระโปรงยาวสีชมพู เกล้าผมเป็นมวยประดับด้วยมุกนางดู...ว่ายังงี้ดีล่ะ งดงามเหมือนกุหลาบตูมที่ค่อยๆ คลี่แย้มอย่างเอื่อยอ้าย

“ว้าว! นี่เจ้าจริงๆ หรือเนี่ย”

ข้าอ้าปากค้างเมื่อได้เห็นน้องสาว แก้มของเลียร์ามีสีแดงเรื่อด้วยความเขินอาย นางกำนัลที่แต่งตัวให้นางหันมามองข้าที่โผล่พรวดเข้าไปในห้องอย่างไม่พอใจนัก

“เจ้าชายหก มารยาทละเพคะ”

ข้าที่ไม่มีสิทธิ์เถียง ได้แต่เดินถอยหลังกลับไปแล้วเคาะประตูรอให้ได้นินคำอนุญาตก่อนแล้วค่อยเข้าไปใหม่ เลียร์าหัวเราะคิกคัก

นางข้างดงงามเหลือเกิน...ข้ามองน้องสาวด้วยความภาคภูมิใจ

แต่ข้าลืมนึกว่านางและข้าเป็นเพียง ‘สินค้ำ’ ขึ้นหนึ่งของราชวงศ์
ในงานเลี้ยง ข้ากินทุกอย่างเท่าที่กินได้ และเท่าที่สายตาของ
พระชายาเอรีนจะไม่เห็น

ระหว่างกิน ข้าก็แอบมองแม่เลี้ยงคนใหม่อย่างสนใจ

นางมีเส้นผมสีดำลึบยาวสยาย ประดับด้วยปิ่นมุกซึ่งเป็น
อัญมณีที่เสด็จพ่อของข้าโปรดปราน ดวงตาสีดำลึบเช่นเดียวกับสีของ
เส้นผมเต็มไปด้วยความเศร้าสร้อย นางสวมชุดสีชมพูอมส้มที่เป็นสีของ
เจ้าสาว ในมือถือช่อดอกฟรีเซียสีขาว

กวีคนโปรดของเสด็จพ่อกำลังร่ายบทเพลงชื่นชมความงามของ
นาง ชุดสีขาวของเขาดูโดดเด่นในหมู่ชายชุดดำซึ่งเป็นคนจากลูเมนลูเน่
ที่มาส่งเจ้าหญิงของพวกเข

เสด็จพ่อของข้ารับนางเข้ามาเป็นหนึ่งในสนม แลกกับการ
คุ้มครองที่แคว้นของข้าจะต้องมอบให้ลูเมนลูเน่ซึ่งในขณะนั้นเป็นเพียง
แคว้นใหม่ที่มาจากชนเผ่าเร่ร่อนในทะเลทราย

ช่วงเวลานั้น การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไมตรีเป็นเรื่องที่ทำกัน
แทบทุกแคว้น จนกลายเป็นเรื่องซ้ำจนให้ร้องเป็นเพลงล้อเลียนเลยทีเดียว
ว่า ‘ธิดาคือสินค้ำขึ้นดีของราชา’ เหล่าราชาต่างรับสนมเพื่อให้เกิดทั้ง
รัชทายาท และธิดาที่จะส่งไปยังแคว้นอื่น นอกจากแม่ของข้าแล้ว
พระราชนิณี ตลอดจนสนมของพ่อข้าก็เป็นเจ้าหญิงหรือท่านหญิงจาก
แคว้นและเมืองต่างๆ

ในเวลานั้น อย่างที่เจ้ารู๊นนั่นแหละ ปาสทราล ทริช และบรันก็
นับเป็นสามแคว้นสำคัญ ปาสทราลถูกเรียกว่า ‘ดาบไร้พ่าย’ เพราะการ
ทหารและการเมืองที่เข้มแข็งในสมัยเสด็จปู่ของข้า ทว่า...ในยุคของ
เสด็จพ่อ แม้จะทีละน้อย แต่ความเสื่อมถอยกำลังมาเยือน

เรื่องเครียดๆ พรศน์ข้างเถอะ กลับมาทำงานเลี้ยงดีกว่านะ...
แม่รี เจ้าอย่ามองข้าด้วยสายตาแบบนั้นสิ จะเข้าเรื่องเดี๋ยวนีแหละ

พออืม ข้าก็เริ่มง่วงตามสูตร พอมองซ้ายมองขวาก็เห็นระเบียงที่มี
แสงสลัว ไม่มีใครให้ความสนใจ

...เฮอะละ นอนสักงีบคงจะดี

คิดได้ดั่งนั้นข้าก็ง่วงหลับไปตามกระโปรงสุมบานๆ ของบรรดา
ท่านผู้หญิงแล้วป็นขึ้นไปบนระเบียง วินาทีที่เท้าแตะพื้นก็มีเสียงอะไร
บางอย่างดังขึ้น ข้าหันไปอย่างรวดเร็ว

“ใครนะ!”

นั่นเป็นเด็กชายคนหนึ่ง

เขานั่งคุกตัวอยู่ที่มุมระเบียง ดูจากการแต่งกายแล้วคงเป็นชาว
ลูเมนลูเน่ เพราะพวกนี้ชอบใส่ชุดสีเข้มอย่างดำหรือน้ำเงิน และมีผ้า
คาดเอวกลัดด้วยเข็มกลัดอัญมณี

พอข้าเข้าไปใกล้ เขาก็เงยหน้ามอง

เด็กคนนั้นมีเส้นผมและดวงตาสีดำเช่นเดียวกับชาวลูเมนลูเน่
ทั่วไป...ทว่าภายในดวงตาสีดำลึบคู่นั้น ข้ามองเห็นเงาสีทองที่ดูคล้าย
เสี้ยวของดวงจันทร์

“เจ้าเป็นใคร” เด็กคนนั้นถามข้า น้ำเสียงห้วนสั้น

“ข้าชื่อเอเรียล เจ้าละ” ข้าฉีกยิ้มแบบพยายามผูกมิตรเต็มที่

“เซวี”

“ทำไมเจ้าถึงมาหลบอยู่ตรงนี้ล่ะ เซวี” ข้าถามด้วยความ
ประหลาดใจ หรือจะมาแอบงีบหลับแบบข้ากันนะ

อะไรนะแม่รี เจ้าว่ามีแต่ข้าที่คิดเรื่องแบบนี้ได้จ้ะหรือ นิสัยไม่ดี
ชะมัด!

“ข้าเกลียดที่นี่!” เซวิกัดริมฝีปากแน่น

ข้าค่อยๆ ทอดตัวลงนั่งช้าๆ เขาเกร็งตัวขึ้นคล้ายจะต่อต้าน

“ทำไมล่ะ มันไม่สวยหรือ”

อุทยานหลวงซึ่งเป็นสถานที่จัดงานเลี้ยงได้รับการดูแลอย่างดี
คนสวนเสาะหาพรรณไม้ที่เบ่งบานและส่งกลิ่นหอมในช่วงกลางคืนมา
ปลูก แถมทางสำนักพระราชวังยังขอให้พวกภูตตัวจิ๋วมาช่วยถือตะเกียง
คอยให้แสงสว่างเล็กๆ รวากับแสงของหิ่งห้อย

“สวย...แต่ข้าเกลียดแคว้นนี้!”

บางที่ข้าอาจรู้สึกไปเองว่าเสียวจันทราในดวงตาของเขาค่อยๆ
ขยายขึ้น รวากับพระจันทร์ที่กำลังจะเต็มดวง

“ทำไมล่ะ”

“เพราะแคว้นบ้าๆ นี่แย่งแม่ของข้าไป”

“อะ...เอ!” ข้ามองไปทางเจ้าสาวที่มีสีหน้าเรียบเฉยราวกับสวม
หน้ากากด้วยความแปลกใจ “เดี๋ยวนะ ข้าจำได้ว่าเจ้าหญิงยังไม่ได้
อภิเษกสมรสกับใครเลยนี่”

ถ้ารู้ว่าเคยแต่งงานมาก่อน เสด็จพ่อของข้าคงไม่เลือกนาง...หรือ
บางที คนเจ้าเล่ห์แบบเสด็จพ่ออาจจะรู้อยู่แล้วก็เป็นได้

“ข้าเป็นลูกลับๆ ของนาง...” เด็กชายเอ่ยด้วยน้ำเสียงเศร้าๆ
“เป็นแค่เด็กที่ไม่มีตัวตนในราชวงศ์”

เขาซุกใบหน้าลงบนหัวข้า ไหล่เล็กๆ สั่นไหวราวกับกำลังกลั้น
เสียงสะอื้นให้

เรื่องแบบนี้มีมากมายในราชวงศ์ เมื่อถือกำเนิดเป็นสตรีชั้นสูง
การแต่งงานจึงกลายเป็นเครื่องมือทางการเมืองเพื่อรักษารฐานอำนาจ
ของครอบครัว หรือเพื่อให้ได้สายเลือดชั้นดีที่สุด

“นี่...ดูนี่สิ” ข้าหยิบเบสซ่า กระຈกที่ท่านลุมมอบให้มาให้เขาดู
เขว้เหลือบมองเล็กน้อย จากนั้นก็พุดออกมาเบาๆ

“ก็แค่กระจก”

“เดี๋ยวลี นี่คือเอสซ่าต่างหาก” ซ้ำค่อยๆ เขย่ากระจกในมือ
อัญมณีที่ล้อมกรอบส่องแสงออกมา เมื่อแสงกระทบกันแล้ว เงาของ
คนคู่หนึ่งซึ่งท่านลุงบอกว่าเป็นตัวแทนของข้าและน้องสาวก็กลายเป็น
ภาพของหญิงสาวที่กำลังเต้นรำฉายขึ้นกลางอากาศ “นี่เป็นระบำ
พื้นเมืองของชาวซาเกีย”

จังหวะที่เขย่าไปมากลายเป็นเสียงดนตรี นั่นคือบทเพลงโบราณ
ที่สืบทอดต่อกันมาของชาวซาเกีย

แม้...เขย่าเบาๆ หน่อย แบบนั้นแหละ เพลงมันเบาเพราะเก็บไว้
นานแล้วละมัง เจ้าเงี้ยวฟังดีๆ สิ

บทเพลงเล่าถึงหญิงสาวที่ต้องจากบ้านมาไกลแสนไกล นาง
กำลังเต้นรำเพื่อวิงวอนต่อจันทราทวีให้ส่งความคิดถึงไปยังชนเผ่าใน
ผืนป่าที่ห่างไกล

“สวยจัง” เซวี่เอ่ยเบาๆ ดวงตาเต็มไปด้วยความสนใจสนใจ
ใบหน้ามีรอยยิ้มน้อยๆ

ข้ามองของในมืออย่างเสียดาย ก่อนจะตัดใจยื่นมันให้เขา

“ข้าให้เจ้า อย่าเอาแต่เสียใจอีกเลยนะ”

ข้าเกลียดการเห็นคนโศกเศร้า เพราะข้าได้เห็นมามากพอแล้ว...

ท่านแม่เคยร้องไห้คร่ำครวญถึงบ้านเกิด...คร่ำครวญจนตายไป
ทั้งๆ ที่ใบหน้ายังเปื้อนคราบน้ำตา ผิวของนางยังอุ่นตอนที่ข้าพยายาม
ป้ายหยาดน้ำใสๆ ออกจากหางตาของนาง...แต่เพียงครู่เดียวมันก็เย็นซีด

“ท่านเซวารีน! อยู่ไหนขอรับ”

เสียงทุ้มต่ำดังมาจากชั้นบน เซวี่สะดุ้ง เขามองหน้าซัสลับกับ
กระจกในมือ จากนั้นก็กระซาสร้อยรูปจันทร์เสี้ยวสีทองขนาดเท่า
ฝ่ามือมอบให้ข้า คณะจากน้ำหนักรวมมันน่าจะเป็นทองแท้ ใจกลาง

ของดวงจันทร์ประดับด้วยหินสีเขียวอมฟ้า

“แลกกัน! ข้าต้องไปแล้ว”

ว่าแล้วเขาก็ผุดลุกขึ้น ข้ามองจี่เสี้ยวจันทร์ในมือด้วยความงุนงง มันมีรูปร่างเหมือนสร้อยที่นักบวชผู้นับถือจันทร์หาเทวีสวมไม่มีผิด

เด็กชายวิ่งขึ้นบันไดที่ต่อถึงชั้นบน แต่ไปได้ไม่ถึงครึ่งทาง เขาก็หยุดแล้ววิ่งกลับมาหาข้าอีก “ข้าลืมไป!”

“เจ้าที่อะไรนะ ชื่อเต็มๆ นะ” เซวีย้มให้ข้า อาจเป็นเพราะแสงไฟสะท้อน จึงมองเห็นดวงตาของเขาเป็นสีทองราวกับดวงตาของแมวที่วาววับในความมืด

ข้ากะพริบตาปริบๆ ด้วยความประหลาดใจ แต่ก็ยอมตอบไป

“เอเรียล ลู เอเบสซ่า”

“เอเบสซ่า” เซวียทวนคำ เขามองกระจกในมือ จากนั้นก็ยืม

“ดีละ! ข้าจะจำไว้ละ เอาไว้เวลาที่บุکمมาโจมตีแคว้นนี้ ข้าจะให้คนของข้าละเว้นเจ้า!”

...ข้าได้แต่กะพริบตาปริบๆ พลังสงสัยว่าควรจะได้ใจหรือไม่

แล้วเด็กชายชุดดำที่ดูราวกับภูตแห่งความมืดตัวน้อยก็วิ่งหายลับไปในความมืด

เรื่องราวจบลง

“...หนึ่งส่วนแล้ว”

“ดี จบเสีย...หนึ่งส่วน!!” แมรีร้องเสียงสูงอย่างลืมหื้ม

คิยาที่กำลังหลับสบายตกใจตื่น มันมองหน้าคนนั้นที่คนนี้ที่เล็กเล็ก พอเห็นแซมจึงยืนคอยาวๆ เข้าไปคลอเคลียและเลียอย่างประจบประแจง แซมที่สะลึมสะลือฟังบ้างไม่ฟังบ้างถึงกับสะดุ้งตื่น

“ถูกต้อง! หนึ่งส่วน! ต่อไปก็ต้องตามหาอีกห้าส่วนให้ครบ”

“อีก...ห้าส่วน” แมรีกำลังจะเป็นลม

“ใช่ เจ้าก็เห็นแล้วว่าในกล่องมีของอยู่หกชิ้น ทุกชิ้นเกี่ยวข้องกับ ความทรงจำที่หายไปของข้า” วิญญาณเจ้าชายคลีเอ็ม “และถ้าจะให้ข้า คึดครองเจ้า ก็ต้องรวบรวมชิ้นส่วนที่ว่าให้ครบ”

วิญญาณเจ้าชายหันไปทางแฮมที่ยังคงมีสีหน้าวังวน เขาโน้มตัว ลงจุมพิตเด็กหนุ่มบนหน้าผาก จากนั้นก็กระซิบบางอย่างที่ข้างหู

“จากนี้ไป...นี่คือนามแท้ของเจ้า...ส่วนของข้าคือ...”

เกิดแสงสว่างบนหลังมือของแฮม ตราประทับวิญญาณแบบเดียวกับ ‘สลักผู้วายชนม์’ ที่ปรากฏบนต้นคอของวิญญาณเจ้าชายปรากฏ ขึ้นเสียวหนึ่ง

“นี่เป็นการทำสัญญาแบบไม่สมนุญ ความทรงจำของข้าครบ เมื่อไร เจ้าถึงจะสามารถใช้พลังของข้าได้เต็มที่” เจ้าชายเอเรียลเอ่ย อย่างนุ่มนวล แล้วพุ่งตัวเข้าไปในร่างของแฮม “อำนาจของข้าคือการ รักษาและฟื้นฟู ตราบเท่าที่มีข้าอยู่ รับรองว่าเจ้าอดึกกว่าสิ่งมีชีวิตชนิด ใดๆ บนโลกแน่นอน”

“ทะ...ท่านเจ้าชาย!” แฮมร้องอย่างตื่นตระหนก

“อย่าห่วงไปเลย” แมรีพูด เธอกำลังประมวลงประโยคที่วิญญาณ เจ้าชายทิ้งไว้ก่อนหน้านี้ไป

...อดีตที่สุดในโลก แบบนี้แปลว่าแข็งแกร่งที่สุดได้ไหมนะ

“เขาแค่เข้าไปในร่างเจ้าเพื่อพักผ่อนและปรับสภาพให้เข้ากันได้ เท่านั้นเอง”

แฮมตะตะที่หน้าอกของตัวเองอย่างกล้าๆ กลัวๆ เขาไม่รู้สึกลึถึง สิ่งแปลกปลอมแม้แต่เน้อย

“อ้อ! ลืมบอกไป”

“เหวอ!” เด็กหนุ่มตกใจจนแทบล้มหงายเมื่อจู่ๆ ใบหน้าครึ่งหนึ่ง

ของวิญญาณเจ้าชายก็ไหลออกมาจากแขน ส่วนแม่แค่เบิกตากว้าง จากนั้นก็กลับมามีสีหน้าปกติ

“ของในกล่องทุกชิ้นเกี่ยวข้องกับความจริงที่หายไปของข้า พวกมันจะผูกเข้ากับสถานที่ เจ้าเริ่มสืบจากจุดนั้นก็ได้”

แล้วใบหน้านั้นก็หายเข้าไปในตัวแซมอีกครั้ง เด็กหนุ่มผมแดง อ้าปากพะงาบๆ ด้วยความตกใจ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เขามักจะสะดุ้งบ่อยๆ เวลาที่มีลมพัดถูกต้นแขน

เมื่อได้รับคำแนะนำจากเจ้าชายเอเรียล แม่จึงตัดสินใจตรวจสอบกล่องบรรจุความจริงอีกครั้ง

เด็กสาวค่อยๆ หยิบข้าวของออกมาสำรวจทีละชิ้นเพื่อหาร่องรอยที่จะเชื่อมต่อกับของและสถานที่ เธอลองซุกมิดสันแต่ไม่สามารถดึงออกมาได้ แซมต้องดิ้นสุดแรงเกิด มิดเล่มนั้นจึงยอมหลุดออกจากฝัก และพบว่ามีความราบรื่นตาลแห่งกรุงติดอยู่บนมิด

“อ๊ะ!” แซมหยิบจอกแก้วขึ้นมาอย่างเบา มือ เขามองลวดลายหมุนอย่างสนใจ แต่เมื่อพลิกก้นจอกดูก็เห็นตราประทับรูปคันชั่ง “ข้าเคยเห็นลวดลายนี้ขอรับ มันอยู่บนเชิงเทียนของนายทาสที่เคยแะมาซื้อน้ำ ทาสคนหนึ่งของเขาบอกข้าว่ามันเป็นตราของช่างฝีมือชาวมาเรก้า”

“มาเรก้า...” แม่รีทวนคำ

มาเรก้าคือเมืองเล็กๆ ที่ขึ้นชื่อเรื่องเครื่องแก้ว อยู่ห่างจากโอเอซิสของมาโปไปราวๆ สี่ถึงห้าวัน

“เป็นไปได้...เมืองนั้นถูกฝังอยู่ใต้ผืนทรายแค่ครั้งเดียว เพราะในอดีตมันเป็นหอคอยของนครลอยน้ำ”

ชื่อมาเรก้าเกิดจาก มาเร (สายน้ำ) การา (นคร) จึงแปลว่า นครแห่งสายน้ำ

“ทิศตะวันตกอีกแล้วนี่” แมรีมองแผ่นดินที่เต็มไปด้วยผืนทราย
แสงสีแดงยามรุ่งสางอาบไล่ไปทั่ว “เดี๋ยวนะ”

มือขานีเยนประคองสร้อยคอที่มีจี้ทองรูปจันทร์เสี้ยวขึ้นมามอง
ตรงกลางเป็นร่องลึกกรวกับเคยมีอะไรบางอย่างติดอยู่...

“นี่คงเป็นสร้อยที่เด็กชื่อเซวีมอบให้เจ้านั่น” แมรีทำเป็นลืมๆ
ไปเสียว่าอีกฝ่ายเป็นถึงเจ้าชาย แถมยังเป็นนักบวชชั้นรยัลคลาส

เมื่อพลิกดูด้านหลังจึงเห็นตราสัญลักษณ์รูปจันทร์เสี้ยวเล็กๆ
และกุหลาบประทับอยู่

“นี่เป็นสัญลักษณ์ของวิหาร...แปลว่าตอนนี้เรามีเบาะแสสองที่
คือวิหารกับแคว้นมารก้า”

เด็กสาวมีสีหน้าครุ่นคิด แต่เมื่อเห็นสีหน้าของแซม เธอก็ยิ้ม
บางๆ

“แบบนี้...ดีแน่แล้วหรือขอรับ” แซมแตะแขนของตัวเองซึ่งเมื่อครู่
เจ้าชายเอเรียลพุ่งออกมาอย่างหวาดๆ

“หรือเจ้าอยากจะจับวิญญาณดวงใหม่กันล่ะ”

แซมส่ายหัว

“ถ้าไม่อยากจับวิญญาณใหม่ การจะได้ครอบครองอำนาจของ
วิญญาณโดยสมบูรณ์ก็ต้องรวบรวมความทรงจำของเจ้าหมอนั่นให้ครบ
อยู่ดี”

“คือ...อาจจะเสียมารยาท” เด็กหนุ่มผมแดงมีสีหน้าลังเล “ที่ทำ
แบบนี้...ก็เพื่อตอบคำถามข้อหนึ่ง อย่างที่ท่านเคยบอกข้าหรือขอรับ”

ดวงตาสีน้ำเงินของแมรีเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่ใบหน้าจะ
กลับมาเยือกเย็นอีกครั้ง

“ถูกแล้ว”

เด็กสาวหยิบศิลาแห่งคำทำนายออกมาและโยนศิลาสีขาวขึ้น

พร้อมกันนั้นดวงอาทิตย์ค่อยๆ โผล่พ้นขอบฟ้า ยามเช้ามาเยือนทะเลทราย
อีกครั้งหนึ่ง

‘ศิลาเอ๋ย พวกข้าควรมุ่งสู่ทิศใด’

...เพื่อตามหาความทรงจำ

...เพื่อตอบคำถามที่ตัวข้าใคร่รู้

ศิลาชี้ไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ

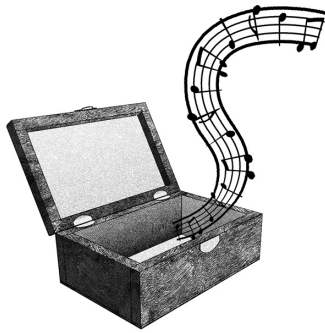
ในระหว่างที่แม่น้ำหันหลังกลับ จู่ๆ สัญลักษณ์สีแดงซึ่งลอยค้าง
อยู่กลางอากาศมาเป็นเวลานานก็พุ่งเข้าไปในร่างของแซม เด็กหนุ่ม
สะดุ้งเล็กน้อย แต่ดูเหมือนเจ้านายของเขาจะไม่สังเกตเห็น

เขาตะแอกตัวเอง รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเพลงและเสียงกระซิบ
ดังจากภายในร่างกาย

นี่...จะให้มังกรหลับไม่ได้นะ

บทเพลงก่อนที่ห้า - ช่วงต้น

เบาะแสในพื้นทราย

“มีแต่ทรายเนอะ น่าเบื่อจัง” - เอเรียล

“มีแต่เรื่องเล่าของเจ้านะ น่าเบื่อจัง” - แมรี่

แซมและแมรี่จึงเริ่มออกเดินทางเพื่อตามหาความทรงจำ
ที่เหลือของวิญญาณเจ้าชายแห่งปาสทราล

ระหว่างทางพวกเขาเจอพายุทรายเล็กๆ สองสามครั้ง อาศัยว่าง
ของศิยากำบังจึงสามารถรอดมาได้ แต่เนื้อตัวของทั้งสองก็เต็มไปด้วย
เม็ดทราย...

แมรี่แทบไม่พูดอะไรกับแซมเลย เธอเอาแต่เงียบบจนเด็กหนุ่มเป็น
ห่วง

ส่วนเจ้าชายเอเรียลก็ยังอยู่ในร่างของเขา

เด็กหนุ่มผมแดงพยายามปรับตัวให้คุ้นเคยกับการตื่นในเวลา กลางวันเช่นเดียวกับเจ้านายคนใหม่ และนอนหลับในช่วงเวลาสั้นๆ ยามรุ่งสาง

การเดินทางราบรื่นเสียจนน่าเบื่อ สองข้างทางมีเพียงผืนทราย กว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

จนกระทั่งย่างเข้าวันที่สาม...

“หว่า!...” แซมที่เคลิ้มหลับไปด้วยความอ่อนเพลียสะดุ้งตื่น เมื่อรู้สึกว่ากำลังล้มหงายหลัง

“คียา!”

ลำคอของคียาถูกบ่วงเชือกคล้องเอาไว้ มันดันและยกขาหน้าทั้งสองข้างขึ้นเผยให้เห็นถุงหน้าท้อง เจ้าลิมโปไปร้องเสียงแหลม พยายาม สะบัดให้หลุดจากพันธนาการ

ร่างของเด็กหนุ่มและเด็กสาวร่วงหล่นไปยังหลุมทรายที่รอรับอยู่ ด้านหลังราวกับจิ้งจอก

“ท่านแม่รี” แซมมีเงงไปหมด เขานึกออกแค่ความปลอดภัยของ เจ้านาย

“ฮ่าๆ ในที่สุดก็มีเหยื่อหลงมาเสียที”

โจรทะเลทราย...แซมใจหายวูบ หันมองแม่รีที่ค่อยๆ ยันตัวขึ้น อย่างเชื่องช้า

ใบหน้าที่ได้เต็มไปด้วยหนวดเคราเพิ่มชะงืดลงมาดูพวกเขาจาก ปากหลุม โจรทะเลทรายแสบๆยิ้ม

“โอ้ๆ เป็นเด็กหนุ่มสาวจิ้งหรือ กำลังทำอะไรกันอยู่ล่ะจ๊ะ หนีตาม กันรี”

ใบหน้าที่พันผ้าจันมองเห็นเพียงลูกตาของบรรดาลูกสมุนโจร

พากันยื่นเข้ามาในหลุม พวกเขาส่งเสียงหัวเราะ

“กลบเลยไหมขอรับท่านหัวหน้า”

“ยังก่อน ข้าอยากได้เด็กผู้หญิงนะ”

เด็กหนุ่มได้ยินจึงก้าวมาอยู่ด้านหน้า สองแขนสั่นเทาทางออก

“อย่าเข้ามานะ! ข้าไม่ยอมให้ใครทำร้ายท่านแม่หรือ”

“ข้ายังสิ้นเป็นลูกนกแท้ๆ นะเจ้าหนู ยังไม่ทันเป็นหนุ่ม ริจะทำเท
อวดสาวนั่นรี” หัวหน้าโกรธหัวเราะ

แซมไม่ใส่ใจเสียงหัวเราะหรือคำสบประมาท ดวงตาสีอำพัน
ของเขาจ้องมองเหล่าโจรโดยไม่หลบสายตา

“ท่านแม่ รีบหนีไปเถอะขอรับ ไม่ต้องห่วงข้านะขอรับ”

แต่เด็กสาวในเสื้อคลุมสีกรมท่ายังยืนนิ่งไม่ไหวติง

“ท่านแม่!”

แซมร้องเรียกเจ้านายของเขาอีกครั้ง เชือกเส้นหนึ่งไถลงมาใน
หลุมทราย เด็กสาวขมื่อขึ้นสูง ทรายในหลุมค่อยๆ ดันตัวขึ้นเป็นเส้า
ขนาดใหญ่จนร่างของแม่และแซมลอยสูงเหนือกลุ่มโจรชะตาขาด

“ข้าเบื่อทรายเต็มทนแล้ว” แม่รี้อย่ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบตาม
นิสัย แต่ยิ่งพูด เสียงของเธอก็ยิ่งเย็นเยียบชวนขนหัวลุก “พวกเจ้าก็ยัง
จับข้าลงไปหลุมที่มีแต่ทรายอีก”

มือของเด็กสาวค่อยๆ ลดระดับลง เช่นเดียวกับสีเลือดบนใบหน้า
ของเหล่าโจรที่ลดหายกลายเป็นใบหน้าซีดขาวราวกับกระดาษ คลื่น
ทรายกระแทกใส่ร่างของพวกเขาทันที บรรดาสมุนโจรร้องระงมเมื่อถูก
ทรายปริมาณมากโจมตี

เมื่อเส้าทรายลดระดับจนเสมอฟัน สิ่งแรกที่แซมทำคือวิ่งไปหา
ลิ้มไปโบ้ที่ถูกจับขังด้วยเชือกที่มองไม่เห็น

“คียา!”

แม้ไม่แม้แต่จะหันไปมอง เด็กสาวสะบัดมือครั้งเดียว คมมีดที่ทำจากทรายก็ติดเชือกกล่องหนที่พวกโจรทะเลทรายใช้ในการวางกับดักขาดสะบั้น แต่ทันใดนั้นก็เกิดหลุมใหม่บนผืนทราย มีอะไรบางอย่างพุ่งขึ้นมา

“เหวอ!” แคมดิงบังเหียนของคียาไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว

สิ่งที่โผล่ขึ้นมาคือสัตว์ตัวจิ๋วรูปร่างคล้ายแมลง มีสีกลิ่นกับผืนทรายที่ส่วนท้องของมันมีตราสลักผู้วายชนม์ วิญญาณแห่งแมลงร้องอย่างโกรธเคือง “มูมมูมู”

“จัดการนางเลย! มูโย” หัวหน้าโจรตะโกนด้วยน้ำเสียงลึกลับ

ดวงตากลมๆ ที่ประกอบไปด้วยตาเล็กๆ รวมกันนับร้อยจ้องมองแมรี ซึ่งก็มองตอบด้วยสายตาเย็นชา...

จ้องมอง...

จ้องมอง...

แมลงตัวจ้อยมองเด็กสาวในเสื้อคลุมสีน้ำเงินสลับกับหัวหน้าโจรหนวดครีมนี่ที่ตะโกนสั่ง

“โจมตีเร็วเซ!”

แล้ววิญญาณแห่งแมลงก็ตัดสินใจหันหลัง วิ่งกลับเข้าร่องของเจ้านาย...

“เฮ้ย!” หัวหน้าโจรร้องด้วยความตกตะลึง “มูโย ออกมาเดี๋ยวนี้ละ เจ้าวิญญาณโง่!”

แมรีกำมือ อักขรฐน ‘ฮากัลลอร์’ ฐนแห่งภัยพิบัติและอุปสรรคที่ปรากฏบนฝ่ามือค่อยๆ จางหายไป

การจะต่อกรกับวิญญาณได้ นอกจากใช้วิญญาณด้วยกันแล้ว ก็แค่การโจมตีด้วยเวทฐนเท่านั้น

“เจ้ารู้อะไรไหม” แมรีเอ่ยเสียงเย็น “การได้รับความคุ้มครองจาก

วิญญาณ หมายถึงการเชื่อมโยงกันของผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่าย นั่น
หมายถึงหากวิญญาณสูญสลาย เจ้าก็จะได้รับบาดเจ็บไปด้วย”

ใบหน้าของหัวหน้าโจรสลัดเสียชีวิตยิ่งกว่ากระดาศ เขาเอ่ยลละล่ำลลัก
จนลิ้นแทบพันกันว่า

“ทะ...ท่านหญิง! ะ...ไว้ชีวิตพวกข้าเถอะขอรับ!”

จาก แม่หนู ถูกเปลี่ยนเป็น ท่านหญิง โดยฉับพลัน
แม้ยืมเย็นๆ

“ขอร้องลละขอรับ อยากได้อะไรข้าจะให้ท่านหมด แต่ละเว้น
พวกเราเถอะขอรับ ข้ายังมีเมียสาม ลูกสิบสอง ลูกน้องห้าสิบสี่...” ที่
เหลือเป็นการบรรยายสารพัดสิ่งมีชีวิตนับตั้งแต่แม่ม่าย ยันแม่แพะที่
เลี้ยงไว้ “...ที่ต้องดูแลรับผิดชอบนะขอรับ”

ลูกน้องที่สวมผ้าคลุมปิดหน้าปิดตามิดชิดพากันมองหัวหน้าของตน
ด้วยความทึ่ง

“นี่ท่านจำเข้าไปได้อย่างไรหมดนะขอรับ”

“นี่แหละความสามารถข้า...แหม่ม! เพราะฉะนั้น ละเว้นข้าเพื่อเมีย
สาม ลูกสิบสอง ลูกน้องห้า...”

แมร์ยกมือห้ามไว้ก่อนที่จะบรรยายไปถึงแม่ไก่สามตัว ลูกเจี๊ยบ
เก้าตัว และแม่แพะอีกห้าตัว

“พอที!”

หัวหน้าโจรสลัดปากฉับอย่างรู้งาน

เด็กสาวสะบัดนิ้ว แล้วร่างของโจรสลัดทุกคนก็ถูกดันให้ลอยขึ้นจาก
พื้นทรายที่ถมทับอยู่ ก่อนจะกระแทกพื้นจนฝุ่นทรายคละคลุ้ง

“พวกเจ้าไปซะ”

แต่หัวหน้าโจรสลัดที่นิ่งอึ้งไปครู่หนึ่งกลับรีบออกปากเชื้อเชิญ “ทางโน้น
มีโอเอซิสของพวกข้าขอรับ คุณหนู! ได้โปรดให้พวกข้าได้เลี้ยงขอมา

ท่านเถอะ...มีน้ำให้อาบด้วยนะขอรับ”

อาบน้ำ...เดิมทีแม้จะปฏิเสธ แต่เธอก็เป็นเด็กผู้หึงคนหนึ่ง การเดินทางร่อนเร่ในทะเลทรายที่ไม่สามารถหาน้ำอาบได้ทำให้ชาว ตะวันออกซึ่งคุ้นกับการอาบนํ้าทุกวันรู้สึกอึดอัด

“นำเข้าไป...อย่าคิดตลกดิกละ”

เหล่าสมุนโจรผู้รักชีวิตพากันเดินเรียงเป็นแถวอย่างพิถีพิถัน แล้วพวกเขาก็เดินทางไปยังโอเอซิสของเหล่าโจร

“ข้าบอกแล้วว่าวันนี้ดวงเจ้าไม่ดี อย่าออกไปปล้นๆ ก็ไม่เชื่อ”

สิ่งแรกที่พวกแมรีได้เห็นเมื่อย่างเท้าเข้ามาในโอเอซิสของกลุ่มโจร คือหญิงสาวในชุดสีสดประดับด้วยดวงดาวสีทองสดใสกำลังเท้าสะเอว ขึ้นหน้าที่เต็มไปด้วยเคราครั้นของหัวหน้าโจร

“ที่รักจะ คือว่า...”

“ไม่ต้องมา ‘ที่รักจะ’ กับข้า!” หญิงสาวแหว นางตัวดียวตา มองแซมและแมรี...ดวงตาสีน้ำตาลไหม้หยดจ้องเด็กสาวเป็นพิเศษ จากนั้นนางก็กำหมัดเสยคางหัวหน้าโจรผู้เป็นสามีเต็มแรงและแผดเสียง

“อีตาโง่! เจ้าปล้นใครไม่ปล้น ดวงก็ตกอยู่แล้ว ยังจะปล้นนักเวท ขึ้นมาสเตอร์คลาส เอาตาไปไว้ที่ไหนกันยะ!”

“กะ...ก็ข้าไม่...โง้ย!” คนกำลังจะอ้าปากเถียงโดนเสยคางอีกรอบ

เมื่อลงมือจนหน้าใจแล้ว หญิงสาวจึงหันมามองแมรีและแซม ริมฝีปากที่แต่งแต้มสีแดงเข้มคลี่ยิ้มชวนมอง

“ข้าชื่อเมลิซา...เป็นนายหญิงใหญ่ของที่นี่ ขอภัยที่สามีข้า เสียมารยาทต่อพวกท่าน เขามั่นพวกไม่มีสมอง (หัวหน้าโจรโดนรองเท้า ส้นแหลมกระแทกเข้าที่เท้า) ไม่รู้จักดูให้ดีก่อนปล้น (โดนถีบซ้ำที่หน้าแข้ง) ข้าต้องขอภัยด้วย”

แถมเหลือบมองหัวหน้าใจที่ตอนนี้น้ำตาเล็ดด้วยความเห็นอกเห็นใจ

“เชิญตามเข้ามาทางนี้” ว่าแล้วนางก็หมุนตัวพร้อมตบมือ “สาวๆ ออกมาต้อนรับแขกของเราหน่อย”

ก่อนเดินตามนายหญิงใหญ่แห่งกลุ่มโจรทะเลทรายไป แมรีจึงใจหยุดกระซิบหัวหน้าใจด้วยเสียงดังพอให้บรรดาลูกน้องตัวประกอบรอบๆ ได้ยินไปด้วย

“อันที่จริงเจ้าไม่ต้องเป็นห่วงเมียสาม ลูกสิบสอง แล้วก็จะไรที่เหลือนั่นก็ได้มั้ง...”

เหล่าลูกน้องของฝ่ายนั้นพากันร้อง “อืมมม!” ในลำคอ
...ก็ใครใช้ให้ท่านหัวหน้าเป็นชนเผ่าเกรงใจภรรยาละ

หลังจากได้อาบน้ำ แมรีก็รู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย เด็กสาวนั่งลงข้างแซมที่กำลังแปร่งขนให้เคีย เด็กหนุ่มเองก็ได้อาบน้ำเช่นเดียวกัน ใบหน้าที่เคยมอมแมมจึงดูสดใส

สถานที่แห่งนี้ใช้ศิลาพญาวารีจำลองที่มีคุณภาพค่อนข้างดี แมรีทดลองอ่านค่าขององค์ประกอบเวทมนตร์จากน้ำก่อนลงไปชำระล้างร่างกายแล้ว ถึงกระนั้นน้ำพวกนี้ก็ยังไม่สามารถใช้บริโภคได้

นายหญิงใหญ่แห่งกลุ่มโจรต้อนรับพวกเขาเป็นอย่างดี มีการจัดงานเลี้ยงรอบกองไฟ เด็กสาวเด่นระบำแสดงความขอบคุณต่อรูปเคารพองค์จันทราเทวีซึ่งถูกสลักหยาบๆ จากศิลา

แมรีกวาดตาไปรอบๆ อย่างพิจารณา และเห็นว่าแม้สมาชิกในกลุ่มโจรจะมีรูปร่างผอมบาง แต่พวกเขาก็อยู่ในวัยหนุ่มสาวทั้งสิ้น

กลิ่นหอมอ่อนๆ ลอยแตะจมูก ก่อนที่นายหญิงใหญ่จะหลุดตัวลงนั่งข้างๆ

“ไม่ทราบว่าการต้อนรับของเราถูกใจไหม ท่านผู้มาเยือน”

“ขอบคุณท่านมากค่ะ” อย่างน้อยเธอก็ได้อาบน้ำเสียที่

“ไม่เป็นไร นี่เป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้ว”

แมรียิ้มน้อยๆ ให้ฝ่ายนั้น เธอนึกขึ้นชมหญิงสาวที่แสดงบท
เจ้าบ้านแสนดีได้อย่างเป็นธรรมชาติต่อหน้า ‘เหยื่อ’ ที่สมควรถูกปล้น

นางรำหมุนตัวสะบัดผ้าผืนน้อย เสียงกระดิ่งที่ข้อมเท้าดังกรังกรัง
สอดคล้องกับจังหวะเครื่องตีที่ทำจากกระดูกสัตว์

ใจกลุ่มนี้นับว่าร้ายวายน้อยเมื่อดูจากคุณภาพของอาหารและ
น้ำดื่ม รวมถึงเสื้อผ้าที่สวมใส่ บางชิ้นแมรีจำได้วางๆ ว่าเป็นชุดที่มีเพียง
สตรีชั้นสูงของมาตุภูมิเท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์สวมใส่ หนึ่งในนั้นก็คื
อภรณ์บางเบาบนร่างของหญิงสาวข้างกายเธอ

นายหญิงใหญ่แห่งวังใจตบมือครั้งหนึ่ง หญิงรับใช้ด้านข้าง
ขยับกายเข้ามาพร้อมโห่สุราหมักที่มีกลิ่นหอมเย็นๆ แล้วรินให้ทั้ง
เจ้าของสถานที่และแขกผู้มาเยือน

“ว่าแต่ เหตุใดเด็กสาวเช่นท่านจึงเดินทางข้ามทะเลทรายมาเช่นนี้”
นายหญิงใหญ่เอ่ยถาม

แมรีมองจอกสุราแต่ไม่แตะต้องมัน ถึงจะรู้ว่าใจพวกนี้สู้เธอไม่ได้
แต่อย่างไรเสีย ไม่ประมาทย่อมดีกว่า

“ข้ามาตามหาบางสิ่ง”

“ในดินแดนที่กำลังจะตายเช่นนี้นะหรือ”

ดวงตาสีน้ำเงินของเด็กสาวมองผู้พูดด้วยความประหลาดใจ
เล็กน้อย หญิงสาวผู้งดงามเอยด้วยน้ำเสียงยั่วเย้า ปลายนิ้วที่แต่งแต้ม
เล็บด้วยสีแดงสดกรีดไปเบื้องหน้า

“ท่านไม่เห็นหรือ...ที่นี้ไม่มีอนาคตแล้ว”

เหล่าสมุนใจที่ยังปิดหน้าปิดตาส่งเสียงโห่ร้องเมื่อนางระบำ

เหลือเพียงผ้าไม้ที่ขึ้นคาดทับเอวและหน้าอก หัวหน้าโจรที่หน้าตาบูดโปน เพราะโดนภรรยาตอ่ไปหลายหมัดหัวเราะเสียงดังกึกก้อง

“พวกเราใช้ชีวิตอยู่มาจนถึงทุกวันนี้ด้วยการปล้นชิง...” นางเจ็ดคอขึ้น น้ำเสียงยามเอ่ยต่อแปร่งเล็กน้อย “ท่านเป็นคนฉลาด คงสังเกตแล้วว่า ที่นี้ไม่มีคนชรา”

“พวกท่านคงต้องการแค่คนที่สามารถทำงานได้” เด็กสาวตั้งข้อสังเกตด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ

หญิงสาวยิ้มขึ้น ดวงตากลมโตจ้องมองแม่

“ถูกแล้ว คนที่นี้หากไม่มีประโยชน์แล้ว ก็สมควรจบชีวิตตัวเองเสีย” นางมองสามีที่หัวเราะว่า “เขาเอง...ก็คงอีกไม่นาน แต่ข้าต้องรอจนกว่าบุตรชายจะเติบโตเข้มแข็งกว่านี้”

สายตาของนางจับจ้องที่เด็กหนุ่มวัยไล่เลี่ยกับแซมซึ่งนั่งพูดคุยในหมู่คนรุ่นราวคราวเดียวกัน ข้างกายเขามีวิญญาณกระตือรือร้นจนสงบเสงี่ยม แม่รีสังเกตว่ามันเป็นวิญญาณระดับสูงที่มีสีสันเข้มข้น

“เขาจะเป็นผู้นำคนต่อไป...และเช่นเดียวพ่อของเขา ไม่มีอนาคต มีเพียงดินแดนที่กำลังจะตายผืนนี้ส่งต่อให้ลูกของเขา หลานของเขา...หรือไม่ ทุกสิ่งทุกอย่างก็อาจจบลงที่เขา”

แม่รีเบือนสายตากลับมายังหญิงสาวข้างกาย นางยิ้มน้อยๆ ด้วยสีหน้าชื่นชม ก่อนจะเปลี่ยนกลับเป็นนายหญิงใหญ่แห่งรังโจรเช่นเดิม ดวงตาคู่นั้นฉาบด้วยความเยือกเย็นและโหดร้าย

“บางครั้งข้าก็นึกอยากฆ่าพวกเขาเสียให้หมด” เสียงของนางเหยิ่มเกรียม “จะได้ไม่ต้องเผชิญกับอนาคตที่ไม่รู้ว่าจะมีหรือเปล่าเสียด้วยซ้ำ”

“ถึงอย่างนั้น พวกท่านก็ยังมียี่...อีก! ปัจจุบันนี้ขอรับ”

เสียงหนึ่งดังขึ้น ทั้งสองต่างหันไปยังต้นเสียงทันที และเห็นแซมที่

ดูเหมือนจะลองจิบเหล้าไปบ้าง ใบหน้าของเขาแดงก่ำ ดวงตาเลื่อนลอย เขากำลังพยายามซ่อนตัวลึบไปใ้ยีนสองขา...

เจ้าคออ่อน แมรีคิดกลางกลอกตาแล้วถอนหายใจ ขณะที่ นายหญิงใหญ่หัวเราะคิกคัก

“นั่นสินะ ปัจจุบันนี้หรือ ฮีๆ ไม่เลวเลยทีเดียว...คนของท่าน” นางจ้องมองแมรีคล้ายจะค้นหาความสัมพันธ์เบื้องต้นของเด็กหนุ่มสาวทั้งคู่ ทว่าดวงตาสีน้ำเงินของเด็กสาวชาวตะวันตกนั้นราวกับบ่อน้ำใ้ร้ก้น ยากจะหยั่งความรู้สึกที่ซ่อนอยู่

แม้ภายนอกเด็กสาวจะแสดงอารมณ์ต่างๆ ไป เช่น รำคาญใจ ประหลาดใจ หรือยินดี ทว่าดวงตาคู่นั้นกลับให้ความรู้สึกประหลาดนัก ...นายหญิงใหญ่เลียริมฝีปาก พยายามนึกหาคำพูดที่เหมาะสม

“มีอะไรที่ข้าพอช่วยพวกท่านได้บ้างไหม” นายหญิงใหญ่เอ่ยถาม ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล

แมรียิ้ม นายหญิงใหญ่รู้สึกได้ว่าเหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นที่หลังคอยรอยยิ้มเช่นนี้ทำให้นางขนลุก

บางที นี่อาจเป็นใบหน้าที่แท้จริงของเด็กสาวเบื่องหน้า

“ท่านพอทราบไหมว่าแถวนี้มีวิหารโบราณอยู่ที่ไหนบ้างคะ”

“วิหารรี?” นายหญิงใหญ่ทวนคำด้วยความประหลาดใจ

หลังการล่มสลายของแคว้นเล็กๆ และกำเนิดมาทรุชก้า แคว้นเดียวของดินแดนตะวันตก สิ่งก่อสร้างก็ส่วนใหญ่ถูกกลบฝังในผืนทราย ทำให้ยากจะระบุตำแหน่งแน่ชัด

“เดี๋ยวก่อนนะ” นางครุ่นคิด

“เจ้าไปเอาแผนที่ในห้องของข้ามา” นางหันไปสั่งสาวใช้ทางด้านหลัง

สาวใช้ผู้นั้นกลับมาพร้อมกล่องไม้ยาว ภายในมีแผ่นแผนที่ซึ่งเก่า

จนขอบกระดาดกลายเป็นสีเหลือง นายหญิงใหญ่กรีดนิ้วทางมันออก
ต่อหน้าแม่รี ปลายเล็บสีแดงชี้ลงบนภาพแอ่งน้ำบนแผนที่

“นี่คือที่ที่เราอยู่ในตอนนี้”

แม่รีกวาดสายตาไปรอบๆ เพื่อหาสัญลักษณ์จันทรครีวงเสี้ยวที่
แสดงถึงศาสนสถาน แล้วเธอก็พบวิหารสองสามแห่งอยู่ห่างจาก
โอเอซิสไปไม่กี่ไมล์ เด็กสาวพยายามนึกหาเบาะแสอื่น...

“นายหญิง ตราวงนี้แปลว่าอะไรหรือคะ” แม่รีชี้ไปยังตราเล็กๆ
ที่ปรากฏอยู่ข้างสัญลักษณ์วิหาร

“ไหนๆ อ้อ! มันคือตราราชวงศ์ที่เป็นเจ้าของวิหารนะ” นายหญิง
ใหญ่อธิบาย “สมัยก่อนมีการตั้งวิหารในอาณาเขตของแคว้นพันธมิตร
...แล้วแต่จะตกลงกันละนะ ถือเป็นไมตรีทางการทูต อะไรทำนองนี้ละ”

หญิงสาวกระดกจอกสุราในมือ

“แต่ที่สำคัญคือตัวประกันมากกว่า ส่วนใหญ่เข้าชายหรือเจ้าหญิง
ที่มีความสำคัญไม่มากเท่าไรจะถูกส่งไปประจำที่วิหารพวกนี้เพื่อเป็น
หลักประกันให้แคว้นนั้นๆ ว่าจะไม่มีการโจมตีนะ”

แม่รีมองหาตราสัญลักษณ์ของปาสทาลทันที และพบวิหารซึ่ง
ตั้งอยู่ในอาณาเขตของแคว้นทริซ...แคว้นในอดีตที่ล่มสลายไปพร้อมกับ
ผีนทราญ และอยู่ห่างจากโอเอซิสแห่งนี้ไม่มากนัก

“ที่นี่แหละ” เด็กสาวค่อยๆ ย่นกายขึ้น “แซม คียา ลูกขึ้น! เรา
จะไปกันแล้ว”

“ขออภัย...อีก อ๊ะ! ท่านแม่รี โลกมันเบ๊ยวนะขอรับ อันตะรายย”
แซมผุดลุกขึ้นทันที เขาเดินเซซัดเซไปมาจนสุดท้ายแม่รีต้องสั่งให้
คียาจับที่หลังคอเสื้อของเด็กหนุ่มแล้วโยนขึ้นไปบนหลัง

“ทำไมรีบไปละ ไม่ค้ำงที่นี้สักคืนหรือ” นายหญิงใหญ่อุทานด้วย
ความตกใจ

แมรี่ยิ้มน้อยๆ

“ขอบคุณสำหรับความกรุณาค่ะ แต่ข้าคิดว่ารังใจคงไม่ใช่ที่ที่เหมาะสมจะพักแรมเท่าไรนัก”

ดวงตาของนางโจรวาโรจน์ขึ้นมามือบหนึ่ง ใบหน้าอันงดงามยังประดับด้วยรอยยิ้มในตอนที่โบกมือให้สัญญา

“คุณหนู คิดจะกลับก็กลับไปง่ายๆ เลยจ้ะหรือ” นางเอ๋อถามเสียงนุ่มนวล

แมรี่มองนิ่งๆ บุตรชายของนางโจรลุกขึ้น วิญญาณกระตือรือร้นของเขาทำท่าทำฮึดอัดและพ่นลมหายใจออกมาเป็นเปลวเพลิง บรรดาสมุนโจรที่เมื่อครู่ยังร้องรำทำเพลงต่างถือนำธนู แม้แต่หญิงรับใช้ที่หยิบแผนที่มาให้เมื่อครู่ยังถือนำธนูด้วยดีใจ ดวงตาของพวกเขาทอประกายในความมืด

“จริงอยู่ว่าท่านเป็นนักเวทชั้นมาสเตอร์คลาส แต่คนมากถึงขนาดนี้ ไม่มีทางรับมือได้หมดหรอก” นายหญิงแห่งรังโจรหัวเราะ

“เจ้าเน่ใจหรือ” แมรี่เอ๋อเนิบๆ สรรพนามที่ค่อนข้างให้เกียรติเปลี่ยนไปทันที

วิญญาณกระตือรือร้นเปล่งเสียงร้องโหยหวน จากนั้นวิญญาณทุกตนก็กลายสภาพ วิญญาณแห่งแมลงของหัวหน้าโจรขยายร่างกลายเป็นแมลงยักษ์ที่มีปีกโปร่งใส หัวหน้าโจรหัวเราะฮาๆ

“เป็นยังไงล่ะ! วิญญาณของลูกชายสุดที่รักของข้าล่ะ นอกจากจะมีพลังทำลายล้างมหาศาลแล้ว ยังสามารถเพิ่มพลังให้แก่วิญญาณคนอื่นๆ ได้ด้วย ะอู๋!”

นางโจรส่งสายตาเขี้ยวปิดให้ผู้เป็นสามี ก่อนจะหันกลับมาหาแมรี่อีกครั้ง

“ก็อย่างที่สามีจอมพุดมากของข้าบอกนั่นแหละ ต่อให้เจ้าใช้รูน

แห่งภัยพิบัติ...คิดว่าจะใช้ได้สักกี่ครั้งกันเชียรว”

แน่นอนว่าข้อจำกัดของแม่รู้คือห้าครั้ง แต่วิญญาณที่ลืมนอยู่มีไม่ต่ำกว่าสิบตน เด็กสาวกัดฟันกรอด...นี่เป็นความผิดพลาดของเธอเองที่ไม่ระมัดระวังตัวกว่านี้

“เอาละ...เลิกดิ้นรนแล้วยอมตายที่นี่เสียเถอะ ข้าสัญญาว่าจะสร้างหลุมศพสวยงามที่สุดให้เจ้า”

“อย่าดีกว่านะขอรับ”

ทุกคนหันไปทางต้นเสียง เด็กหนุ่มซึ่งดูเหมือนเมามายเมื่อครู่มองพวกเขาด้วยดวงตากระจางชัด และถ้อยหาลดหนึ่งไว้ในมือ เขมไม่ได้ยิ้ม ใบหน้าของเขาจริงจังเสียจนแม่ริยงนึกประหลาดใจ

“เจ้าไม่ได้เมา” นางโจรเอ่ย “เด็กร้ายกาจ”

เหล่าลูกสมุนของนางพากันหันด้ามมาทางเขม แม้แต่วิญญาณคุ้มครองของพวกเขาก็ยังหันมามองเด็กหนุ่มด้วยสายตาดูร้าย แต่เขายังรักษาสีหน้าเยือกเย็นไว้ได้

“ก็ว่าอยู่ ชาวตะวันตกที่ดื่มสุราแทนน้ำไม่น่าจะเมามายขนาดนั้น...เพราะรูปลักษณ์หลอกตาแท้ๆ”

เขมไม่ตอบ สำหรับเขาซึ่งเป็นทาสของมาโป ถึงจะอาศัยอยู่ในโอเอซิสที่มีการค้าขายน้ำเป็นหลัก แต่น้ำคือสินค้า มิใช่ของที่ทาสจะดื่มกินได้ตามอำเภอใจ ตั้งแต่ยังเล็ก เขมก็ดื่มเครื่องดื่มมึนเมาซึ่งสกัดจากศิลาเมามายที่เขาได้ทั่วไปต่างน้ำ ดังนั้นต่อให้ดื่มสุราทั้งหมดในรังโจรนี้ เด็กหนุ่มก็ไม่คิดว่าตนจะเมาจนขาดสติหรอก

“แล้วยังไง คิดว่าจะมีอะไรบีบให้ข้าปล่อยพวกเจ้าได้หรือไงกัน”

เด็กหนุ่มผงแดงเดาะขวิดดาในมือ

“นั่นคือ ‘วารีวินาศ’ วินาทีที่ข้าเปิดขวดออก มันจะพุ่งกระจายครอบคลุมบริเวณนี้ทั้งหมด ท่านกล้าดาบลัทธิใหม่ล่ะขอรับ”

เกิดเสียงฮือฮาขึ้นมาทันทีที่ชื่อของ ‘วารวินาศ’ หลุดออกจากปากของแซม มันคือคำที่ใช้เรียกขานยาจากเวทมนตร์โบราณ หากแพร่กระจายไปสู่ที่ใด น้ำที่ได้จากศิลาพยุหวาริในพื้นที่นั้นจะกลายเป็นยาพิษ ไม่อาจใช้ดื่มกินได้อีกต่อไป

“จะ...เจ้า ทำไมเจ้าถึงมีมันได้...ไม่สิ เจ้ากำลังหลอกพวกข้าอยู่ใช่ไหม” นางโจรยิ้มเยาะ

“ท่านไม่เชื่อก็ตามใจ” แซมเอ่ย พร้อมชี้ไปยังกระโຈມคู่ที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล “น้ำของท่านซ่อนอยู่ในนั้น ท่านคงคิดว่าการพรางตาในกระโຈມธรรมดาจะช่วยปกป้องน้ำของท่านได้ แต่กลบกลืนของน้ำที่เกิดจากพยุหวาริไม่ได้หรอก”

น้ำที่มาจากพยุหวาริของมาโปนั้นจะมีกลิ่นหอมอ่อนๆ เป็นเอกลักษณ์ แซมพูดเช่นนี้ก็เพื่อยืนยันว่า วารวินาศ ซึ่งเป็นตัวยาก็มีเฉพาะในหมู่ผู้ค่าน้ำรายใหญ่และนิยมใช้ตัดกำลังคู่แข่งของเขาเป็นของจริง

แผ่นอกของนายหญิงผู้ดงามสะท้อนขึ้นลง รู้ดีว่าหากเด็กหนุ่มใช้วารวินาศ นางและพี่น้องทั้งหมดจะต้องอพยพออกจากโอเอซิสแห่งนี้ไปเร็วก่อนไม่รู้ชะตากรรมโดยปราศจากน้ำ หากเลวร้ายกว่านั้น ร่างของพวกนางทุกคนจะเจือด้วยตัวยาสัมผัส ไม่ว่าไปที่ใด น้ำจะกลายเป็นพิษ...ซ้ำร้ายฤทธิ์ของวารวินาศยังสามารถคงอยู่ได้เป็นสิบๆ ปี

และจุดจบของพวกนางคือการสังหารตัวเองแบบไม่ต้องสงสัย

ร่างของนางโจรสิ้นสะท้าน

ดวงตาใสกระจ่างราวกับบ่อน้ำใ้ก้นของเด็กหนุ่มผู้นั้น แม้ผ่านไปอีกหลายสิบปี นางก็ยังคงจดจำได้ไม่รู้เลือน

ก่อนจากกัน นางโจรที่ถูกมัดติดอยู่กับเสาคลีอี้มดงาม

“ข้าว่าแล้วว่าท่านต้องไม่ใช่เหยื่อของเรา”

ดวงตาสีน้ำตาลไหม้มองตามพวกเขาไปจนลับร่างของเด็กหนุ่ม
และเด็กสาว

หลังจากแม่รีและแซมจากไป ไม่นานนัก เชือกเวทมนตร์ที่รัดร่าง
ของพวกนางก็คลายออก เหล่าโจรที่เสียเหยื่อไปแถมยังถูกจับมัดแทนที่
จะสลัด กลับเลี้ยงฉลองต่อราวกกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

การปล้นใช้ว่าต้องสำเร็จทุกครั้งนี้นา

ขอแค่ไม่ตายก็พอแล้ว...

นางโจรเอนกายลง ดวงตาคู้งามหลับพรึ่ม หัวหน้าโจรที่เห็นผู้มา
เยือนจากไปแล้วค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้ภรรยา เมื่อเห็นนางไม่ได้ตะเพิด เขา
จึงนั่งลงเคียงข้าง ลูกสมุนคนหนึ่งที่เคยถนัดร้องรำทำเพลงโดยเฉพาะ
เวลาเมาเริ่มร้องลำน้า

ครั้งหนึ่งยังมี กวีกล่าวถึง...

เหล่าโจรพากันเงียบและหยุดฟัง บทเพลงไหลเรื่อยไปตามเนื้อร้อง
จนถึงท่อนหนึ่ง นายหญิงใหญ่จึงลืมตาโพล่ง

“เมื่อก็เจ้าพูดว่าอะไรนะ”

ทุกคนเงียบ เสียงเพลงหยุดไป สายตาทั้งหมดพุ่งมาที่หัวหน้าใหญ่
ที่เพิ่งพูดกับภรรยาคงรองว่าคินนี้ขอนี้ไปนอนที่กระโจมของนาง หัวหน้า
โจรหมวดเพิ่มสะดุ้งโหยง ปฏิเสธทันควัน

“ข้าเปล่าพูดนะจ๊ะ ทุนหัว”

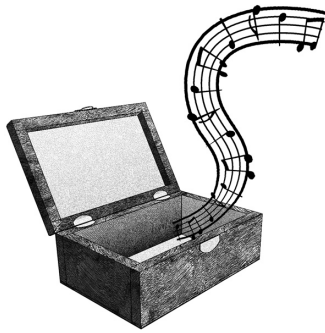
“ไม่ใช่เจ้า! เจ้าจะไปนอนกระโจมของใครก็ช่างปะไร ที่ข้าสนใจ
คือเพลงท่อนเมื่อครู่ต่างหาก” นายหญิงใหญ่เอ่ยด้วยความรำคาญใจ
สมุนโจรที่ร้องเพลงเมื่อครู่มองซ้ายมองขวาเล็กล็ก

“อะ...ข้าร้องว่า... ‘ดุจก้อนศิลา ดุจภูผาอันเย็นเยียบ มั่นคง’
ขอรับ”

ใช่แล้ว...นายหญิงใหญ่ยิ้ม ในที่สุดนางก็นึกออกว่าเด็กสาว
เมื่อครูให้ความรู้สึกเหมือนอะไร
ใช่แล้ว...ดุก่อนศิลา

บทเพลงก่อนที่ห้า - ช่วงท้าย

บทวิหารกลางพันทราย

“ใช้คำว่า ‘ใน’ ผืนทรายก็ได้นะ” - แม่รี

แสงอาทิตย์สาดส่องบนผืนทรายที่ถูกโอบล้อมด้วยแนว
หินผา...

แม่รีอาศัยทิศทางที่จดจำได้จากแผนที่เดินทางมาถึงบริเวณที่น่าจะเป็นวิหารเก่าที่แคว้นปาสทราลสร้างไว้ในอาณาเขตของแคว้นอื่น ตลอดทางมีซากปรักหักพังของเมืองร้างที่ถูกฝังอยู่ใต้ผืนทรายอยู่ประปราย แสดงให้เห็นว่าในอดีตเคยมีเมืองหรือหมู่บ้านอยู่บริเวณนี้ เด็กสาวจึงมั่นใจว่ามาถูกทิศ

“เดี๋ยวก่อนขอรับ” แซมเอ่ยเบาๆ พลังตบสะโพกของคียาเป็นสัญญาณให้หยุด

“มีอะไร”

เด็กหนุ่มแตะนิ้วที่ริมฝีปาก สายตาของเขาจับจ้องกองหินซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มาก แล้วค่อยๆ ล้วงเข้าไปในอกเสื้อ หยิบลูกบอลออกมาลูกหนึ่ง เขาบีบมันแน่น ก่อนจะขว้างไปทางด้านขวาสุดแรงเกิด

บอลยางที่กระเด็นกระดอนไปขยายขนาดใหญ่ขึ้น และส่งเสียงร้องเล็กแหลมเสียดจนแม้กับคียาตกใจ โชคดีที่แซมตบสะโพกของมันเป็นการย้ำให้อยู่นิ่งๆ บอลยักษ์กระเด็นกระดอนไปด้านหน้าไม่หยุด

แม้รีนก็แปลกใจในการกระทำของแซม จนกระทั่งกองหินที่เรียงรายอยู่ด้านหน้าเกิดขยับเขยื้อน ไม่นานนัก สิ่งมีชีวิตที่มีรูปร่างคล้ายเต่ายักษ์แต่มีกระดองเป็นก้อนหินขนาดใหญ่นับสิบตัวก็เดินอู้อ้ายไล่กวอดลูกบอลไปอย่างเงียบเชียบผิดกับขนาดของร่างกาย ตะกุกตะกักตามหลัง

จวบจนร่างของเต่าหินลับสายตาไปแล้ว แซมจึงพ่นลมอย่างโล่งอก

“นั่นคือลาปาสxorบ” เด็กหนุ่มผมแดงอธิบาย

ลาปาส คือเต่าที่ชอบอำพรางตัวเป็นหินเพื่อจับเหยื่อกินเป็นอาหาร พวกมันมีสายตาค่อนข้างแย้ แต่กลับมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเสียงดีเยี่ยม ที่โอเอซิสของแซม ช่วงหนึ่งเคยมีทาสเด็กหลายคนหายตัวไป กว่าจะรู้สาเหตุ ทาสไม่ต่ำกว่าสิบคนก็ลงท้องเจ้าเต่ากินเนื้อพวกนี้ไปเรียบร้อยแล้ว

ลูกบอลที่แซมใช้เป็นบอลยางที่มีการลงอาคมแบบง่ายๆ เพื่อใช้หลอกล่อเหล่าลาปาสให้ไล่ตามไป

“เจ้ามองออกได้ยังไง” แมรีนี่สงสัย เพราะการมีอุปกรณ์สำหรับล่าลาปาสเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การดูให้ออกว่าไหนคือก้อนหินไหนคือสัตว์นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แม้แต่เธอซึ่งเป็นจอมเวทย์ยังไม่สามารถจับกระแสนของมัน

ได้แม้แต่คนเดียว

“กลืนขอรับ” แสมเอ๋ยเอ๋ย! เขาารู้สึกภูมิใจในตัวเองเล็กน้อยที่สามารถปกป้องเจ้านายไว้ได้ “ปกติแล้วลาปาสจะมีกลิ่นสาบเฉพาะตัวและจมูกข้าค่อนข้างไวนะขอรับ”

แม้รีร้องอ้อออในลำคอ แล้วการเดินทางซึ่งชะงักไปชั่วครู่ก็ดำเนินต่ออีกครั้ง

จนเมื่ออย่างเข้าสู่บริเวณที่เต็มไปด้วยซากปรักหักพัง แมรีก็ มองหาสถานที่ที่ต้องการ เดิมทีเธอคิดว่าคงต้องใช้เวลามากพอสมควรว่าเดินเข้าไปได้ไม่ลืมนัก เด็กสาวก็เห็นมองเห็นหลุมขนาดใหญ่ มีซากอาคารสีขาวที่ผุกร่อนไปตามกาลเวลา บนยอดหลังคาที่เหลืออยู่แค่ครึ่งเดียวซ้ำยังเอียงกระเ้เร่มีสัญลักษณ์พระจันทร์เสี้ยวและดอกกุหลาบ ได้จั่วมีตราพระอาทิตย์ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของแคว้นปาสทราล

“แสม เจ้าเรียกเจ้า...” แมรียังปากไม่ให้หลุดคำว่า ‘โง่เง่า’ ออกไป “...เจ้าชายเอเรียลออกมาหน่อยได้ไหม”

“มาแล้วจ้า มาแล้ว! มีใครเรียกข้าไหมเอ๋ย” เด็กหนุ่มยังไม่ทันพูดอะไร ร่างโปร่งแสงก็ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าแสม ใบหน้างดงามยิ่งว่า

แมรีสุดลมหายใจพร้อมท่องคำว่า ‘อดทนไว้’ ข้าไปข้ามา

“เจ้านี้อะไรออกบ้างหรือเปล่า”

วิญญาณสายหวั เขามองวิหารที่เอียงกระเ้เร่ด้วยแววตาครุ่นคิด

“ไม่เลย...”

แสมมองสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่อย่างสนใจ ยอดหลังคาถูกพายุทรายพัดจนหักออกเป็นสองส่วนทำให้สามารถมองเห็นทางเดินด้านในที่เต็มไปด้วยหินและทราย

“น่าแปลกที่มันไม่จมลงไปในกองทราย แต่กลับเป็นหลุมแบบนี้”
แมรีพิมพ์

“เป็นไปได้ว่าคงมีนักบวชสักคนสองคนพยายามกางอาณานิคมกันพายุทรายไว้” เจ้าชายเอเรียลตั้งข้อสันนิษฐาน เขาชี้ไปยังตราพระจันทร์เสี้ยวและกุหลาบ “ตรากุหลาบดอกใหญ่หนึ่ง ดอกเล็กๆ แซมอยู่อีกสอง เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่าวิหารนี้มีนักบวชชั้นมาสเตอร์คลาสขึ้นไปประจำการอยู่”

“ก็เป็นไปได้” แมรีพยักหน้าอย่างเห็นด้วย หากเป็นนักเวทชั้นมาสเตอร์คลาสขึ้นไป การกางอาณานิคมป้องกันพายุทรายย่อมไม่ยากเกินความสามารถ

“แต่ถ้าแบบนั้นเมืองส่วนใหญ่ไม่ควรถูกทำลายดี อย่างปาสทราลของข้ามีนักเวทระดับสูงประจำอยู่เกือบสิบคนนี่นา” เจ้าชายเอเรียลเอ่ยด้วยความสงสัย “หรือพายุทรายจะมาเร็วจนไม่มีใครทันตั้งตัว”

“อา...เรื่องนั้น เพราะระยะเวลานะ” แมรีพยายามนึกถึงสิ่งที่เธอได้เรียนรู้มาเกี่ยวกับดินแดนตะวันตก ก่อนจะอธิบาย

คำเล่าลือจากผู้ที่รอดชีวิตมาได้คือพายุทรายสูงท่วมอาคารราวกับคลื่นขนาดยักษ์ม้วนกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้จมลงไปได้ผืนทรายสายลมพัดพาฝุ่นคละคลุ้งจนโลกถูกย้อมด้วยสีของเม็ดทราย กินเวลายาวนานถึงเจ็ดวันเจ็ดคืนกว่าที่ผู้คนจะได้เห็นท้องฟ้าอีกครั้ง

ว่ากันว่าในวันที่เกิดพายุทราย ท้องฟ้ากลายเป็นสีแดงฉาน...

“หลังจากนั้นโลกก็เปลี่ยนไป แผ่นดินถูกกันแบ่งด้วยกำแพงศักดิ์สิทธิ์”

ทุกคนนิ่งเงียบไป พวกเขาเฝ้ามองวิหารที่จมลงในหลุมทรายด้วยความรู้สึกแตกต่างกัน

“เอาเป็นว่าเข้าไปดูเลยก็แล้วกัน” แมรีตัดบท เด็กสาวไถลตัวลงไป

ในหลุมทรายทันที แสมเห็นดั่งนั้นจึงส่งคิยาให้นั่งรอและตามลงไปด้วย
ท่าทางเก๋ๆ กังๆ

“ท่านแม่รี รอข้าด้วยขอรับ”

แสมสูดลมหายใจเมื่อยืนอยู่เบื้องหน้าวิหารสูงตระหง่าน เขารู้สึก
ถึงแรงกดดันบางอย่างแผ่ออกมาชัดเจน แม่รีเหลือบมองเด็กหนุ่มจาก
ทางหางตา เรื่องราวเมื่อคืนทำให้เธอไม่ค่อยแน่ใจถึงความคิดที่ซ่อนอยู่
เบื้องหลังใบหน้าซื่อๆ ของเขานัก

“ว่าแต่ ข้าเป็นผีเนี่ย เข้าไปในวิหารศักดิ์สิทธิ์ได้ไหมนะ” วิญญาณ
เจ้าชายทำท่าเหมียงๆ มองๆ

“อ๊ะ! จริงด้วยสิขอรับ”

แม่รีลอกตาไปมา พยายามเรียบเรียงคำพูดให้ฟังดูเยือกเย็น
ที่สุด

“เจ้าเป็นแค่ตะกอนของความทรงจำ วิญญาณของเจ้าจริงๆ
ปานนี้คงไปเกิดใหม่ตั้งนานแล้ว”

แก่งำเหงือกเสียขนาดนี้ ดีไม่ดีไปเกิดใหม่เกินยี่สิบสามสิบรอบ
เสียแล้วด้วยละมัง

“จั้นแบบนี้ข้าอาจจะไปเกิดเป็นเจ้าก็ได้ไซ้ไหม” เจ้าชายเอะรีลด
ถามเสียงใส

แม่รีเดินหนีเข้าไปในวิหารทันที

แม้ด้านนอกวิหารจะถูกทับถมด้วยกองทราย แต่ภายในกลับ
สมบูรณ์กว่าที่คิด โถงที่เชื่อมกับประตูใหญ่ยังคงสภาพเดิมครบถ้วน แม้
หลังคาจะหายไปซีกหนึ่ง ทรายบางส่วนไหลเข้ามาตามรอยแยก แสม
กระโดดตัวลอยเมื่อเจอตัวหนึ่งเลื้อยอยู่ในกองหิน

“ไม่ต้องห่วง มีข้าอยู่ พิษของอสูรร้ายแค่ไหนก็ล้มเจ้าไม่ได้
หรอก” วิญญาณเจ้าชายทำท่าตอบกตัวเอง ก่อนจะมีสีหน้าลังเลใจ

เล็กน้อย “แต่ถ้าจำไม่ผิด ข้าก็ตายด้วยพิษ...คงมีบ้างละมั้งที่รักษาไม่ได้”
...ฟังแล้วอุ่นใจจริงๆ แม่รี่ทอดถอนใจ

“อ๊ะ! เจ้านินทาข้าในใจอีกแล้วสินะ แม่รี่” เจ้าชายเอเรียลหันขวับ
ไปทางเด็กสาว

แม่รี่ไม่ได้ตอบอะไร ที่ผ่านมาเธอค่อนข้างเชื่อมั่นความสามารถ
ในการเก็บอารมณ์ของตัวเอง แต่ไม่รู้ทำไม ทุกครั้งที่ได้ยินคำพูดของ
วิญญาณเจ้าชายแห่งปาสทราลตอนนี้ เส้นแห่งความอดทนของเธอมันถึง
ได้ขาดผึงอยู่ร่ำไป

“ตายด้วยพิษหรือขอรับ” แซมเอ่ยขึ้น ทำให้เจ้าชายเอเรียลเบน
ความสนใจจากแม่รี่

วิญญาณเจ้าชายหรีตาลงเล็กน้อยคล้ายจะครุ่นคิด ภาพส่วนใหญ่
ยังคงเลือนรางเหมือนถูกพรางไว้ด้วยหมอกควัน แต่สิ่งที่เด่นขึ้นมาใน
หัวคือความรู้สึกเจ็บปวดก่อนตาย พิษที่ค่อยๆ ซ้ำแวกเข้ามาราวกับเข็ม
แหลมทิ่มแทง ราวกับเลือดในตัวถูกสูบออกไปจนหมด ทั้งหนาวทั้งร้อน
มือที่แต่เดิมขาวอยู่แล้ว ยิ่งซีดจืดจนมองเห็นเส้นเลือดปูดโปน

เจ้าชายเอเรียลยกไหล่ ก่อนจะหัวเราะ

“ก๊ิ่นแหละ”

ภายในวิหารมีข้าวของเครื่องใช้หล่นเกลื่อนกลาด นอกจากนี้ยังมี
ซากศพนอนอยู่เป็นจำนวนมาก แม้ส่วนใหญ่จะไม่อยู่ในสภาพสมบูรณ์
นักก็ตามที่

“เป็นไปได้ว่าพวกเขาใช้ที่นี่เป็นหลุมหลบภัย” เจ้าชายเอเรียล
พิมพ์่า เขาชี้ไปยังบริเวณที่เป็นเสาค้ำยันต้นใหญ่ “ปกติแล้ววิหารจะถูก
ออกแบบให้มีการลงคาถาป้องกันมากมาย สามารถใช้เป็นสถานที่
หลบภัยได้”

“เดี๋ยวก่อน” แม่รี่ซึ่งเดินเข้าไปใกล้โครงกระดูกดังกล่าวยกมือ

เรียก “คนพวกนี้...ไม่ได้ตายเพราะอดอยากหรือขาดอากาศหายใจ แต่โดนฆ่าตาย”

“เอ!”

ทั้งแซมและเจ้าชายเอเรียลต่างยื่นหน้าเข้าไปดู และพบว่าศีรษะกับลำคอของผู้เคราะห์ร้ายแยกออกจากกัน รอยตัดเรียบสนิท น่าจะเกิดจากอาวุธที่คมกริบและเป็นการลงดาบเพียงครั้งเดียว

“แล้วเพราะอะไรกัน”

“อาจจะป่วนพวกปล้นเสบียงก็ได้” แมรีสันนิษฐาน

พวกเขาทั้งความสงสัยไว้และเดินเข้าไปถึงด้านใน สิ่งแรกที่พบคือประตูห้องขนาดใหญ่ที่มีลวดลายของเหล่าภูตกำลังร้ายรำ

“ถ้าไม่นับด้านหลังสุดซึ่งเป็นที่อยู่ของนักบวช บริเวณนี้น่าจะเป็นส่วนที่ลึกที่สุดของมหาวิหาร ซึ่งก็คือห้องสักการะ”

แซมผลักประตูเข้าไป มันเบากว่าที่เขาคิด

แสงจากด้านนอกสาดส่องเข้าไปจนถึงหน้าแท่นบูชาและรูปสักการะของจันทราทวีตสักจากศิลาที่ยังคงอยู่ในสภาพเกือบสมบูรณ์ แมรีมองสำรวจไปรอบๆ ส่วนแซมแตะปลายนิ้วที่ศีรษะและแตะลงบนเท้าเปลือยเปล่าขององค์เทวีแทนการแสดงความนอบน้อม

แมรีเองก็ทำเช่นเดียวกับแซม แต่เด็กสาวค่อยๆ เหยหนามองรูปสักการะสูงใหญ่ด้วยดวงตาครุ่นคิด

“แปลก...”

“มีอะไรหรือขอรับท่านแมรี”

“ปกติแล้ว ถึงจะมีจันทราทวีตเป็นเทพเจ้าสูงสุด แต่วิหารแต่ละแห่งมักจะบูชาเทพเจ้าองค์อื่นๆ ด้วยนี่นา” ดวงตาสีน้ำเงินเข้มกวาดไปรอบๆ มีเพียงแท่นหินฝุ่นเขรอะที่ไร้ร่องรอยว่าเคยมีสิ่งอื่นวางอยู่ “อย่างน้อยก็สมควรมีสุริยเทพละ”

กล่าวกันว่าทุกสิ่งล้วนถือกำเนิดมาจากจันทราทวี นางถักทอผืนดิน แต่งแต้มท้องฟ้า และให้กำเนิดสุริยเทพเพื่อส่องสว่างแก่แผ่นดิน ส่วนตัวจันทราทวีนั่นแอบซ่อนตัวอยู่เงียบๆ บางครั้งบางครั้งก็จะปรากฏตัวให้เห็นในรูปของจันทร์เพ็ญสุกสกาว

แม้ดินแดนแห่งนี้จะให้ความเคารพเทพธิดาแห่งดวงจันทร์มากกว่า ทว่าการบูชาเทพองค์อื่นๆ ก็เป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้กัน ดังนั้นวิหารส่วนใหญ่จึงนิยมสร้างรูปเคารพของจันทราทวีให้ใหญ่สุด และจัดเรียงเทพเจ้าองค์อื่นๆ ล้อมรอบแทนบูชา ขึ้นกับว่าแคว้นนั้นนับถือเทพองค์ใดเป็นหลัก

“ข้าว่าน่าจะถูกขโมยไปแล้วละขอรับ” แซมสันนิษฐาน

ปกติแล้ววิหารใหญ่ๆ จะมีการลงอาคมเพื่อป้องกันผู้บุกรุก แต่สำหรับวิหารที่จะพังมีพังแหล่เช่นนี้ พวกหัวขโมยเมื่อพันปีก่อนคงขนย้ายรูปเคารพของเทพเจ้าซึ่งมักจะทำจากเงินและทองไปแล้ว แม้รีแหงนมองรูปปั้นขององค์จันทราทวีซึ่งอยู่ในสภาพสมบูรณ์พลางยิ้มที่มุมปากน้อยๆ

แม้กระทั่งใจก็ยังไม่กล้าแตะต้องเทพีสูงสุด

“เจ้าต้องไปต่อ” เจ้าชายเอเรียลเอ่ยด้วยน้ำเสียงเบาหวิว

แม้หันกลับไปมองวิญญาณข้างกายด้วยความประหลาดใจ ร่างโปร่งแสงที่สามารถมองทะลุไปเห็นใบหน้างุนงงของแซมที่อยู่อีกด้านได้ ขยับกายหมุนตัว วิญญาณเจ้าชายมีสีหน้าเลือนลอยเหมือนถูกสะกด

เจ้าชายเอเรียลค่อยๆ ลอยตรงเข้าไปในความมืด...แม้รีเดินตามเข้าไปอย่างรวดเร็วพร้อมลากแซมเข้าไปด้วย เด็กสาวจุดไฟในตะเกียงเวทมนตร์ที่มีรูปร่างเลียนแบบคบเพลิงของจริง

ร่างโปร่งใสหยุดอยู่หน้าหลุมลึกที่ไม่อาจมองเห็นว่ามีอะไรอยู่ภายใน ปลายนิ้วเรียวยาวชี้ไปเบื้องหน้า

เมื่อยื่นคบไฟไปใกล้ๆ เด็กหนุ่มผมแดงจึงเห็นชั้นบันไดหินอ่อน

ทอดยาวลงสู่เบื้องล่างที่แสงเพียงน้อยนิดจากคบเพลิงไม่อาจสาดส่อง
ลงไปถึง แคมกลืนน้ำลาย เขาเหลือบมองแม่รีและเห็นว่าเด็กสาวยังคงมี
สีหน้าเรียบเฉย จึงพยายามรวบรวมความกล้าค่อยๆ ส่งแขนให้เธอ
โอบหุ้มของเด็กหนุ่มเป็นสีแดงเรื่อด้วยความเจินอาย เสียงของเขาสั้นน้อยๆ

“ปะ...ไปกันเถอะขอรับ ท่านแม่รี”

แม่ริมองเขาด้วยความประหลาดใจเล็กน้อย ก่อนจะคลี่ยิ้มจางๆ
และวางมือลงบนแขนของเด็กหนุ่ม “อืม”

แซมเป็นฝ่ายเดินนำ เขาหย่อนเท้าลงไปบนบันไดขั้นแรกเพื่อ
ทดสอบว่ามันมั่นคงหรือไม่ และดูเหมือนว่าจะยังใช้การได้ดีอยู่ เขาจึง
ค่อยๆ พาแม่รีที่จับตนเองเป็นหลักยึดให้ค่อยๆ ลงมายืนอยู่จุดเดียวกัน
ทั้งสองเดินอย่างระมัดระวังลงไป ทีละก้าว...ทีละก้าว...

เด็กหนุ่มผมแดงรู้สึกว่าการหัวใจของตัวเองเต้นแรงเสียจนน่ากลัวว่า
อีกฝ่ายจะได้ยิน

ท่ามกลางความเงียบงัน บางสิ่งบางอย่างกำลังเคลื่อนไหว โดย
ไม่มีใครรู้สึกตัว